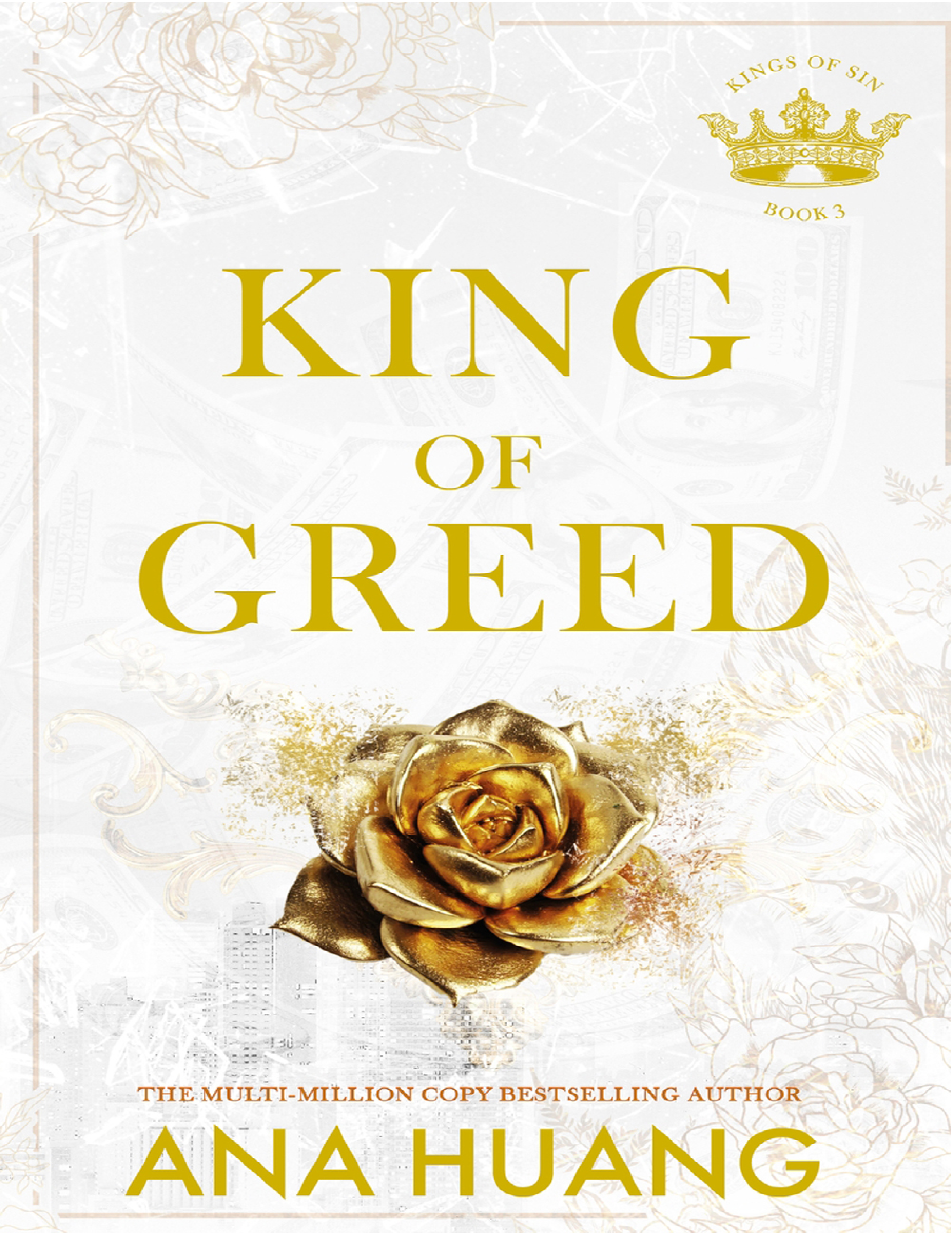
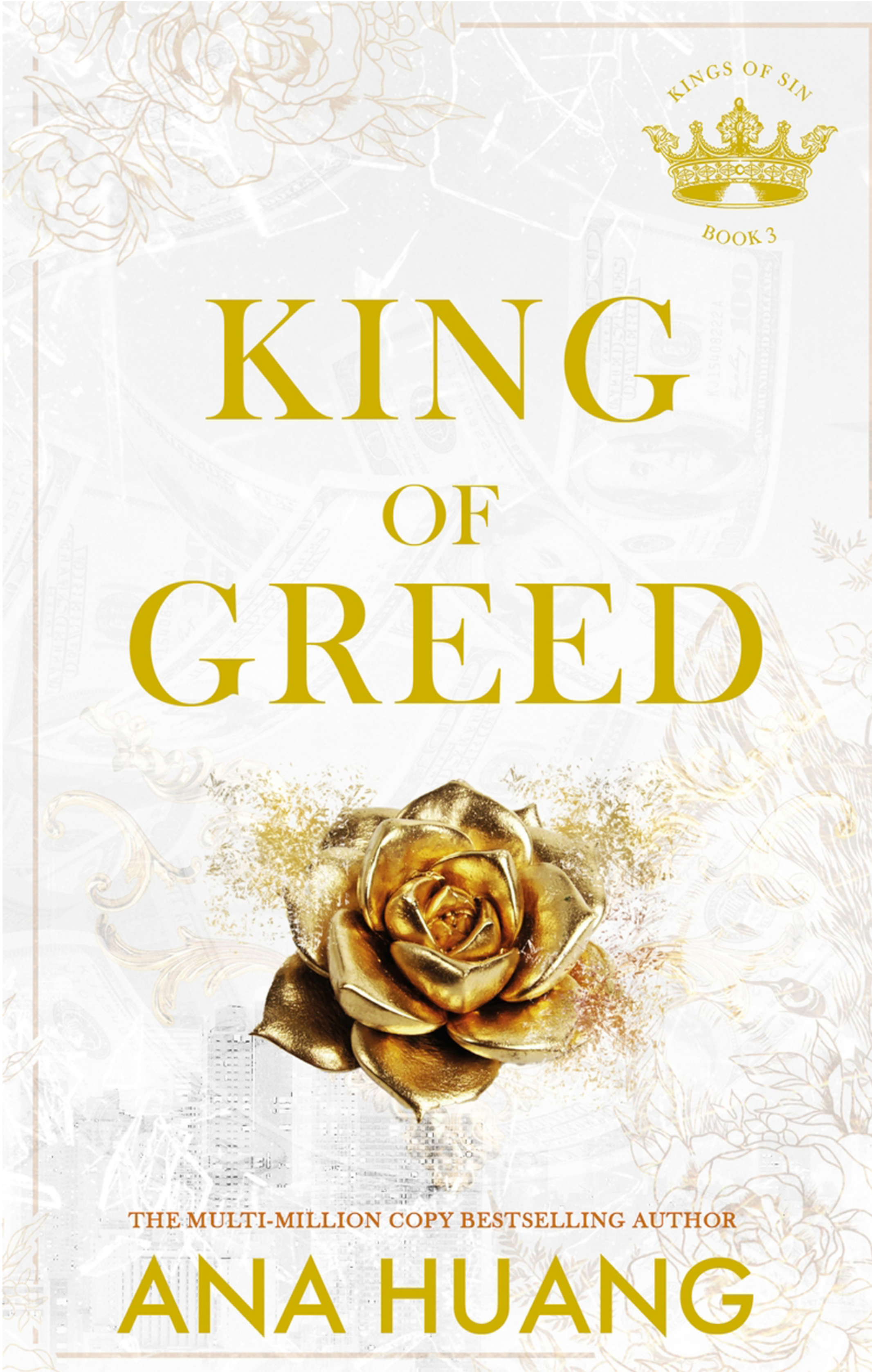

KINGS OF SIN
BOOK 3
KING OF GREED
THE MULTI-MILLION COPY BESTSELLING AUTHOR
ANA HUANG

Cuprins

KINGS OF SIN
BOOK 3
KING
OF
GREED
THE MULTI-MILLION COPY BESTSELLING AUTHOR
ANA HUANG

Ana Huang este o autoare de bestselleruri *New York Times, USA Today, Publishers Weekly* și numărul 1 pe Amazon. Ea scrie romane de dragoste new adult și contemporane cu eroi delicios de alfa, eroine puternice și o mulțime de abur, anxietate și leșin presărat în.

Pasionată de călătorii, îi place să includă destinații frumoase în poveștile sale și nu va refuza niciodată un bun chai latte.

Când nu citește sau nu scrie, Ana este ocupată să viseze cu ochii deschiși și să caute pe Yelp următorul ei restaurant preferat.

Tot de Ana Huang

SERIA REGII PĂCATULUI
O serie de standalones interconectate
Regele Mâniei
Regele Mândriei
Regele lăcomiei

SERIILE TWISTED
O serie de standalones interconectate
Dragoste răsucită
Jocuri Twisted
Ură răsucită
Minciuni întortocheate

DACĂ IUBIREA SERIES
Dacă ne vom mai întâlni vreodată (Duet Book 1)
Dacă soarele nu apune niciodată (Duet Book 2)
Dacă dragostea ar avea un preț (Standalone)
Dacă am fi fost perfecți (Standalone)

KING OF GREED

ANA HUANG

PIATKUS

PIATKUS

Publicat pentru prima dată în 2023 de Bloom Books,
Un imprint al Sourcebooks
Publicat pentru prima dată în Marea Britanie în 2023 la editura Piatkus

Drepturi de autor © 2023 de Ana Huang
Coperta și designul interior © 2023 by Sourcebooks
Designul copertei de Cat de la TRC Designs
Imagini interne © Epifantsev/Depositphotos, Danussa/Depositphotos

Dreptul moral al autorului a fost afirmat

Toate personajele și evenimentele din această publicație, altele decât cele care aparțin în mod clar domeniului public, sunt fictive și orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este pur întâmplătoare

Toate drepturile rezervate.
Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de recuperare sau transmisă sub nicio formă sau prin niciun mijloc, fără permisiunea prealabilă în scris a editorului, și nici nu poate fi difuzată în alt mod, sub altă formă de legătorie sau copertă decât cea în care a fost publicată și fără ca o condiție similară, inclusiv această condiție, să fie impusă cumpărătorului ulterior.

O fișă de catalog CIP pentru această carte
este disponibilă la British Library

ISBN 978-0-349-43636-4

Piatkus
O amprentă a
Little, Brown Book Group
Casa Carmelitană
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

O companie Hachette UK

www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Să-ți cunoști valoarea și să nu te mulțumești niciodată
cu mai puțin decât meriți

Playlist

Omul de un milion de dolari
Lana Del Rey

Rece
Maroon 5 feat. Future

Aceeași dragoste veche
Selena Gomez

Iubește-mă mai tare
Ariana Grande & The Weekend

Neapreciat
Prețuiește

Doar dă-mi un motiv
Pink feat. Nate Ruess

Dansând cu un străin
Sam Smith & Normani

Fără tine
Mariah Carey

Dragostea nu costă nimic
Jennifer Lopez

Noi aparținem împreună
Mariah Carey

Renaștere
Selena Gomez

Două minți
Nero

Te pierd ca să mă iubești
Selena Gomez

Amor, te iubesc
Marisa Monte

Cuprins

CAPITOLUL 1

Alessandra

CÂNDVA, CÂNDVA, MI-AM IUBIT SOȚUL.

Frumusețea lui, ambiția lui, inteligența lui. Florile sălbatice pe care le culegea pentru mine în drum spre casă după o tură la cimitir și sărutările blânde pe care le dădea peste umărul meu când refuzam cu încăpățânare să țin cont de ceasul deșteptător.

Dar a fost odată ca niciodată cu mult timp în urmă, iar acum, când îl priveam intrând pe ușă pentru prima dată după săptămâni, tot ce simțeam era o durere adâncă și plictisitoare în locurile în care odinioară locuia dragostea.

"Ai ajuns devreme acasă", am spus, deși era aproape de miezul nopții. "Cum a fost la serviciu?"

"Bine." Dominic și-a dat jos haina, dezvăluind un costum gri imaculat și o cămașă albă impecabilă. Amândouă făcute la comandă, ambele costând peste patru cifre. Doar ce era mai bun pentru Dominic Davenport, așa-numitul Rege al Wall Street-ului. "Munca era muncă."

Mi-a dat un sărut superficial pe buze. Un miros familiar de citrice și lemn de santal mi-a periat simțurile și mi-a făcut inima să se strângă. Purta aceeași apă de colonie de când i-o dăruisem cu un deceniu în urmă, în timpul primei noastre călătorii în Brazilia.Obișnuiam să găsesc loialitatearomantică, dar noul cinic din mine mi-a șoptit că era doar pentru că nu se putea deranja să găsească un parfum nou

Lui Dominic nu-i păsa de nimic care nu-i aducea bani.

Și-a aruncat privirea peste paharele de vin mânjite de ruj și peste resturile de mâncare chinezească la pachet de pe măsuța de cafea. Menajera noastră era în vacanță, iar eu eram în mijlocul curățeniei când Dominic a venit acasă.

"Ai avut prieteni la tine?", a întrebat el, părând doar marginal interesat.

"Doar fetele." Eu și prietenii mei sărbătorisem o piatră de hotar financiară pentru mica mea afacere cu flori presate, care se apropia de aniversarea de doi ani, dar nu m-

am deranjat să împărtășesc această realizare cu soțul meu. "Trebuia să ieșim la cină în oraș, dar am rămas în casă în ultimul moment".

"Sună bine." Dominic trecuse deja la telefonul său. Avea o politică strictă de interzicere a e-mailurilor, așa că probabil verifica bursele asiatice.

Mi s-a format un nod în gât.

Era la fel de chipeș ca prima dată când l-am văzut în biblioteca colegiului nostru. Păr blond închis, ochi albaștri, o față sculptată cu o expresie semipermanentă de meditație. Nu era un chip care să zâmbească ușor, dar îmi plăcea asta la el. Nu exista falsitate; dacă zâmbea, era serios.

Când a fost ultima dată când vreunul dintre noi a zâmbit celuilalt așa cum o făceam înainte?

Când m-a atins ultima oară? Nu pentru sex, ci pentru afecțiune ocazională.

Nodul se strângea mai tare, restricționând fluxul de oxigen. Am înghițit pe lângă el și mi-am forțat buzele să se curbeze în sus. "Apropo de cină, nu uita de excursia noastră din acest weekend. Avem o rezervare vineri seară în DC".

"Nu o voi face." A apăsat ceva pe ecran.

"Dom." Vocea mea s-a întărit. "Este important."

De-a lungul anilor, am suportat zeci de întâlniri ratate, călătorii anulate și promisiuni încălcate, dar aniversarea de zece ani de la nunta noastră a fost unică. A fost de neratat.

Dominic a ridicat în cele din urmă privirea. "Nu voi uita. Promit." Ceva a sclipit în ochii lui. "Zece ani deja. E greu de crezut."

"Da." Obrajii mei s-ar putea să se crape de la forța zâmbetului meu. "Este." Am ezitat, apoi am adăugat: "Ți-e foame? Pot să încălzesc niște mâncare și poți să-mi povestești despre ziua ta."

Avea prostul obicei de a uita să mănânce atunci când lucra. Cunoscându-l, nu se atinsese de nimic în afară de cafea de la prânz. Obișnuiam să-i vizitez biroul și să mă asigur că mănâncă atunci când era la început, dar aceste vizite au încetat după ce Davenport Capital a luat avânt și el a devenit prea ocupat.

"Nu, am de rezolvat niște treburi de clienți. O să iau ceva mai târziu." Era din nou la telefon, cu fruntea încruntată într-o încruntare adâncă.

"Dar..." Credeam că ai terminat cu munca pe ziua de azi. Nu de asta ești acasă?

Mi-am mușcat întrebarea. Nu avea rost să întreb lucruri la care știam deja răspunsul.

Dominic nu terminase niciodată cu munca. Era cea mai pretențioasă amantă din lume.

"Nu mă aștepta treaz. Voi fi în biroul meu pentru o vreme." Buzele lui mi-au atins obrazul în timp ce trecea pe lângă mine. "Noapte bună."

Era deja plecat când i-am răspuns. "Noapte bună."

Cuvintele au răsunat în sufrageria noastră palatină și goală. Era prima noapte în care mă trezisem să-l văd pe Dominic venind acasă de săptămâni întregi, iar conversația noastră se încheiase înainte de a începe cu adevărat.

Am clipit pentru a respinge o înțepătură jenantă de lacrimi.Și ce dacăsoțul meu se

simțea ca un străin?eu mă simțeam uneori ca o străină pentru mine însămi când mă priveam în oglindă.

La sfârșitul zilei, eram căsătorită cu unul dintre cei mai bogați oameni de pe Wall Street, locuiam într-o casă frumoasă pentru care majoritatea oamenilor ar fi ucis și dețineam o afacere mică, dar înfloritoare, care făcea ceea ce îmi plăcea. Nu aveam niciun motiv întemeiat să plâng.

Adună-te.

Am respirat adânc, mi-am îndreptat umerii și am luat cutiile goale de mâncare la pachet de pe măsuța de cafea. Până când am terminat de curățat, presiunea din spatele ochilor mei dispăruse ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo.

CAPITOLUL 2

Dominic

Exista o veche zicală care spunea că lucrurile rele se întâmplă în trei, și dacă nu aș fi fost atât de disprețuitoare față de superstiții, aș fi crezut-o după acest spectacol de rahat al unei zile.

În primul rând, o defecțiune tehnică ridicolă ne-a resetat sistemele de e-mail și de calendar în acea dimineață, iar noi am petrecut ore întregi pentru a pune totul în ordine.

Apoi, unul dintre cei mai buni comercianți ai mei a demisionat pentru că era "epuizat" și "și-a găsit adevărata vocație" ca profesor de yoga, printre toate lucrurile.

Acum, cu o oră înainte de închiderea piețelor americane, a apărut o știre potrivit căreia o companie în care aveam o poziție importantă era investigată de Comisia pentru valori mobiliare și schimburi. Acțiunile erau în cădere liberă, ceea ce însemna că valoarea poziției noastre scădea de la minut la minut, iar planurile mele de a pleca mai devreme s-au dezintegrat mai repede decât hârtia de șervețel într-o mașină de spălat. În calitate de director general al unui conglomerat financiar important, nu mi-am permis luxul de a delega gestionarea crizei.

"Vorbește cu mine." Pași vioi m-au dus de la biroul meu până la ședința de urgență a personalului, trei uși mai jos, în treizeci de secunde.Mușchiimeis-au încolăcit atât de tare, încât era un miracol că nu au avut crampe Pierdusem milioane în câteva minute și nu aveam timp să bat câmpii.

"Se zvonește că SEC se va ocupa de asta." Caroline, șefa mea de personal, a urmat cu ușurință ritmul meu. "Noul președinte vrea să facă o primă impresie strălucitoare. Ce mod mai bun de a face asta decât să se confrunte cu una dintre cele mai mari bănci din țară?".

Pentru numele lui Dumnezeu. Întotdeauna începătorii erau cei care se prăbușeau în primul an ca un taur într-un magazin de porțelanuri. Aveam o relație bună cu vechiul președinte, dar cel nou era un nenorocit de ghimpe în coasta mea, și era acolo doar de

trei luni.

Mi-am verificat ceasul în timp ce am împins ușa spre sala de conferințe a directorilor. Trei și un sfert. Trebuia să zbor la DC cu Alessandra la ora șase. Dacă țineam ședința scurtă și conduceam direct la aeroport în loc să mă opresc mai întâi acasă, așa cum plănuisem inițial, încă mai puteam ajunge la timp.

La naiba. De ce a trebuit președintele să strice lucrurile la aniversarea mea de nuntă, dintre toate zilele?

M-am așezat în capul mesei și mi-am luat bricheta. Era ceva instinctiv în acest moment; nici măcar nu a trebuit să mă gândesc la asta. "Dă-mi numerele."

Gândurile legate de DC și de zborurile viitoare s-au topit în timp ce aprindeam și stingeam bricheta, în timp ce echipa mea dezbătea argumentele pro și contra de a renunța la poziția noastră în bancă sau de a face față furtunii. Nu era loc pentru preocupări personale în situații de urgență, iar greutatea solidă și reconfortantă a argintului mi-a concentrat gândurile asupra sarcinii de îndeplinit în locul șoaptelor insidioase care îmi aglomerau creierul.

Erau mereu acolo, umplându-mi capul cu îndoieli, cum ar fi faptul că eram la o decizie greșită de a pierde totul.Cum am fost și voi fi mereu ținta tuturor glumelor, copilul adoptatpropria mamă biologică l-a abandonat și care a picat de două ori clasa a șasea

"Elevul problemă", se lamentau profesorii mei.

"Idiotul", râdeau colegii mei de clasă.

"Leneșul", a suspinat consilierul meu de orientare.

Vocile au fost mai puternice în perioadele de criză. Am domnit peste un imperiu de mai multe miliarde de dolari, dar am mers pe holuri în fiecare zi cu perspectiva unei prăbușiri care atârna deasupra mea.

Pe. Oprit. Pornit. Oprit. Viteza crescută a mișcărilor mele se potrivea cu bătăile inimii mele în creștere.

"Domnule." Vocea lui Caroline a tăiat prin zumzetul din urechile mele. "Care este verdictul tău?"

Am îndepărtat prin clipire amintirile nedorite care se ascundeau în colțurile conștiinței mele. Camera a revenit în centrul atenției, dezvăluind expresiile neliniștite și așteptate ale echipei mele.

Cineva scosese o prezentare cândva în ultimul minut, chiar dacă eu am spus în repetate rânduri că urăsc prezentările de diapozitive. Partea dreaptă era plină de un amestec reconfortant de diagrame și cifre, dar partea stângă conținea câteva puncte lungi și punctuale.

Propozițiile înotau în fața mea. Nu arătau bine; eram sigură că creierul meu adăugase unele cuvinte și ștergea altele. Ceafa mi se încălzea, în timp ce bătăile inimii mele trosneau cu atâta furie, de parcă ar fi încercat să îmi străpungă pieptul și să scoată cuvintele de pe ecran dintr-o singură lovitură.

"Ce am spus despre formatul de prezentare?" Abia mă auzeam din cauza zgomotului.

Se întețea cu fiecare secundă, și doar strângerea dureroasă a brichetei mă împiedica să mă desfac. "Nu. Bullet points."

Am rostit cuvintele, iar în încăpere s-a așternut o tăcere mormântală.

"Îmi pare rău, domnule." Analistul care prezenta diapozitivele a pălit până la transluciditate. "Asistentul meu..."

"Nu dau doi bani pe asistenta ta."unnemernic , dar nu aveam timp să mă simt prost pentru asta Nu când mi se întorcea stomacul și o migrenă își făcea deja loc în spatele tâmplei.

Pe. Oprit. Pornit. Oprit.

Mi-am întors capul și m-am concentrat asupra graficelor. Schimbarea de focalizare, combinată cu pocnetul brichetei, m-a liniștit suficient de mult pentru a gândi din nou limpede.

SEC. Acțiuni în scădere. Ce să facem cu poziția noastră.

Nu puteam scăpa pe deplin de sentimentul că, într-o zi, o voi da în bară atât de tare încât voi distruge tot ce aveam, dar acea zi nu va fi astăzi.

Știam ce am de făcut și, în timp ce îmi expuneam strategia pentru a ne menține poziția, mi-am alungat orice altă voce din cap - inclusiv pe cea care îmi spunea că uit ceva al naibii de important.

CAPITOLUL 3

Alessandra

NU VENEA.

M-am așezat în sufragerie, cu pielea rece ca gheața în timp ce priveam minutele trecând. Era trecut de ora opt. Trebuia să plecăm la DC cu două ore în urmă, dar nu-l mai văzusem și nici nu mai avusesem vești de la Dominic de când plecase la serviciu în acea dimineață. Apelurile mele intraseră în căsuța vocală și refuzam să dau de biroul lui ca o cunoștință oarecare care cerșea un minut din timpul marelui Dominic Davenport.

Eram soția lui, la naiba. Nu trebuia să-l urmăresc sau să ghicesc unde se află. Dar nu trebuia să fiu un geniu ca să-mi dau seama ce făcea acum.

De lucru. Întotdeauna lucrează. Chiar și la aniversarea de zece ani. Chiar și după ce am subliniat cât de importantă era această călătorie.

În sfârșit, aveam un motiv întemeiat să plâng, dar nu mi-a venit nicio lacrimă. Mă simțeam doar... amorțită. O parte din mine se aștepta ca el să uite sau să amâne, și nu era asta cea mai tristă parte?

"Doamna Davenport!" Menajera noastră, Camila, a intrat în cameră, cu brațele încărcate cu lenjerie proaspăt spălată. Se întorsese aseară din vacanță și își petrecuse ziua făcând ordine în apartament. "Credeam că ați plecat deja."

"Nu." Vocea mea suna ciudat și gol. "Până la urmă, nu cred că voi merge nicăieri în acest weekend."

"De ce..." S-a pierdut, ochii ei de vultur observând bagajele de lângă canapea și strângerea mea cu degetele albe pe genunchi. Fața ei rotundă și matroană s-a înmuiat cu un amestec de simpatie și milă. "Ah. În cazul ăsta, o să vă pregătesc cina. Moqueca. Preferata ta, hmm?"

În mod ironic, tocănița de pește a fost ceea ce mi-a făcut vechea mea menajeră din copilărie când aveam inima frântă din cauza unui băiat. Nu-mi era foame, dar nu aveam energie să mă cert.

"Mulțumesc, Camila."

În timp ce ea se grăbea spre bucătărie, eu încercam să fac ordine în haosul care mi se învârtea prin creier.

Să ne anulăm toate rezervările sau să așteptăm? Este pur și simplu întârziat sau nu mai merge deloc în excursie? Chiar vreau să merg în această excursie acum, chiar dacă el o face?

Dominic și cu mine trebuia să ne petrecem weekendul în Washington, unde ne-am cunoscut și ne-am căsătorit. Aveam totul planificat - cină la restaurantul nostru de la prima întâlnire, un apartament la un hotel de tip boutique confortabil, fără telefoane sau muncă. Trebuia să fie o călătorie pentru *noi*. Pe măsură ce relația noastră se destrăma pe zi ce trecea, am sperat că ne va apropia din nou. Să ne facă să ne îndrăgostim așa cum o făcusem cu o viață în urmă.

Dar mi-am dat seama că era imposibil, pentru că niciunul dintre noi nu mai era aceeași persoană care fusese. Dominic nu mai era băiatul care și-a făcut o sută de tăieturi de hârtie făcând versiuni origami ale florilor mele preferate de ziua mea, iar eu nu mai eram fata care plutea prin viață cu stele și vise în ochi.

"Încă nu am bani să-ți cumpăr toate florile pe care le meriți", a spus el, sunând atât de solemn și formal încât nu m-am putut abține să nu zâmbesc la contrastul dintre tonul lui și borcanul cu flori de hârtie colorată din mâinile lui. "Așa că le-am făcut eu în loc."

Mi s-a tăiat respirația în gât. "Dom..."

Trebuie să fi fost sute de flori acolo. Nu am vrut să mă gândesc cât timp i-a luat să le facă.

"La mulți ani, amor." Gura lui a zăbovit pe a mea într-un sărut lung și dulce. "Într-o zi, o să-ți cumpăr o mie de trandafiri adevărați. Îți promit."

Și-a ținut promisiunea, dar de atunci a mai încălcat încă o mie de promisiuni.

Un firicel sărat s-a strecurat în cele din urmă pe obrazul meu și m-a șocat din stupoarea mea înghețată.

M-am ridicat în picioare, cu respirația mai slabă cu fiecare pas, în timp ce mă îndreptam rapid spre cea mai apropiată baie. Camila și personalul erau prea ocupați ca să observe căderea mea de nervi tăcută, dar nu puteam suporta gândul de a plânge singură în sufragerie, înconjurată de bagaje care nu duceau nicăieri și de speranțe care fuseseră spulberate de prea multe ori pentru a se reface cum trebuie.

Atât de, atât de prost.

Ce m-a făcut să cred că seara asta va fi diferită? Aniversarea noastră a însemnat probabil la fel de mult pentru Dominic ca o cină întâmplătoare de vineri seara.

Durerea surdă s-a ascuțit în cuțite când am încuiat ușa de la baie în urma mea. Reflecția mea s-a uitat fix în oglindă. Păr șaten, ochi albaștri, piele bronzată. Arătam la fel ca întotdeauna, dar abia mă recunoșteam. Era ca și cum aș fi văzut un străin purtându-mi fața.

Unde era fata care se împotrivise viselor de modeling ale mamei sale și insistase să

meargă la facultate? Care și-a trăit viața cu o bucurie fără scuze și un optimism nestăvilit și care a părăsit odată un băiat pentru că a uitat ziua ei de naștere? Acea fată nu ar fi stat niciodată să aștepte un bărbat. Ea avusese scopuri și vise, dar undeva pe parcurs, acestea au căzut pe marginea drumului, consumate de gravitatea ambiției soțului ei.

Dacă îi făceam pe plac, dacă organizam cinele potrivite cu oamenii potriviți, dacă îmi făceam legăturile potrivite, îi eram de folos.Anii în care l-am ajutat să își îndeplinească visele au însemnat că nu am trăit - am servit un scop

Alessandra Ferreira a dispărut, fiind înlocuită de Alessandra Davenport. Soție, hostess, socialite. Cineva definit doar prin căsătoria *cu* Dominic Davenport. Tot ceea ce făcusem în ultimul deceniu fusese pentru el, iar lui nici măcar nu-i păsa îndeajuns încât să mă sune și să-mi spună că va întârzia la aniversarea noastră nenorocită de zece ani.

Barajul a explodat.

O lacrimă solitară s-a transformat în două, apoi în trei, apoi într-un potop întreg, în timp ce mă afundam pe podea și plângeam. Fiecare frângere de inimă, fiecare dezamăgire, fiecare bucată de tristețe și resentimente pe care le adăpostisem s-au revărsat într-un râu de durere mărginit de furie. Am înăbușit atât de multe de-a lungul anilor încât mă temeam că mă voi îneca sub valurile propriilor mele emoții.

O gresie rece și dură mi-a săpat în spatele coapselor. Pentru prima dată după o veșnicie, mi-am permis să *simt și,* odată cu asta, a venit o claritate orbitoare.

Nu mai puteam să fac asta.

Nu puteam să-mi petrec restul zilelor făcând mișcări și prefăcându-mă că sunt fericită. Trebuia să preiau din nou controlul asupra vieții mele - chiar dacă asta însemna să o distrug pe cea pe care o aveam în prezent.

Eram goală și fragilă, un milion de bucăți sfărâmate care mă dureau prea tare ca să le ridic.

În cele din urmă, plânsul meu a încetinit, apoi a dispărut cu totul și, înainte de a mă putea pune la îndoială, m-am ridicat de pe podea și m-am întors în hol. Penthouse-ul cu temperatură controlată menținea o temperatură perfectă de șaptezeci și trei de grade pe tot parcursul anului, dar mici frisoane îmi cutremurau corpul în timp ce luam ceea ce aveam nevoie din dormitor. Restul lucrurilor esențiale pentru mine erau deja împachetate și mă așteptau în sufragerie.

Nu mi-am permis să mă gândesc. Dacă aș fi făcut-o, m-aș fi speriat și nu-mi puteam permite asta în această etapă.

O strălucire familiară mi-a atras atenția când am tras mânerul valizei în sus. M-am uitat fix la verigheta mea, o durere proaspătă sfâșiindu-mi pieptul în timp ce clipea la mine într-un aparent îndemn de a mă răzgândi.

Am ezitat pentru o fracțiune de secundă înainte de a-mi fixa maxilarul, am scos inelul de pe deget și l-am așezat lângă fotografia de nuntă a mea și a lui Dominic de pe șemineu.

Apoi am făcut în sfârșit ceea ce trebuia să fac cu mult timp în urmă.

Am plecat.

CAPITOLUL 4

Dominic

"ÁLE!" VOCEA MEA A RĂSUNAT ÎN TOT APARTAMENTUL. "Sunt acasă."

Tăcere.

Mi-am coborât sprâncenele. Alessandra stătea de obicei în sufragerie până la ora de culcare, iar pentru ea era prea devreme să se culce. Ședința mea de urgență de la serviciu se transformase într-o a doua ședință de urgență după ce mai mulți investitori sunaseră, panicați de scăderea acțiunilor. Totuși, era doar opt și jumătate. Ar fi trebuit să fie aici, dacă nu cumva ieșise din nou cu prietenii ei.

Mi-am aruncat haina pe bradul de bronz de lângă ușă și mi-am desfăcut cravata, încercând să ignor senzația că ceva nu era în regulă. Era greu să gândesc cum trebuie în timpul căderii mele de adrenalină alimentată de muncă.

Era cât pe ce să fac un atac de cord prima dată când Alessandra a ieșit în club cu Vivian și nu mi-a spus. Am venit mai devreme acasă, nu am văzut-o și mi-am imaginat ce era mai rău. Am sunat fiecare persoană din cartea mea de telefon până când, în sfârșit, m-a sunat înapoi și m-a asigurat că este bine.

Am pus mâna pe telefonul mobil doar ca să-mi amintesc că murise în acea după-amiază. Nu avusesem timp să îl încarc în tot acest haos.

La naiba.

"Ále!" Am strigat din nou. "Unde ești, *amor*?"

Încă nu am primit niciun răspuns.

Am traversat sufrageria și am luat-o pe scări spre etajul doi. Cu patruzeci de milioane de dolari se puteau cumpăra destul de multe avantaje în Manhattan, inclusiv o intrare privată cu liftul, douăsprezece mii de metri pătrați repartizați pe două etaje și priveliști superbe care cuprindeau râul Hudson la sud, podul George Washington la nord și New Jersey la vest.

Abia dacă am observat ceva. Nu aveam să locuim aici pentru totdeauna; eram deja cu ochii pe un apartament mai mare și chiar mai scump, care era în curs de dezvoltare de către Archer Group. Nu conta faptul că îmi petreceam doar o mică parte din timp acasă. Proprietatea imobiliară era un simbol, iar dacă nu era cea mai bună, nu o voiam.

Am deschis ușile de la apartamentul principal. Mă așteptam să o văd pe Alessandra ghemuită în pat sau citind în zona de relaxare, dar erau la fel de goale ca și camera de zi.

Ochii mei au aterizat pe valiza de lângă dulap. Era cea pe care o luam de obicei pentru călătoriile scurte. De ce?

Sângele meu s-a transformat în gheață.

DC. Aniversare. Șase seara. Nu-i de mirare că toată seara am umblat cu un sentiment de groază iminentă. Uitasem de aniversarea nunții noastre nenorocite.

"*La naiba."* Mi-am scos telefonul doar ca să-mi amintesc că era mort.

O nouă litanie de înjurături s-a revărsat în timp ce deschideam diverse sertare, căutând un încărcător, în timp ce conversația noastră de miercuri seară se repeta în mintea mea.

Dom. Este important.

Nu voi uita. Promit.

O spaimă groasă și vâscoasă îmi rodea stomacul. Mai ratasem întâlniri și înainte.Nu eram mândru de asta, dar urgențele de ultim moment erau în natura muncii mele, iar Alessandra părea întotdeauna să le accepteușurință Aveam o senzație apăsătoare că de data aceasta era diferit, și nu doar pentru că era aniversarea noastră.

În cele din urmă am găsit un încărcător și mi-am conectat telefonul. După ceea ce a părut o eternitate, acesta s-a încărcat suficient pentru a se aprinde.

Șase apeluri pierdute de la Alessandra, toate primite între orele 17 și 20. De atunci, nimic.

Am încercat să o sun înapoi, dar a intrat direct în căsuța vocală. Am mai mușcat un blestem și am trecut la a doua cea mai bună opțiune: prietenii ei. Nu aveam numerele lor de telefon, dar, din fericire, cunoșteam pe cineva care le avea.

"Sunt Dominic", am spus brusc când Dante a răspuns la apelul meu. "Vivian este acolo? Trebuie să vorbesc cu ea."

"Bună seara și ție", a trasat el. Dante Russo era un prieten, un client de lungă durată și directorul general al celui mai mare conglomerat de lux din lume. Cel mai important, era căsătorit cu Vivian, de care Alessandra se apropiase destul de mult în ultimul an. Dacă cineva știa unde se află soția mea, ea era aceea. "Spune-mi de ce, mai exact, ai nevoie să vorbești cu Vivian atât de târziu într-o vineri seara?".

O urmă de suspiciune i s-a strecurat în voce. Își proteja cu înverșunare soția, ceea ce era ironic, având în vedere că nu voise deloc să se căsătorească cu ea atunci când se logodiseră inițial.

"Este vorba despre Alessandra." Nu am furnizat alte detalii. Căsătoria mea nu era treaba lui.

O scurtă pauză a întâmpinat răspunsul meu. "Așteptați."

"Alo?" Tonul elegant și dulceag al lui Vivian a plutit pe linie două secunde mai târziu.

"Alessandra este cu tine?" Am sărit peste amabilități și am trecut direct la subiect. Nu-mi păsa dacă ea credea că sunt nepoliticos; mă interesa doar să-mi găsesc soția. Era târziu, ea era supărată, iar New York-ul era plin de oameni nesuferiți. Putea fi pierdută sau rănită chiar acum.

Mi s-a răsucit stomacul în noduri.

"Nu", a spus Vivian după mult prea mult timp. "De ce?"

"Nu e acasă și nu-i stă în fire să fie plecată atât de târziu." Am sărit peste partea cu aniversarea nunții. Încă o dată, căsnicia noastră nu era treaba nimănui altcuiva decât a noastră.

"Poate că e cu Isabella sau Sloane."

Isabella și Sloane. Celelalte prietene ale Alessandrei. Nu le cunoșteam la fel de bine ca Vivian, dar nu conta. Aș fi vorbit cu afurisita aia de doamnă cu pisici care adormea mereu în holul nostru dacă ar fi avut vreo bănuială despre locul unde se afla Alessandra.

Din păcate, Isabella și Sloane nu știau nici ele unde se află Alessandra, iar apelurile mele după ce am închis cu ele au intrat din nou în căsuța vocală.

La naiba, Ále. Unde ești?

M-am îndreptat din nou spre parter și aproape că m-am izbit de Camila.

"Domnule Davenport!" Ochii ei s-au mărit. Uitasem că se întorsese din vacanță. "Bine ați venit..."

"Unde este?"

"Cine?"

"Alessandra." Numele a ieșit printre dinții strânși. Suna ca un afurisit de disc stricat, dar Camila trebuie să fi fost aici când a plecat.

"Ah. Doamna Davenport a fost destul de supărată din cauza zborului pierdut." Buzele strânse ale menajerei mi-au spus exact ce credea despre întârzierea mea. "I-am făcut supa ei preferată pentru a o înveseli, dar când m-am întors din bucătărie, era deja plecată."

"Nu ai auzit-o plecând." Vocea mea era plată. Rece.

"Nu." Ochii Camillei au sărit în stânga și în dreapta.

Mi-a plăcut destul de mult femeia. Era competentă, discretă și una dintre angajatele preferate ale Alessandrei, dar dacă îmi ascundea ceva și Alessandra ar fi fost rănită...

Am rămas nemișcată. "Te întreb pentru ultima oară", am spus încet. Sângele mi-a răsunat în urechi, aproape înecându-mi cuvintele. "*Unde este soția mea?*"

Un tremur a trădat nervii Camillei. "Chiar nu știu, domnule. După cum am spus, am ieșit și ea dispăruse. Dar când am căutat-o..." A scos ceva din buzunar. "Am găsit asta pe șemineu."

Un diamant familiar i-a strălucit în palmă. Verigheta de nuntă a Alessandrei.

O senzație de greață și de acru s-a răspândit în stomacul meu.

"Aveam de gând să o pun în camera ta", a spus Camila. "Dar având în vedere..."

"Când?"

"Acum o jumătate de oră."

Răspunsul nici nu-i ieșise complet din gură când am luat inelul și am trecut pe lângă ea spre lift, pulsul meu bătându-mi cu un amestec de teamă, panică și altceva pe care nu puteam să-l numesc.

O jumătate de oră. Era ora nouă, iar ultimul apel al Alessandrei către mine fusese la opt, ceea ce însemna că Camila găsise inelul nu la mult timp după ce plecase. Nu putea să fi mers prea departe.

Mâna mea s-a închis în jurul diamantului. Nu l-ar fi dat jos decât dacă...

Nu. Era supărată, așa cum avea dreptul să fie, dar o voi găsi, îi voi explica și totul va reveni la normal. Alessandra era cea mai înțelegătoare persoană pe care o cunoșteam; m-ar fi iertat.

Diamantul mi-a săpat o canelură dureroasă în palmă.

Totul va fi bine. Trebuia să fie așa. Nu-mi puteam imagina o altă alternativă.

CAPITOLUL 5

Alessandra

În loc să mă duc la casa unuia dintre prietenii mei, m-am cazat la un hotel și am plătit săptămâna cu bani gheață. Nu am vrut ca Dominic să-mi dea de urmă prin intermediul cărții mele de credit. Din fericire, aveam proprii mei bani de la Floria Designs și previziunea de a ascunde acasă un pachet de urgență atunci când afacerea a luat avânt. A fost suficient pentru a acoperi hotelul și pentru a mă ține până când am aflat ce să fac.

A fost plecarea fără un cuvânt calea lașă de ieșire? Probabil că da. Dar aveam nevoie de timp de gândire, motiv pentru care nici eu nu mi-am anunțat imediat prietenii.

Îmi închisesem telefonul după ce plecasem de la apartament și l-am lăsat închis în timp ce despachetam, făceam duș și încercam să nu mă gândesc la ultimele ore sau la durerea ascuțită din piept.

"Dom!" Am râs când Dominic a intrat în duș și și-a înfășurat brațele în jurul taliei mele din spate. "Trebuia să comanzi room service."

"Am comandat room service." Gura lui a trecut pe umărul meu și a urcat pe gâtul meu. În ciuda aburului care tulbura baia, pielea de găină de plăcere mi se făcea pielea de găină. "Dar am decis că vreau mai întâi desertul."

"Și dacă nu sunt de acord?" Am tachinat. "Poate că vreau să urmez ordinea normală a lucrurilor. Nu toți putem încălca regulile."

"În acest caz..." Gura lui Dominic a ajuns la colțul buzelor mele. O mână îmi pipăia sânul, în timp ce cealaltă se scufunda pe îndelete între picioarele mele. Plăcerea a intrat în spirală în stomacul meu și nu mi-am putut reține un oftat ușor. "Va trebui să găsesc o modalitate de a te convinge, nu-i așa?".

Am închis ochii, lăsând apa fierbinte să-mi spele lacrimile. Eram la kilometri și ani depărtare de prima noastră escapadă de weekend ca și cuplu, dar aproape că puteam să simt puterea fantomatică a îmbrățișării lui. Făcusem sex de două ori sub duș; când am ieșit, mâncarea de la room service era rece, dar nici măcar nu ne păsa. Am devorat

mâncarea ca și cum ar fi fost proaspăt făcută.

Am stat în duș mai mult decât ar fi trebuit, dar apa, căldura și emoțiile din timpul nopții au conspirat pentru a mă trage în jos. În momentul în care capul meu a atins perna, am fost inconștient.

Când m-am trezit în dimineața următoare și mi-am deschis în sfârșit telefonul, aveam zeci de mesaje, apeluri și mesaje vocale ratate de la prietenii mei și de la Dominic. Probabil că a luat legătura cu ei după ce a venit acasă și a constatat că lipsesc.

Am trimis un mesaj rapid pe chat-ul de grup asigurându-mi prietenii că sunt bine și că le voi spune totul mai târziu, înainte de a respira adânc și de a deschide căsuțele vocale ale lui Dominic.

Inima mi s-a strâns instantaneu la auzul vocii lui, care devenea din ce în ce mai panicată cu fiecare mesaj.

Dominic: Unde ești?

Dominic: Ále, asta nu e amuzant.

Dominic: Îmi pare rău că am pierdut zborul. A apărut o urgență la serviciu și a trebuit să mă ocup de ea. Încă mai putem face restul călătoriei.

Dominic: La naiba, Alessandra. Înțeleg dacă ești supărată, dar măcar spune-mi că ești bine. Eu nu... fut.

Un șir de înjurături se amesteca cu zgomotul inconfundabil al ploii pe beton din fundal. Timestamp-ul mesajului indica ora 3:29 a.m. Ce naiba făcea afară atât de târziu?

Te căutam.

Mi-am zdrobit gândul cât de repede mi-a apărut, în parte pentru că nu credeam că noul Dominic ar face așa ceva și în parte pentru că mă durea prea tare să cred că *ar* face-o.

Ultimul său mesaj a fost transmis în urmă cu două ore, la ora 6:23 a.m.

Dominic: Sună-mă înapoi. Te rog.

Strânsoarea din pieptul meu a devenit insuportabilă. Nu eram pregătită să-l înfrunt, dar somnul înlăturase ceața emoțională de noaptea trecută, iar disperarea din vocea lui mi-a erodat jurământul anterior de a-l evita până când aveam un plan. Era mai bine să-l văd și să smulg plasturele, ca să spun așa, decât să las nesiguranța să se agraveze.

"Violet Hotel." Nu i-am dat ocazia să vorbească când a răspuns. "Lower East Side."

Am încheiat apelul, cu stomacul plin de nervi. Nu luasem cina aseară, dar gândul la mâncare îmi făcea stomacul să se revolte și mai tare. Cu toate acestea, am forțat să dau jos câteva amestecuri de fructe de pădure din minibar. Aveam nevoie de energie. Dacă era un lucru la care Dominic se pricepea, acela era să convingă oamenii să facă ceea ce voia el.

Deja îmi puneam la îndoială alegerile. În lumina strălucitoare a zilei, degetul meu inelar părea imposibil de gol, iar decizia mea de a pleca părea imposibil de pripită. Ar fi trebuit să aștept și să vorbesc cu Dominic înainte de a pleca? Dacă...

Cineva a bătut la ușă.

Stomacul meu s-a ridicat din nou. Am regretat brusc că i-am spus unde mă aflam, dar era prea târziu.

E ca și cum ai scoate un plasture. Termină odată cu asta.

Cu toate acestea, nici un discurs de încurajare internă nu m-ar fi putut pregăti pentru

priveliștea care mă aștepta când am deschis ușa.

"Oh, Doamne." Un oftat a scăpat înainte să mă pot abține.

Dominic arăta ca naiba. Părul ciufulit, cămașa mototolită, pete purpurii de epuizare sub ochi. Hainele îi erau lipite de corp, iar pantofii lui, de obicei imaculați, arătau de parcă ar fi trecut printr-o cursă cu obstacole Tough Mudder.

"Ce..." Nu am apucat să-mi termin întrebarea înainte ca el să mă apuce de brațe și să -și treacă ochii peste mine.

"Ești bine." Ușurarea a îndulcit asprimea vocii. Părea fie că își revenea după o răceală cumplită, fie că strigase toată noaptea.

"Sunt bine." *Fizic.* "De ce ești ud?"

Picura apă pe toată podeaua. Cu toate acestea, l-am tras înăuntru și am închis ușa în urma noastră. Era un hotel liniștit, dar nu voiam să risc ca oamenii să ne vadă sau să ne audă. Manhattan era o insulă mică, iar societatea din Manhattan era și mai mică.

"M-a prins ploaia." Ochii lui Dominic au măturat camera și s-au oprit asupra valizei mele deschise. "Și e greu să vezi bălțoace la patru dimineața."

"De ce naiba te plimbai prin Manhattan la patru dimineața?"

Ochii lui neîncrezători s-au îndreptat din nou spre ai mei. "Mă întorc acasă de la serviciu și îmi găsesc soția dispărută și verigheta ei în buzunarul afurisitei noastre de menajeră. Nu-mi răspunde la telefon și niciunul dintre prietenii ei nu știe unde este. Am crezut că tu..." A respirat adânc și a eliberat-o într-o expirație lungă și controlată. "M-am dus în locurile tale obișnuite până când mi-am dat seama că toate erau, bineînțeles, închise la o oră atât de târzie din noapte. Așa că mi-am pus echipa de securitate să măture orașul în timp ce eu am verificat cartierele tale preferate. Doar pentru orice eventualitate. N-am știut..."

Mi s-a oprit respirația la imaginea mentală a lui Dominic rătăcindstrăzile în ploaie în căutarea mea Era atât de incongruent cu bărbatul rece și dezinteresat cu care mă obișnuisem, încât aproape că părea că inventează un basm în loc să spună adevărul.

Dar dovezile erau acolo și mi-au trimis un nou val de durere paralizantă prin piept.

Dacă i-ar păsa atât de mult tot timpul. Dacă n-ar fi fost nevoie să plec pentru a dezgropa o bucată din persoana de care mă îndrăgostisem.

"Când ai ajuns acasă?" Am întrebat în liniște.

Roșul tern îi colora pomeții. "Opt și jumătate."

La două ore și jumătate după ora de plecare programată. M-am întrebat dacă a uitat de aniversarea noastră sau dacă și-a amintit, dar a ignorat-o oricum. Nu mă puteam hotărî ce era mai rău, dar nu conta. Rezultatul final era același.

"Nu am vrut să pierd zborul", a spus Dominic. "A fost o urgență la serviciu. Întrebați-o pe Caroline. SEC..."

"Asta e problema." Îngrijorarea mea de mai devreme s-a topit, fiind înlocuită de o epuizare familiară. Nu cea care a urmat unei nopți nedormite, ci cea construită în ani de zile de auzit aceeași scuză. "*Întotdeauna* există o urgență la serviciu. Dacă nu e vorba de SEC, e vorba de bursă. Dacă nu e bursa, e vreun scandal corporatist. Indiferent

despre ce este vorba, întotdeauna este pe primul loc. Înaintea mea. Înainte de *noi.*"

Maxilarul lui Dominic s-a încleștat. "Nu pot ignora aceste lucruri", a spus el. "Oamenii depind de mine. *Miliarde de* dolari depind de deciziile mele. Angajații și investitorii mei..."

"Dar eu? Eu nu contez ca oameni?"

"Bineînțeles că da." Părea nedumerit.

"Și când mă bazam pe tine să apari așa cum ai promis?" Emoția mi-a înfundat gâtul. "Asta era mai puțin important decât o corporație de miliarde de dolari care probabil că va fi bine dacă îți iei *un* weekend liber?"

Tăcerea încordată a crescut ca o ciupercă și aproape că ne-a sufocat până când a vorbit din nou.

"Îți amintești ultimul nostru an de facultate?" Privirea lui Dominic a ars în a mea. "Abia ne vedeam în afara școlii pentru că trebuia să am trei slujbe doar pentru a acoperi cheltuielile de bază. Mâncam nenorociți de ramen instant la întâlnirile noastre pentru că nu-mi permiteam să te scot în oraș la restaurante frumoase. A fost mizerabil și mi-am promis că, dacă voi reuși vreodată să ies, nu voi mai fi niciodată în situația asta.Nu vom mai fi în situația asta. Și nu am fost."

A făcut un gest între noi. "Uită-te la noi. Avem tot ceea ce am visat vreodată, dar singura modalitate de a le *păstra* este să-mi fac treaba. Penthouse-ul, hainele, bijuteriile. Toate astea dispar dacă..."

"La ce bun toate astea dacă nu te mai *văd niciodată*?" Frustrarea mea a ajuns la punctul culminant. "*Nu-mi pasă* de apartamentul de lux, de haine sau de avion. Aș prefera să am un soț. Unul adevărat, nu unul doar cu numele."

Poate că nu am înțeles pentru că proveneam dintr-o familie înstărită și, prin urmare, nu am putut niciodată să empatizez pe deplin cu obstacolele pe care Dominic a trebuit să le depășească pentru a ajunge acolo unde se afla. Poate că am fost prea departe de realitate pentru a înțelege miza jocului de pe Wall Street. Dar mă cunoșteam pe mine însămi și știam că aș fi fost de o mie de ori mai fericită mâncând ramen cu el în camera lui de cămin decât participând la vreo gală elegantă îmbrăcată în bijuterii și cu un zâmbet fals.

Ochii lui Dominic s-au întunecat. "Nu este atât de simplu. Nu am o familie bogată pe care să mă pot baza dacă lucrurile se duc de râpă, Ále", a spus el aspru. "*Totul* depinde de mine."

"Poate, dar tu ești Dominic Davenport. Ești un *miliardar*! Îți poți permite un weekend liber. La naiba, ai putea să te retragi chiar acum și să ai destui bani pentru a trăi în lux pentru tot restul vieții!"

Nu a înțeles. Mi-am dat seama după privirea încăpățânată din ochii lui.

Lupta a sângerat din mine, iar epuizarea mea s-a întors de zece ori. Vocea mea a scăzut până la o șoaptă. "A fost aniversarea noastră de zece ani."

Gâtul lui Dominic s-a îndoit cu o înghițitură grea.Putem pleca deacum", a spus el "Mai avem aproape două zile întregi. Încă mai putem să ne sărbătorim aniversarea așa

cum ne-am propus."

Oricât am încercat să-i explic, nu înțelegea *de ce sunt* supărată. Nu era vorba de lucruri fizice, tangibile, cum ar fi zborurile și rezervările la cină. Era vorba despre o neconcordanță fundamentală între valorile noastre și ceea ce consideram important pentru o relație bună. Eu credeam în timpul de calitate și în conversație; el credea că banii pot rezolva totul.

Întotdeauna a fost ambițios, dar obișnuiam să cred că va ajunge la un punct în care se va mulțumi cu ceea ce are. Mi-am dat seama acum că acel punct nu exista. Niciodată nu va avea suficient. Cu cât dobândea mai mult - bani, statut, putere - cu atât își dorea mai mult, în detrimentul a orice altceva.

Am scuturat încet din cap. "Nu."

Nu știam care era planul meu când m-am trezit în acea dimineață, dar acum era foarte clar.

Chiar dacă m-ar fi ucis, chiar dacă cel mai simplu lucru ar fi fost să cad în brațele lui și să mă scufund în amintirea a ceea ce am fost, trebuia să merg până la capăt. Eram deja o coajă a mea. Dacă nu ieșeam cât mai puteam, mă dizolvam în praf, nimic mai mult decât o colecție de timp pierdut și vise nerealizate.

Strălucirea încăpățânată din ochii lui Dominic a dispărut, fiind înlocuită de confuzie. "Atunci vino acasă cu mine. Vom discuta despre asta."

Am scuturat din nou din cap, încercând să respir printre acele care îmi înjunghiau inima. "Nu mă mai întorc."

S-a liniștit. Confuzia s-a topit în realizare, apoi în neîncredere. "Ále..."

"Vreau să divorțez."

CAPITOLUL 6

Dominic

VREAU SĂ DIVORȚEZ.

Cuvintele se învârteau în jurul nostru ca un nor de fumuri otrăvitoare. Teoretic, înțelegeam ce înseamnă, dar nu le puteam înțelege.

Divorțul însemna despărțire. Despărțire însemna separare. Iar separarea era pur și simplu imposibilă. Era ceva ce li se întâmpla altor oameni, nu nouă.

Verigheta ei mi-a făcut o gaură în buzunar.

"Nu-mi vine să cred că m-am căsătorit cu cineva căruia îi place înghețata cu mentă și ciocolată", am spus în timp ce Alessandra sorbea un bol cu înghețata ei preferată. "Știi că practic mănânci pastă de dinți, nu?"

"Pastă de dinți delicioasă." Zâmbetul ei răutăcios m-a lovit direct în stomac. Eram căsătoriți de exact o săptămână, două zile și douăsprezece ore, și încă nu-mi venea să cred că era a mea. "Știai despre gusturile mele în materie de desert înainte de nuntă, așa că nu te poți plânge acum. Mă tem că ai rămas cu mine și cu ciocolata mea cu mentă pentru totdeauna."

Pentru totdeauna.

Conceptul părea ridicol în urmă cu un an.Nimic nu a duratpentru totdeauna Oamenii, locurile, relațiile... totul avea o dată de expirare.

Dar, pentru prima dată în viața mea, mi-am permis să cred pe cineva atunci când mi-a spus că va rămâne.

Mâna mea a găsit-o pe a ei și ne-am împletit degetele. "Promiți?"

Fața ei s-a înmuiat. Din punct de vedere tehnic, ar fi trebuit să ne uităm la cel mai recent film de acțiune, dar exploziile erau un simplu zgomot de fond în acest moment. "Promit."

O ușă s-a trântit pe hol, iar amintirea s-a stins la fel de repede cum a apărut.

Zbuciumul din urechile mele a revenit. "Nu vorbești serios."

Alessandra s-a uitat pur și simplu la mine, cu ochii strălucitori de lacrimi nevărsate, dar cu fața plină de o hotărâre liniștită.

Doamne, de ce era cravata mea atât de strânsă? Nu puteam să respir cum trebuie.

Am întins mâna să o desfac, dar degetele mele nu au găsit decât bumbac umed. Nici o cravată, doar o menghină în jurul gâtului meu și un pumn care îmi sugruma plămânii.

"Nu mi-ai spus niciodată." Mi-am lăsat brațul, întrebându-mă unde naiba am greșit. "Nu mi-ai spus nimic despre toate astea până acum."

Oare am ratat mai multe întâlniri decât ar fi trebuit în ultimii ani? Da. Am vorbit cu Alessandra la fel de mult ca înainte? Nu. Dar asta era natura construirii unui imperiu, și credeam că ne înțelegem unul pe celălalt. Eram împreună de atât de mult timp; nu aveam nevoie să ne reasigurăm constant unul pe celălalt de relația noastră.

"Ar fi trebuit să o fac." Alessandra și-a întors privirea. "A fost vina mea. Am ținut totul pentru mine când ar fi trebuit să-ți spun cum mă simțeam. Nu e vorba doar de o excursie sau de o cină. Nu este vorba nici măcar despre o duzină de călătorii și cine. Este vorba despre ceea ce reprezintă lipsa lor." Ochii ei s-au întâlnit din nou cu ai mei, iar inima mi s-a răsucit la durerea pe care am văzut-o în ei.Oare chiar fusesem atât de orb încât nu observasem cât de nefericităfusese în tot acest timp? "Mi-ai spus clar, în repetate rânduri, că nu sunt o prioritate."

"Nu este adevărat."

"Nu-i așa?" Mi-a aruncat un zâmbet trist. "Știi ce mă întrebam în fiecare seară când stăteai din nou până târziu la birou? Mă întrebam, dacă ar fi o urgență la serviciu și acasă în același timp, pe cine ai alege. Pe mine sau pe investitorii tăi?"

Zumzetul s-a intensificat. "Știi că te-aș alege pe tine."

"Asta e chestia. Eu nu știu." O lacrimă i-a alunecat pe obraz. "Pentru că nu m-ai ales pe mine. Nu de foarte, foarte mult timp."

Între noi s-a așternut tăcerea, punctată de respirațiile mele rapide și de ticăitul asurzitor al ceasului din colț. Orice răspuns pe care l-aș fi putut avea a fost zdrobit sub greutatea lacrimilor ei.

Sărăcie. Eșecul. Sabotaj. Îndurasem destule de-a lungul anilor și supraviețuisem, dar s-o văd pe Alessandra plângând era singurul lucru care mă putea îngenunchea. De fiecare dată.

"Mi-am găsit atâtea scuze pentru tine, atât în fața prietenilor mei, cât și în fața mea, dar nu mai pot să o fac." Vocea ei a scăzut până la o șoaptă. "Ne-am agățat de ceva ce nu mai există și trebuie să renunțăm. Amândoi vom fi mai fericiți."

Fiecare silabă îmi știrbea din calmul pe care îmi construisem timp de un deceniu. O armată de emoții m-a invadat - furie, rușine și o disperare feroce pe care nu o mai simțisem de când eram un adolescent care se lupta să plece din orașul meu natal uitat de Dumnezeu.

Nu trebuia să mai simt niciunul dintre aceste lucruri, la naiba. Eram un afurisit de director executiv, nu un băiat neajutorat, fără familie și fără bani pe numele său. Dar

când m-am confruntat cu perspectiva de a o pierde pe Alessandra...

Panica mi-a cuprins pieptul. "Chiar crezi că vom fi mai fericiți dacă divorțăm? Că eu voi fi mai fericită fără tine? Ăștia suntem *noi.*" Cuvântul mi s-a smuls din gât, crud și încărcat de emoții. *"Tu și eu. Pentru totdeauna." Tu și cu mine. Pentru totdeauna.*

Plânsul tăcut al Alessandrei mi-a sfâșiat inima. M-am întins spre ea, iar când s-a retras, ruptura s-a transformat într-o prăpastie în toată regula.

"Nu face asta mai greu decât trebuie să fie." Cuvintele abia se auzeau. "Te rog."

Mâna mi-a căzut pe o parte, în timp ce pumnul se strângea mai tare în jurul plămânilor mei. Nu știam cum am ajuns aici, dar nu aveam de gând să plec fără să lupt.

"Am dat-o în bară ieri", am spus. "Și am mai greșit de multe ori înainte de asta. Dar eu sunt încă soțul tău și tu ești încă soția mea."

Închise ochii, lacrimile îi curgeau pe față ca un șuvoi liniștit și constant. "Dom..."

"O să rezolvăm asta." Gândul de a trăi fără ea era de neînțeles, ca și cum i-ai cere unei inimi să nu mai bată sau stelelor să renunțe la noapte. "Promit."

A trebuit să o facem.

Poate că nu am exprimat acest lucru atât de mult pe cât ar fi trebuit, dar Alessandra a fost o parte indelebilă din mine. A fost din momentul în care am pus ochii pe ea cu unsprezece ani în urmă, deși nu am știut asta la momentul respectiv.

Fără ea, nu existam eu.

CAPITOLUL 7

Dominic

Acum unsprezece ani

"NU AM NEVOIE DE O DĂDACĂ."

"Nu este o dădacă", a spus cu răbdare profesorul Ehrlich. "Ea este un meditator. Una dintre cele mai bune, de fapt. A lucrat cu mai mulți elevi cu dislexie..."

"Nici eu nu am nevoie de un meditator." Gândul că un atotștiutor care îmi vorbește cu condescendență în fiecare săptămână mă făcea să-mi vină să mă târăsc din piele. Ajunsesem atât de departe pe cont propriu, nu-i așa?

În copilărie nu am avut meditatori, iar profesorii mei au fost mediocri în cel mai bun caz, distructivi în cel mai rău caz. Cu toate acestea, iată-mă aici, stând în biroul unui economist de top de la prestigioasa Universitate Thayer, la mai puțin de un an distanță de a primi dubla diplomă în economie și afaceri. Practic, puteam deja să simt gustul banilor și al libertății.

Profesorul Ehrlich a oftat. Era obișnuit cu încăpățânarea mea, dar ceva din tonul lui a făcut ca burta să mi se strângă de neliniște.

"Ai nevoie de unul", a spus el, cu o voce blândă."Literatura englezăși compoziția este o cerință de bază Ai picat-o deja o dată și este oferită doar în toamnă. Dacă o pici din nou în acest semestru, nu vei absolvi."

Pulsul mi-a crescut, dar mi-am păstrat o expresie neutră. "Nu voi da greș. Am învățat din greșelile mele."

Nu înțelegeam de ce a trebuit să iau engleza în primul rând. Voiam să intru în finanțe, nu în afurisita de editură. Eram foarte bun la orele de economie și asta era ceea ce conta cu adevărat.

"Poate, dar aș prefera să nu risc." Profesorul Ehrlich a suspinat din nou. "Ai o minte strălucită, Dominic. Nu am mai întâlnit pe nimeni cu un asemenea talent natural pentru numere, iar eu predau de zeci de ani. Dar talentul nu te va duce departe. O diplomă Thayer îți deschide uși, dar pentru a o obține, trebuie să respecți regulile. Vrei să ajungi mare pe Wall Street? Trebuie să absolvi mai întâi, și nu poți face asta dacă insiști să-ți alegi mândria în locul viitorului tău."

Mi s-au albit încheieturile degetelor în jurul cotierelor.

Poate din cauza fricii de a pierde când eram atât de aproape de linia de sosire, sau poate pentru că profesorul Ehrlich era singurul profesor căruia îi păsa vreodată de mine.

Orice ar fi fost, m-a forțat să-mi înghit dezgustul instinctiv față de sugestia lui și să cedez, cel puțin parțial, cu dinții strânși.

"Bine. O să mă întâlnesc cu ea o dată", am spus. "Dar dacă nu-mi place, nu mă mai întâlnesc cu ea".

Lunea următoare, m-am prezentat la biblioteca principală din Thayer, gata să închei întâlnirea. Era aproape goală la acest început de semestru, așa că nu ar fi trebuit să dureze mult până să-mi găsesc tutorele printre rafturi.

Profesorul Ehrlich ne dăduse datele de contact ale fiecăruia dintre noi, iar ea îmi lăsase un mesaj vocal în acea dimineață pentru a confirma întâlnirea noastră.

Voi fi la etajul doi, purtând o rochie galbenă. Pe curând.

Nu părea atât de veselă pe cât mă temusem. De fapt, vocea ei era ciudat de liniștitoare. Bogată și cremoasă, cu un calm blând care nu ar fi fost de nelalocul lui într-un studio de yoga sau în cabinetul unui terapeut.

Totuși, eram predispus să nu o plac. Lăsând la o parte profesorul Ehrlich, nu aveam cel mai bun istoric cu nimeni în postura de profesor.

Ochii mei au aterizat pe o sclipire de culoare lângă fereastră.

Rochie galbenă. Cafea și un manual de engleză albastru familiar. Trebuie să fie Alessandra.

Avea capul aplecat asupra a ceva de pe masă și nu și-a ridicat privirea nici măcar când am tras scaunul opus celui al ei. *Tipic.* Încercasem să lucrez cu o mână de meditatori în liceu și am renunțat rapid la ei când a devenit clar că erau mai interesați să -și verifice mesajele și să trimită mesaje.

Am deschis gura, dar iritarea mea a murit în gât când Alessandra a ridicat în sfârșit capul și ochii noștri s-au întâlnit.

Vocea ei a fost făcută pentru radio, dar fața ei a fost făcută pentru nenorocitul de ecran de cinema. Buze pline, pomeți înalți, piele care strălucea ca mătasea lichidă în lumina soarelui. Părul castaniu se revărsa în valuri groase și mătăsoase peste umerii ei bronzați, iar ochii ei albaștri-cenușii străluceau de căldură în timp ce se ridica și îi întindea mâna.

Thayer era plin de fete frumoase, dar era frumoasă și era ea.

"Tu trebuie să fii Dominic", a spus ea. Cumva, suna chiar mai bine în realitate. "Eu sunt Alessandra, dar prietenii mei îmi spun Ále."

Mi-am găsit în sfârșit vocea. "Bună, Alessandra." Am pus un accent deosebit pe numele ei complet. Nu eram prieteni. Tocmai ne întâlnisem, iar reacția mea față de ea a fost pur fizică. Nu a însemnat nimic.

"Mă bucur să te cunosc." Dacă a fost deranjată de folosirea mea evidentă a numelui ei complet, nu a arătat-o.

"Deoarece aceasta este prima noastră întâlnire și semestrul nu a început pe deplinîncă, nu am pregătit niciun material de studiu", a spus ea după ce ne-am așezat la locurile noastre "Ai inima frântă, sunt sigură".

"De neconsolat".

Zâmbetul rapid al Alessandrei mi-a trimis un fior la fel de rapid de căldură prin vene. M-am mișcat, pe jumătate dorindu-mi să nu fi apărut niciodată și pe jumătate dorindu-mi să nu trebuiască să plec niciodată.

"M-am gândit să discutăm despre așteptări și să ne cunoaștem puțin în timpul sesiunii de astăzi", a spus ea. "Chiar dacă acesta este un parteneriat formal de meditații, ne ajută dacă ne plăcem unul pe celălalt."

Unul dintre *aceste* tipuri. Trebuia să mă gândesc. "Atâta timp cât nu-mi ceri să-ți împletesc părul", am spus. "Nici unul dintre noi nu ar fi fericit."

Râsul ei aproape că mi-a adus un zâmbet pe buze.

Aproape.

"Fără împletituri de păr, promit, dar nu pot garanta că nu voi apărea cu prăjituri din când în când. Sunt minunat de nesănătoase și, dacă lucrurile ajung la limită, funcționează destul de bine ca mită." Un alt zâmbet, o altă tresărire de căldură. "Nu mă întrebați de unde știu."

În următoarea oră, am discutat despre programele noastre pentru semestru, despre dragostea irațională a profesorului Ruth pentru juxtapunere și despre chestii aleatorii, cum ar fi artiștii noștri muzicali și culorile preferate. De asemenea, Alessandra a săpat adânc în obiceiurile mele de învățare - ce tip de mediu preferam; dacă învățam cel mai bine prin intermediul sunetului, al elementelor vizuale sau al activităților practice; chiar și la ce oră din zi eram de obicei cel mai obosită.

Nu acordasem niciodată atenție la jumătate din aceste lucruri până atunci și am ezitat să răspund, dar pentru cineva care semăna cu o prințesă Disney adultă, ea era ca un nenorocit de pitbull cu un os.

În cele din urmă am cedat și am răspuns după ce m-am gândit puțin.

Mediul de învățare: masă mare, lumină naturală, ceva zgomot de fond, spre deosebire de liniște totală.

Mediu de învățare: imagini.

Momentul din zi în care, de obicei, îmi doream să trag un pui de somn: la începutul după-amiezii.

"Perfect. A fost foarte util", a spus ea la sfârșitul orei noastre. "Cred că ne vom înțelege foarte bine. Oricine este fan al Garage Sushi este un bun prieten."

Interesul nostru comun pentru trupa indie locală a fost o surpriză plăcută, deși nu am considerat-o o bază solidă pentru o prietenie.

"Vă convine aceeași oră săptămâna viitoare?", a întrebat ea. "Nu am cursuri lunea, așa că sunt flexibil."

"Nu. Activitatea mea de meditații pentru SAT începe săptămâna viitoare." Oamenii bogați au cheltuit sume ridicole de bani pentru ca copiii lor să intre în Ivy League, iar banii pe care i-am încasat din lecțiile mele de matematică mi-au acoperit în mare măsură cheltuielile.

"Dar dimineața?"

"Munca."

"Noapte bună?"

"Munca."

Sprâncenele ei s-au ridicat. "Deci lucrezi, dai meditații, apoi te întorci la muncă?"

"Două locuri de muncă diferite", am spus eu cu rigiditate. "Cafeneaua dimineața, Frankie noaptea." Îmi suprapusem toate cursurile în zilele de marți și joi pentru a putea lucra în celelalte zile. Între cafenea, restaurant, meditații și, ocazional, munca de tuns iarba în weekend, câștigam cât să mă încadrez la Thayer.

De fapt, nu-mi păsa să mă îngraționez cu colegii mei de clasă, dintre care majoritatea proveneau din medii bogate de școală pregătitoare cu care nu mă puteam identifica niciodată, dar cel mai mare beneficiu al unei școli precum Thayer a fost crearea de rețele. Pentru ca oamenii să mă ia în serios, trebuia să arăt ca atare, iar să arăt ca atare era al naibii de scump.

Fața Alessandrei s-a înmuiat. Era genul de elevă care se simțea bine fără să încerce. Nu a menționat cu ce se ocupau părinții ei, dar îmi puteam da seama doar uitându-mă la ea că provenea din bani.

"La ce oră ieșiți de la serviciu?", a întrebat ea. "Ne putem întâlni atunci. După programul nostru, lunea este ziua cea mai..."

"Nu ies de la serviciu până la ora unsprezece." Am provocat-o cu o privire rece. "Bănuiesc că e prea târziu pentru tine." Am omis partea în care spuneam că de obicei învățam după serviciu. Nu știam de ce, dar mă concentram mai bine când eram obosită.

Mi-a plăcut Alessandra mai mult decât credeam, dar nu eram convinsă de toată chestia asta cu meditațiile. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca ea să mă părăsească în mijlocul semestrului pentru că nu progresam suficient de repede pentru ea.

"Ce bine că sunt o pasăre de noapte", a spus ea, întâlnindu-mi privirea cu una senină a ei. "Ne vedem lunea viitoare."

Nu am crezut nicio secundă că Alessandra ar fi renunțat la seara de luni - sau la orice altă seară - pentru a mă medita pe mine. Probabil că avea o întâlnire sau o petrecere la care trebuia să participe, ceea ce era foarte bine. Dacă nu puteam să facem o oră să meargă, atunci nu puteam să facem o oră să meargă. În ciuda rezervelor profesorului Ehrlich, eram încrezător că puteam să trec engleza de unul singur. Trebuia s-o fac. Să nu absolvim nu era o alternativă.

Am șters o masă la Frankie's, încercând să ignor un junghi nedorit de gelozie la gândul că Alessandra avea o întâlnire. Nu aveam niciun drept asupra ei și nici nu voiam să am vreunul. M-am cuplat cu câteva fete la Thayer, dar nu m-am deranjat niciodată să mă întâlnesc cu vreuna. Eram destul de ocupat și fără să am de-a face cu drama unor încurcături romantice.

"Whoa." Lincoln a lăsat să iasă un fluierat scăzut din cabina unde înghițea un burger și cartofi prăjiți în loc să închidă magazinul. Era nepotul proprietarului și una dintre cele mai leneșe ființe umane pe care le-am întâlnit vreodată. "Cine *este*?"

M-am uitat în sus, deja enervată că cineva intra cu cinci minute înainte de ora închiderii, dar pentru a doua oară într-o săptămână, enervarea mea a murit repede.

Păr șaten. Ochi albaștri. Un braț plin de cărți și un zâmbet pe jumătate tachinos, pe jumătate provocator, în timp ce îmi lua în primire șocul.

Alessandra. Aici. La Frankie's. La ora 11:00, într-o luni seara.

Ce *naiba* căuta aici?

"Am închis", i-am spus, deși nu trebuia să refuzăm clienții decât în ultimul moment și nu era treaba mea să îi refuz în primul rând.

Lincoln s-a oprit din salivat suficient de mult timp ca să mă privească fix. "Tipule", a șuierat. "Ce *faci*?"

"Nu sunt aici pentru mâncare", a spus Alessandra cu calm. "Avem o sesiune de meditații, îți amintești? Am venit să te duc cu mașina." S-a așezat la un taburet de la tejghea. "Nu te supăra pe mine. O să aștept până termini".

"Ăsta e tutorele tău? La naiba, ar fi trebuit să rămân la școală." Lincoln a reluat să o holbeze într-un mod care m-a făcut să vreau să-i smulg ochii din orbite.

"Sunt obosit." Am pășit în fața lui, blocându-i vederea. Era ori asta, ori îmi câștigam o arestare pentru agresarea nepotului șefului meu. "Vom programa ședința noastră pentru o altă zi."

"Perfect", a spus ea, ignorând protestul indignat al lui Lincoln. "Te concentrezi mai bine când ești obosit, nu-i așa?".

Cum-Profesorul *Ehrlich.* Aveam de gând să-l omor.

Îmi dădeam seama după privirea Alessandrei că nu avea de gând să cedeze, așa că nu am mai discutat. Învățasem cu mult timp în urmă cum să-mi aleg bătăliile.

În cele din urmă, Lincoln a obosit să se mai holbeze la ea - fie asta, fie a fost descurajat de privirea mea mortală - și m-a lăsat să închid magazinul.

"Nu ai alte lucruri de făcut?" Am întrebat când Alessandra și cu mine ne-am instalat în sfârșit într-o cabină. "E aproape miezul nopții."

"După cum am spus, sunt o bufniță de noapte." Mi-a aruncat un zâmbet răutăcios. "Și am auzit că milkshake-urile de aici sunt foarte bune."

Am pufnit, reținându-mi micul râs care aproape că scăpase. "Ce s-a întâmplat cu a nu fi aici pentru mâncare?"

"Tehnic vorbind, este adevărat, dar nu voi refuza niciodată un shake dacă cineva îmi oferă unul."

"Bine." Trebuia să aibă un motiv ascuns pentru a apărea. Oamenii nu se dădeau peste cap așa din bunătate de suflet.

Alessandra trebuie să fi sesizat suspiciunea mea persistentă, pentru că expresia ei tachinătoare s-a domolit.

"Uite, știu că încă nu ai încredere în mine și nu te învinovățesc, dar vreau să clarific un lucru", a spus ea. "Sunt tutorele tău, nu mama ta sau un sergent de instrucție. Îți promit că voi face tot posibilul să te ajut să treci la engleză, dar acesta este un parteneriat. Trebuie să lucrezi cu mine, iar dacă nu vrei cu adevărat să lucrezi cu mine - dacă simți că îți pierzi timpul și preferi să nu mă mai vezi niciodată - atunci trebuie să spui asta acum. Eu nu renunț la elevii mei, dar nici nu îi voi forța să facă ceva ce nu vor să facă. Așa că spuneți-mi. Ești de acord sau nu?"

Surpriza m-a străbătut, urmată de un respect reticent și de ceva infinit mai inconfortabil. Mi s-a format un nod în gât și mi-a blocat reacția defensivă de genunchi.

Nimeni nu mă mai chemase atât de calm și de eficient până atunci. Nimănui nu i-a păsat suficient de mult.

"Înăuntru", am spus în cele din urmă, cu nu puțină reticență.

Poate că era o prefăcătorie și că va pleca după ce entuziasmul ei inițial se va stinge. Nu ar fi fost prima. Dar ceva în sinea mea îmi spunea că va rămâne, iar asta mă speria mai mult decât orice altceva.

Umerii Alexandrei s-au relaxat. "Bine." Zâmbetul ei a revenit, o rază caldă de soare sub strălucirea fluorescentă a luminilor de deasupra capului. "Atunci să începem, da?".

În următoarele două ore, am înțeles de ce profesorul Ehrlich a lăudat-o atât de mult. Era o meditatoare foarte bună. Era răbdătoare, încurajatoare și empatică, fără a fi condescendentă.asemenea, a venit mai pregătită decât o cercetașă, cu o geantă plinăde markere pentru codificarea culorilor, cartonașe în formă de L pentru a încadra secțiuni din manual și pentru a mă ajuta să îmi concentrez atenția și un reportofon pentru a putea reda lecția noastră audio pe îndelete

Lucrul cel mai condamnabil a fost că a *funcționat.* Cel puțin, a funcționat mai bine decât metodele mele obișnuite de a strânge din dinți și de a persevera prin determinare brută.

Singurul dezavantaj a fost cât de deranjantă a fost Alessandra însăși. Dacă vorbea prea mult timp, mă pierdeam în vocea ei în locul cuvintelor ei și, de fiecare dată când se mișca, o ușoară adiere a parfumului ei plutea pe masă, tulburându-mi gândurile.

Hristos. Eram un om în toată firea, nu un adolescent cu hormoni și o pasiune. *Adună-te.*

Am întins mâna după iluminatorul albastru în același timp cu ea. Degetele noastre s-au atins, iar un curent electric mi-a străbătut brațul.

Mi-am smuls mâna ca și cum m-aș fi ars. Rozul a colorat obrajii Alexandrei, în timp ce tensiunea a acoperit întinderea cabinei noastre.

"Se face târziu. Ar trebui să plecăm." Vocea mea a sunat rece pentru urechile mele, chiar dacă inima mea se izbea de cutia toracică cu o forță alarmantă. "Am cursuri mâine dimineață."

"Bine." Alessandra și-a adunat materialele înapoi în geantă, cu fața încă strălucind cu o urmă de culoare. "Și eu."

Niciunul dintre noi nu a vorbit în timpul drumului înapoi spre campus, dar creierul meu nu se putea opri din a retrăi ceea ce se întâmplase în restaurant.

Pielea moale a ei. Respirația ei. Mica, aproape imperceptibila tresărire a inimii mele în milisecunda în care mâinile noastre s-au atins, urmată de șocul neașteptat pentru sistemul meu.

Am pus-o pe seama epuizării. Nu reacționasem niciodată atât de visceral la o atingere atât de mică, dar corpul face lucruri ciudate sub presiune. Asta era singura explicație.

Alessandra a oprit în fața căminului meu. Ne-am uitat fix la clădirea impunătoare din cărămidă și a mai trecut o clipă stânjenitoare până când am rupt tăcerea.

"Mulțumesc." Sentimentul a ieșit mai rigid decât intenționa. Nu eram obișnuită să le mulțumesc oamenilor; rareori făceau ceva care să merite o apreciere autentică. "Pentru drum și pentru că ai venit la Frankie's. Nu era nevoie să faci asta."

"Cu plăcere." Neastâmpărul de mai devreme al Alessandrei a revenit. "A meritat doar pentru cabinele de vinil și luminile fluorescente. Am auzit că sunt foarte măgulitoare pentru pielea mea."

"Sunt." Nu glumeam. Ea ar putea fi singura persoană de pe planetă care ar putea arăta ca un supermodel într-un restaurant de rahat, prost luminat.

Un zâmbet i-a curbat gura. "Săptămâna viitoare la aceeași oră?"

Am ezitat. Asta a fost. Ultima mea șansă absolută de a pleca înainte ca ea să o facă.

Vrei să ajungi mare pe Wall Street? Nu poți face asta dacă insiști să-ți alegi mândria în locul viitorului.

Nu renunț la elevii mei, dar nici nu îi voi forța să facă ceva ce nu vor să facă. Așa că spuneți-mi. Te bagi sau nu?

Am tras aer în piept. *La naiba.*

"Sigur", am spus, ignorând emoția pe care o aveam la gândul de a o revedea. *Sper că nu voi regreta asta.* "Săptămâna viitoare, la aceeași oră."

CAPITOLUL 8

Alessandra

"TREBUIE SĂ FUG LA O ÎNTÂLNIRE, DAR FĂ-TE CA LA TINE ACASĂ", a spus Sloane. "Ține minte regulile casei. Nu fumați, nu vă încălțați pe covor și nu-l hrăniți pe Peștișorul în afara orelor și a cantităților prescrise, care sunt lipite pe masă, lângă castronul său. Aveți întrebări?"

"Nu. Totul sună bine." Am schițat un mic zâmbet. "Mulțumesc încă o dată că m-ai lăsat să stau aici cât timp îmi dau seama de anumite lucruri. Îți promit că voi pleca în curând."

Dintre toți prietenii mei - dintre care erau doar trei sau patru în total, dar asta era o problemă pentru altă zi - Sloane era cel mai puțin cald și mai pufos. Cu toate acestea, atât Vivian, cât și Isabella trăiau cu jumătățile lor semnificative și, în ciuda lipsei ei generale de emoție vizibilă, Sloane se bătea întotdeauna pentru prietenele ei.

Mă săturasem să locuiesc la hotel, iar ea nu a ezitat când am întrebat-o dacă pot sta cu ea în timp ce mă duceam să caut un apartament. Și mă întâmpinase la sosire cu o cană de cafea, o îmbrățișare puternică și un cuțit Karambit înfășurat cu un arc - pentru apărare sau ofensivă de bază, în funcție de cât de supărat eram pe Dominic, mi-a explicat ea.

"Nu-ți face griji." Fața lui Sloane s-a înmuiat cât de puțin. "O să luăm ceva de băut mai târziu. Tu și cu mine putem să ne plângem de bărbați în timp ce Viv și Isa se prefac că nu sunt într-o relație bolnăvicios de dulce."

Râsul meu a ieșit ruginit, dar sincer. "Este un plan."

Trecuse o săptămână de când îi spusesem lui Dominic că vreau să divorțez. Niciunul dintre prietenii mei nu părea surprins de decizia mea de a-l părăsi, ceea ce spunea tot ce era de spus despre modul în care ceilalți oameni percepeau relația noastră.

Telefonul meu s-a aprins cu un apel primit.

Dominic. Din nou. Mă sunase non-stop în ultima săptămână și de fiecare dată când îi apărea numele, era o nouă lovitură în piept. Totuși, nu m-am putut hotărî să-l blochez

încă, așa că i-am lăsat apelurile să intre în căsuța vocală. Nu am mai ascultat niciunul dintre ele de la primul; mă durea prea tare.

"Cum adică *e în Mykonos*?" Furia tăcută a lui Sloane a răcit aerul în timp ce pleca la întâlnire. În calitate de publicist de mare putere care își conducea propria firmă de relații publice de tip boutique, ea stingea mereu incendii pentru clienții ei. "Asta este inacceptabil. *Știe* că ar trebui să fie aici la întâlnire..."

Vocea ei s-a stins, urmată de trântirea ușii de la intrare. Apelul lui Dominic s-a încheiat și el, iar eu am răsuflat ușurată, numai că m-am încordat din nou când un alt apel primit a intrat direct în cel ratat de el.

Pearson, Hodder și Blum.

Valuri de anxietate îmi zguduiau stomacul. Nu eram sigură ce era mai rău - să aud de la soțul meu sau de la avocatul meu de divorț.

"Alessandra, el este Cole Pearson." Vocea gravă mi-a mai liniștit puțin nervii. Cole era unul dintre cei mai buni avocați de divorțuri din țară. Costa un braț și un picior, dar era singurul care avea o șansă în fața flotei de avocați de mare putere a lui Dominic.

"Bună." L-am pus pe difuzor în timp ce-mi despachetam valiza.Aveam nevoie de ceva de făcut cu mâinile, altfel mă dizolvam într-o mizerie și mai mare "Cum a mers?"

Valurile s-au intensificat în timp ce așteptam răspunsul lui.

Am depus cererea de divorț cu câteva zile în urmă și, în stilul lui Cole, a accelerat procesul pentru a-i putea înmâna actele lui Dominic astăzi. Am vrut să termin repede cu divorțul înainte de a-mi pierde curajul sau să mă convingă cumva să mă întorc.

În majoritatea zilelor, eram sigură că fac ceea ce trebuie, dar erau alte zile când mă trezeam într-un pat gol și îmi era atât de dor de el, încât mă durea să respir. Nu am mai fost fericită de ceva vreme, dar nu puteam să uit 11 ani împreună așa, pur și simplu.

"I-am înmânat actele", a spus Cole. "Așa cum era de așteptat, a refuzat să semneze".

Am închis ochii. Cunoscându-l pe Dominic, ar fi tras de timp cât mai mult posibil. Avea banii și puterea de a ne lega în tribunale ani de zile, iar gândul de a sta în limbo atât de mult timp îmi făcea greață.

"Din fericire, avem prevederi în acest sens." Cole nu părea prea îngrijorat, ceea ce m-a făcut să mă simt puțin mai bine. "Vom împinge divorțul într-un fel sau altul, dar vreau să fii pregătită. Acesta este Dominic Davenport. S-ar putea să iasă urât."

"Chiar dacă nu avem copii și nu vreau niciunul din bunurile lui?" Penthouse-ul, mașinile, avionul. Dominic le putea avea pe toate. Eu voiam doar să ies.

"Problema nu sunt activele, doamnă Davenport", a spus Cole. "Este dumneavoastră. El nu vrea să *vă* lase să plecați și, dacă nu-l convingeți de contrariu, va fi o luptă lungă."

"Îmi pare foarte rău, dar domnul Davenport este în ședințe toată ziua." Asistenta lui Dominic, Martha, a părut doar marginal de scuzată. "Cu toate acestea, pot să iau un mesaj și să-l..."

"Este o urgență." Degetele mi s-au strâns în jurul curelei de la geantă. "Aș dori să vorbescdirect cu *soțul meu.*" Am accentuat penultimul cuvânt. Nu conta faptul că, dacă ar fi fost după mine, în curând ar fi fost fostul meu soț; atâta timp cât eram căsătoriți, aveam anumite avantaje, care *ar fi trebuit să* includă să-l văd fără ca asistenta lui să mă trateze ca pe o vagaboandă care se rătăcise pe stradă.

Ochii ei m-au cercetat, probabil observând lipsa mea de răni vizibile și suferința fizică. "Înțeleg, dar mi-e teamă că are programări consecutive. După cum am spus, sunt bucuroasă să preiau un mesaj și să-l rog să vă sune cât mai curând posibil." A smuls un post-it de pe blocul de pe biroul ei. "Are legătură cu un eveniment social sau cu o problemă de acasă?"

Pielea mi s-a înroșit. În mod normal, nu eram o persoană violentă, dar eram flămândă, obosită și iritată după convorbirea cu Cole. Mi-a fost nevoie de fiecare gram de voință ca să nu iau cafeaua Marthei și să i-o arunc în fața ei îngâmfată și condescendentă.

"Nici una, nici alta." Am renunțat la tonul meu politicos. "Dacă Dominic este în prezent într-o ședință, pot să aștept. Presupun că trebuie să ia prânzul la un moment dat, corect?"

Martha își strânse buzele. "Are o întâlnire la prânz la Le Bernardin. Doamnă Davenport, vă rog, trebuie să insist să..."

"Ce se întâmplă?" O voce rece a întrerupt-o la jumătatea frazei.

Amândoi am încremenit pentru o fracțiune de secundă înainte de a ne roti capetele spre ușa acum deschisă a biroului lui Dominic. Soarele îi lumina din spate, iar lățimea umerilor îi umplea ușa, făcându-l să pară și mai impunător decât de obicei.

Gâtul mi s-a uscat, iar cureaua de piele a genții s-a înfipt în palma mea înainte de a-mi relaxa cu forța strânsoarea.

"Domnule Davenport!" Martha a sărit în sus de pe scaun. "Convorbirea dumneavoastră s-a încheiat mai devreme. Tocmai îi spuneam doamnei Davenport că..."

"Repetă asta." Dominic a pășit în biroul principal.Umbrele de pe se desprindeau de pe silueta lui, dezvăluind pomeți cizelați, ochi furtunoși și o încruntare care l-ar putea descuraja pe însuși Satana

Nu se uita la mine. În schimb, și-a îndreptat atenția asupra Marthei, care se retrăgea sub furia lui. "Am spus că îi spuneam doamnei Davenport că..."

"*Doamna* Davenport." Cuvintele au fost letale în liniștea lor. "Ca și în cazul soției mele. Dacă vrea să mă vadă, mă vede. Să nu o mai împiedici niciodată să o facă, altfel singura parte a unui birou din New York pe care o vei vedea va fi cea exterioară, când te voi da afară. Ai înțeles?"

Fața Marthei a pălit până la punctul de a semăna cu creta. "Da, domnule. Am înțeles."

Revendicarea s-a luptat cu simpatia pentru dominație. În cele din urmă, aceasta din urmă a învins.

"Asta a fost dur", am spus în liniște în timp ce l-am urmat pe Dominic în biroul lui.

Încă nu se uitase la mine.

"Nu atât de aspru pe cât a meritat." În loc să se așeze, s-a sprijinit pe spate de birou, imaginea unei încrederi reci, dar când ochii lui i-au întâlnit în sfârșit pe ai mei, epuizarea din ei m-a tras de coarda inimii într-un mod care m-a făcut să-mi mușc îngrijorarea.

Nu contează. Nu e treaba ta să te asiguri că se odihnește suficient.

Privirea lui Dominic mi-a măturat fața, zăbovind asupra ochilor și a gurii mele. "Nu dormi suficient."

Pielea mi s-a încălzit. "Mulțumesc mult." Cred că nu era singurul care părea obosit.

Mi-am ascuns o șuviță de păr după ureche cu o mână stânjenită. *Nu* dormisem suficient. Mă aruncasem în cercetarea modului în care să deschid un magazin fizic pentru Floria Designs, care era un vis de mult timp, iar când nu lucram, mă chinuiam cu divorțul. Anxietatea și surmenajul nu erau tocmai o combinație câștigătoare de frumusețe.

"Știi ce vreau să spun." Mi-a trecut un deget peste obraz cu o tandrețe chinuitoare. "Dormi sau nu, ești mereu frumoasă."

Pieptul mi s-a încleștat. Dacă ar fi fost atât de atent când relația noastră nu era în pragul ruinei.

De obicei, primeam o mică atingere a buzelor sale sau scurte momente de fericire în care trupurile noastre se conectau în mijlocul nopții, dar nu mă mai atinsese așa - ocazional, familiar, *intim - de* mult timp.

Ar trebui să mă îndepărtez și să pun o distanță atât de necesară între noi, dar nu m-am putut abține să nu mă aplec spre el. *Un minut. E tot ce am nevoie.*

"Nu sunt singurul care nu a dormit." Cearcănele și tenul său sălbatic îl trădau, dar totuși, era atât de frumos încât doare.

"E greu să dormi când soția ta refuză să răspundă la apelurile tale", a spus el în liniște.

O umflătură dureroasă mi-a blocat fluxul de oxigen către plămâni. *Nu-l lăsați să ajungă la voi.*

M-am forțat să fac un pas înapoi și să ignor sclipirea de durere din ochii lui. "Nu sunt aici pentru a discuta despre obiceiurile noastre de somn", am spus, sărind intenționat peste a doua parte a afirmației sale.

Masca încrezătoare a lui Dominic s-a pus la loc, ștergând orice urmă de vulnerabilitate, dar privirea lui a ars în a mea cu o intimitate tulburătoare.

"Atunci de ce ești aici, *amor*?" Porecla catifelată mi-a mângâiat pielea și a trimis peste mine un val involuntar de nostalgie.

"Nu-mi vine să cred că vorbești portugheză." Am clătinat din cap, încă neîncrezătoare în modul în care a conversat cu familia mea la cină în limba lor maternă. "Când naiba ai învățat să vorbești portugheză?".

"Am participat la lecții la Institutul de Limbi Străine în fiecare miercuri seara."zâmbet mic i-a trasat buzele în timp ce clăteaultima farfurie și o punea pe raft Ne oferisem să spălăm vasele din moment ce fratele meu pregătise mâncarea, iar mama dispăruse

imediat după desert cu ultimul ei băiat jucărie. "Închide gura,amor, sau o să intre o muscă."

"Mi-ai spus că lucrezi miercuri seara", am acuzat eu.

"Am fost. Lucram la învățarea limbii portugheze." Dominic a ridicat din umeri, o urmă de culoare răsărindu-i-se pe pomeți. "Este prima dată când mă întâlnesc cu familia ta. M -am gândit că ar fi un lucru drăguț de făcut."

O durere s-a desfășurat în spatele cutiei toracice. "Nu trebuia să faci asta. Te-ar fi iubit oricum."

Nu-i era ușor să învețe limbi străine, dar faptul că o făcuse oricum pentru că voia să facă o impresie bună familiei mele...

Durerea s-a adâncit. Doamne, îl adoram pe acest bărbat.

"Poate, dar am vrut." Fața lui Dominic s-a înmuiat. "Faria orice lucru pentru tine."

Greutatea amintirii aproape că m-a zdrobit înainte de a trage o răsuflare dureroasă și de a o da la o parte.

Asta a fost atunci. Asta a fost acum. *Concentrează-te pe acum.* "Cole mi-a spus că ai refuzat să semnezi actele."

Răspunsul meu a stropit camera cu gheață.

Căldura a dispărut din expresia lui, iar maxilarul lui Dominic s-a îndoit în timp ce se îndrepta până la înălțimea de 1,80 metri și 15 centimetri. "Văd că deja te numești pe numele mic cu avocatul tău."

Ar fi putut la fel de bine să-mi dea o palmă peste față.

Furia a izbucnit fierbinte și brusc la implicațiile lui. "Nici să nu te *gândești* să joci cartea soțului gelos. Nu atunci când nu-ți păsa cu *cine* vorbesc sau cu cine ies înainte să-ți umflu ego-ul..."

"Credeți că despre asta este vorba? Despre ego-ul meu?" Ochii lui au sclipit. "La naiba, Ále, a trecut o săptămână.O săptămână și deja aiavocatul ăla nenorocit care mi-a servit actele de divorț Nici măcar nu am încercat să reparăm lucrurile încă. Există consiliere matrimonială..."

"Am încercat asta o dată, îți amintești?" Am ripostat. Se întâmplase cu câțiva ani în urmă, când mă simțeam atât de frustrată de orele lui lungi de lucru, încât îl convinsesem să meargă la o terapie de cuplu. "Nu ai apărut din cauza unei urgențe de serviciu - surpriză, surpriză - la serviciu."

Probabil că nici măcar nu-și amintea. Nu l-am rugat să se ducă din nou, pentru că singurul lucru mai umilitor decât să expunem problemele noastre de relație unui străin este ca soțul tău să sară peste programări cu totul. Amintirea privirii pline de milă a consilierului m-a înțepat până în ziua de azi.

Gura lui Dominic s-a închis brusc. Gâtul lui a lucrat cu o înghițitură grea, iar tăcerea a tunat în urma răspunsului meu.

"Ai la dispoziție două săptămâni pentru a semna actele, Dominic", am spus. "Sau asta se va transforma într-un război, și amândoi știm că asta îți va afecta mai mult rezultatele tale decât pe ale mele." El avea de condus o companie de miliarde de dolari,

eu nu.

Nu am vrut să mă lupt cu el din punct de vedere juridic, dar dacă era nevoie, asta era ceea ce voi face. Trebuia să preiau din nou controlul asupra vieții mele și nu puteam face asta fără să închid acest capitol cu Dominic.

Nu contează cât de mult doare.

CAPITOLUL 9

Dominic

NU MAI DORM ÎN APARTAMENT. AM ÎNCERCAT, DAR chiar și cu un personal complet și cu cel mai bun divertisment pe care îl puteam cumpăra, mă simțeam insuportabil de gol fără Alessandra. Totul îmi amintea de ea - rochiile din dulap, crinii albi de pe hol, mirosul floral persistent al șamponului ei în patul nostru.

În schimb, m-am instalat în biroul meu, unde aveam deja o zonă de dormit pentru nopțile albe pe care trebuia să le petrec ocazional.

Telefonul meu a sunat cu un apel primit. Ca de obicei, inima mea s-a împiedicat de speranța că era Alessandra înainte ca dezamăgirea să se instaleze.

Număr necunoscut. A fost al patrulea apel de acest fel astăzi. Nu știam cum mi-au găsit numărul meu privat de mobil, care nu figura pe listă și era disponibil doar pentru un grup mic de contacte verificate, dar devenea al naibii de enervant. Am răspuns prima dată și nu am auzit decât tăcere.

Dacă n-ar fi fost Alessandra, mâine aș fi primit un nou număr și aș fi terminat cu asta.

Trecuseră două săptămâni de când apăruse la birou și îmi ceruse să semnez actele.Nenorocitul ei de avocatmătot hărțuiași, indiferent ce făceam, refuza să mă primească Cadouri. Apeluri. Îmi rezervasem chiar și o nenorocită de ședință la cel mai bun consilier matrimonial din Manhattan, la care ea nu se prezentase.

Mi-am frecat o mână pe față și am încercat să mă concentrez pe ecran. Încă mă ocupam de investigația SEC în cazul DBG Bank, care se întețea și ne arunca biroul în haos. Ceva în legătură cu asta mă deranja, deși nu puteam să aflu exact de ce.

În cele din urmă, după treizeci de minute de efort inutil, am renunțat și am încheiat seara. Cum era doar zece și nu puteam suporta gândul de a dormi în biroul tăcut atât de devreme, mi-am luat geaca de pe spătarul scaunului și m-am îndreptat spre singurul loc

care avea vreo speranță de a mă face să uit de Alessandra, fie și numai pentru puțin timp.

Filiala newyorkeză a Clubului Valhalla se afla pe o proprietate bine păzită din Upper East Side. Atât de mult teren privat era ceva nemaiîntâlnit în Manhattan în zilele noastre, dar clubul fusese fondat cu peste un secol în urmă, când exista mai multă libertate de acțiune pentru un grup de familii extrem de bogate și extrem de bine conectate, care să pretindă să domine asupra unei vaste suprafețe de proprietăți imobiliare.

Valhalla nu se schimbase în sensul că rămăsese o societate exclusivistă pentru cei mai bogați și mai puternici oameni din lume, dar își extinsese raza de acțiune dincolo de nava amiral din New York, ajungând în toate orașele mari de pe glob, inclusiv Londra, Shanghai, Tokyo, Cape Town și São Paulo.

Nu aș fi avut nici cea mai mică șansă de a deveni membru dacă nu ar fi fost Dante Russo, un descendent al unuia dintre părinții fondatori ai Valhalla.

"Arăți ca naiba", a spus Dante în timp ce mă apropiam de barul unde stătea cu Kai Young, CEO al imperiului media Young.

"Și eu mă bucur să te văd, Russo." Am luat loc de cealaltă parte a lui Dante și am comandat un bourbon.

Dante a fost unul dintre primii mei investitori. Conducea Grupul Russo, cel mai mare conglomerat de bunuri de lux din lume, iar o combinație de noroc, sincronizare și perseverență l-a adus de la tipul său de investiții la compania mea nou înființată. Unde a mers Dante, restul înaltei societăți l-a urmat în cele din urmă, inclusiv Kai, care devenise și el un bun prieten de-a lungul anilor.

Știam că sunt cel mai ciudat din trio. Atât Kai, cât și Dante proveneau din bani atât de vechi, încât aparțineau unui muzeu, în timp ce miliardele mele erau nou-nouțe, dar, până la urmă, banii erau bani. Nici măcar snobii cu pedigree de la Valhalla nu îndrăzneau să mă snopească în mod deschis când eu controlam soarta investițiilor lor.

"Are dreptate", a spus Kai cu blândețe. "Arăți de parcă n-ai mai dormit de săptămâni întregi".

Pentru că eu nu am făcut-o.

"Continuă așa și o să-ți sperii investitorii", a adăugat Dante. "Fața ta era destul de urâtă și fără să adaugi la asta cearcănele și încruntarea."

Am pufnit în nas. "Uite cine vorbește." Se băgase în atâtea bătăi, încât nasul îi era permanent distrus, deși asta nu împiedicase femeile să se arunce la el înainte de a se căsători.

"Lui Vivian îi place fața mea foarte bine."

"Este soția ta. Este obligată să se prefacă." *Ca și cum Alessandra se prefăcea că e fericită când nu era.* O înțepătură ascuțită mi-a cuprins inima și s-a răsucit.

Mi-am aruncat băutura înapoi, încercând să mă pierd în arsura alcoolului în timp ce

Dante și Kai își schimbau priviri. Nu le spusesem ce se întâmplase cu Alessandra, dar ea era prietenă bună cu Vivian și Isabella, prietena lui Kai. Am presupus că își informaseră partenerele despre cele întâmplate.

"Apropo de soții, cum stau lucrurile cu Ále?" a întrebat Kai, cu un ton atât de placid, încât ar fi putut la fel de bine să vorbească despre vreme.

"Bine", am spus sec.

"Am auzit că ți-a dat actele de divorț la serviciu." Spre deosebire de Kai, Dante avea tactul unui taur inept din punct de vedere social.

Umerii mi s-au încordat. "A fost o neînțelegere."

"Nimeni nu-l angajează pe nenorocitul de Cole Pearson pentru o neînțelegere." O urmă de simpatie a trecut pe fața lui Dante. "Spune-mi că nu dai asta la o parte. Dacă divorțezi, bunurile tale..."

"Știu ce se întâmplă cu bunurile mele." Partea logică din mine spunea că ar trebui să-mi pese mai mult, dar nu mi-a păsat. "Nu vom divorța." Am întins mâna după brichetă, dar, pentru prima dată, bătăile familiare ale rotiței cu cremene nu au putut calma furtuna care se dezlănțuia în mine. "O să ne înțelegem. Mergem la consiliere, facem o călătorie lungă și frumoasă undeva."

Uitasem de momentul în care a cerut o terapie de cuplu până când a adus vorba la mine la birou. Se întâmplase cu trei ani în urmă, iar eu fusesem copleșit de o achiziție uriașă la acea vreme. O ceruse doar o singură dată, așa că m-am gândit că fusese o cerere impulsivă și nu semnul unei probleme de lungă durată. Când ne întâlneam, Alessandra nu a ezitat niciodată să-mi spună când avea o problemă.

Aveam nevoie doar să ne reconectăm, asta era tot. Puteam să ne refacem luna de miere în Jamaica sau să petrecem două săptămâni călătorind prin Japonia. În mod realist, nu puteam să-mi iau mai mult timp liber de la serviciu, dar două săptămâni ar fi fost de ajuns, nu? Odată ce Alessandra și cu mine am petrecut timp singuri împreună, ne va fi bine. Ăsta fusese motivul pentru care mersese la consiliere matrimonială în primul rând.

Dante și Kai au rămas tăcuți.

"Ce?" Iritarea mi s-a strecurat în vene. Eram deja la limită din cauza epuizării, a stresului și a unei dureri ciudate care părea să mă urmărească peste tot. Nu aveam nevoie și de judecata tăcută a prietenilor mei.

"Nu cred că o vacanță sau o ședință de consiliere vă va rezolva problemele", a spus Dante.

"De ce naiba nu?"

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare. "Ai ratat *aniversarea de zece ani de la nuntă. Odată am* uitat de o cină și Vivian nu a vrut să vorbească cu mine zile întregi. Dacă aș fi ratat o aniversare..." A făcut o grimasă. "Hai să nu mergem acolo."

"Ceea ce Dante încearcă să spună este că câteva săptămâni într-o stațiune de lux nu vor compensa ani de sentimente reprimate", a intervenit Kai, diplomat ca întotdeauna. "În mod clar, Alessandra a fost... nemulțumită de ceva vreme. Aniversarea a fost

picătura care a umplut paharul, ca să spunem așa. Nu poți cumpăra o cale de scăpare."

M-am holbat la ei.

"Oh, pentru numele lui Dumnezeu", a spus Dante. "Hai să nu mai batem câmpii. *Tu ești* problema, Dom. Chiar și cineva care v-a întâlnit pe amândoi o dată poate spune că abia dacă i-ai acordat atenție Alessandrei când era prin preajmă. De câte ori ai rămas la eveniment în timp ce ea a plecat acasă pentru că nu se simțea bine? De câte ori ai luat cina cu clienții în loc să iei cina cu ea?". El a clătinat din cap. "Obsesia ta pentru muncă este bună pentru portofoliul meu, așa că nu mă plâng de asta. Dar nu poți fi surprins că Alessandra s-a săturat."

"Nu există o soluție pe termen scurt pentru așa ceva", a spus Kai, cu un ton mai blând decât al lui Dante. "Este nevoie de un întreg stil de viață și de o schimbare de mentalitate."

"Parcă ai fi o reclamă la un antrenor de fitness." *Pe. Off.* Mi-am apăsat bricheta cu mâinile nesigure.

În ciuda răspunsului meu vesel, mintea mea se învârtea în haos. Dante a adus aceleași argumente pe care le adusese Alessandra, dar în timp ce al ei tăiase cu precizie, al lui m-a lovit direct în burtă.

Una era ca cealaltă persoană să evidențieze defectele unei relații. Alta era ca o terță parte să o facă cu o precizie infailibilă, mai ales când eu credeam că totul era în regulă. Nu grozav, dar nici oribil. Evident, m-am înșelat.

Pe. Oprit. Flacăra minusculă se încețoșa în timp ce pe lângă ochii minții mele treceau fragmente din ultimii ani.

Când ajunsese căsnicia noastră în starea în care se afla acum? Alessandra și cu mine obișnuiam să luăm cina împreună în fiecare seară. Aveam o întâlnire de neratat în fiecare vineri și nu mergeam niciodată la culcare fără să ne povestim una alteia despre zilele noastre. Apoi am început Davenport Capital și lucrurile s-au schimbat, încet, dar sigur.

"Îmi pare rău, amor, dar investitorul este în oraș doar în seara asta", am spus. "El conduce una dintre cele mai mari companii de asigurări din țară. Dacă îl pot convinge să se alăture..."

"Este în regulă. Am înțeles." Alessandra mi-a dat un sărut moale și liniștitor. "Va trebui să te revanșezi față de mine mai târziu."

Vinovăția și-a slăbit stăpânirea asupra mușchilor mei. "O voi face. Promit."

A fost pentru prima dată când am ratat întâlnirea noastră sacră de vineri seara. Nu-mi plăcea să o dezamăgesc, dar aveam nevoie de investitori și să îl agăț pe Wollensky ar fi fost o lovitură uriașă.

Într-una din aceste zile, întreaga lume va cunoaște numele Dominic Davenport, iar odată cu recunoașterea venea statutul, banii, puterea - tot ceea ce visasem vreodată. Odată ce se va întâmpla asta, m-aș putea revanșa față de Alessandra de o mie de ori.

"Dacă ratezi întâlnirea de săptămâna viitoare, totuși, vom avea o problemă", a glumit ea, alungând imaginile cu avioane private și carduri Amex negre. "Practic, a trebuit să-mi

pun gaj primul născut pentru a obține o rezervare la Le Fleur."

Am râs. "Sunt sigur că primul nostru născut va înțelege." I-am încolăcit un braț în jurul taliei și am tras-o mai aproape pentru un alt sărut. "Îți mulțumesc că ai înțeles", am murmurat. "Aceasta este doar o singură dată. Nu se va mai întâmpla din nou."

Doar că așa a fost. *O singură dată s-a* transformat în două, apoi în trei, până când am intrat într-o nouă normalitate. Am presupus că era de acord cu asta, pentru că rareori a exprimat contrariul, cu excepția acelei singure ocazii cu consilierea.felul în care a devenit din ce în ce mai tăcută de-a lungulanilor , felul în care a plecat mai devreme de la evenimente când nu le găzduia și lipsa totală de surprindere când am anulat planurile...

Valuri de realizare s-au abătut asupra mea, amețindu-mă până aproape de imobilizare. *La naiba.*

"Așa cum am spus, schimbarea stilului de viață și a mentalității." Kai mi-a citit expresia ca pe o carte. Și-a ridicat paharul la buze și a arcuit o sprânceană. "Întrebarea este dacă ești dispus să o faci?".

CAPITOLUL 10

Alessandra

SOARTA M-A LOVIT ÎN FAȚĂ CU UN URIAȘ SEMN ROȘU. SPAȚIU COMERCIAL DE ÎNCHIRIAT.

Semnul era lipit pe fereastra unui magazin micuț din NoMad, ascuns între o cafenea și un salon de manichiură.

Trecusem pe lângă o mulțime de panouri de *închiriere* în drumul meu de întoarcere după o altă zi de căutare nereușită de apartamente, dar, dintr-un motiv oarecare, acesta a strigat la mine. Poate din cauza străzii liniștite, a ferestrelor uriașe și a pereților de cărămidă aparentă pe care i-am zărit în interior. Sau poate că a fost frustrarea mea din cauza impasului în procedurile de divorț și dorința de a *face* ceva. Să găsesc o parte din mine care să nu se învârtă în jurul căsniciei mele.

Orice ar fi fost, m-a obligat să sun la numărul de telefon de pe panou și să las un mesaj vocal prin care să cer mai multe informații.

Dominic putea să tragă de timp cât voia, dar eu nu-mi mai puneam viața în așteptare pentru el. Cole putea să se ocupe de divorț în timp ce eu începeam să-mi construiesc o nouă viață - una în care aveam control asupra propriilor mele finanțe și viitor.

"Sunt liberă în orice zi", am spus după ce am lăsat datele de contact necesare. *Oare asta mă face să par prea disperată?*Oameniinormalinu stau toată ziua așteptând un telefon, nu? "În orice zi între nouă și cinci", am adăugat grăbit.*Mult mai bine.* "Aștept cu nerăbdare să am vești de la tine în curând. Vă mulțumesc."

Am închis, cu palmele umede.

Asta a fost. Primul meu pas spre independență. Ei bine, în afară de mutarea, care nu se număra pe deplin, pentru că nu aveam încă o locuință proprie și majoritatea lucrurilor mele erau încă la apartament. Nu mă puteam hotărî să mă întorc la Hudson Yards și să împachetez încă.

Aerul de început de octombrie mi-a mai răcorit puțin nervii în timp ce am traversat strada spre apartamentul lui Sloane. Am început Floria Designs cu doi ani în urmă, dintr-

un capriciu, și a înflorit într-o afacere mică, dar înfloritoare. Nu făcea milioane sau ceva de genul ăsta, dar avea un profit solid și îmi plăcea munca. Cu toate acestea, acum că eram pe cont propriu, era timpul să trec la nivelul următor.

Am vrut să preiau controlul și să-mi creez propriul viitor; nu am vrut să fiu o persoană care se pune pe ultimul loc.

Telefonul meu a sunat când am intrat în holul clădirii lui Sloane. Inima mi-a tresărit, dar în loc să mă sune agentul imobiliar, numele era unul familiar.

"Nu suni niciodată, nu trimiți mesaje. E ca și cum nu aș mai exista", a spus Marcelo când am răspuns la telefon. Tonul lui tachinos mi-a adus un zâmbet pe buze. "Ce s-a întâmplat cu loialitatea între frați?"

"Nu eu sunt cea care stabilește standarde culinare imposibile pentru cei bogați și faimoși", am spus. "Cum ar putea cineva să mănânce o altă friptură după ce a gustat-o pe a ta?"

"Ah, măgulirea. Va funcționa cu mine de fiecare dată." Fratele meu a râs. Era cu doi ani mai tânăr decât mine și era deja unul dintre cei mai renumiți bucătari de pe scena gastronomică din São Paulo. Am stat de vorbă câteva minute despre muncă și despre nevoia lui de vacanță, înainte de a întreba: "Când ne vizitezi din nou? Nu v-am mai văzut pe tine și pe Dom de mult timp".

Zâmbetul meu s-a estompat. Nu-mi anunțasem încă familia despre despărțirea mea. În primul rând, era destul de greu să dau de mama mea într-o zi obișnuită. Doi, îi vedeam doar o dată sau de două ori pe an. Ei nu știau că eram nefericită în căsnicia mea, iar eu nu puteam aduna încă energia necesară pentru a detalia motivele din spatele separării.

"Ále?" a întrebat Marcelo când am rămas tăcut. "Ești bine?"

"Da, eu..." Răspunsul meu a fost întrerupt brusc când ușile liftului s-au deschis.

Oh, cred că glumești.

"Trebuie să te sun înapoi", am spus, fără să-mi iau ochii de la spectacolul care mă aștepta în fața apartamentului. "Sunt bine, dar a intervenit ceva... ceva."

Corecție: o sută și ceva, judecând după numărul buchetelor de flori care împânzesc holul. Trandafiri roz pentru afecțiune, crini albi pentru iertare, trunchiuri de aur pentru putere și triumf asupra obstacolelor. Am încercat să ignor semnificația din spatele fiecărui buchet, concentrându-mă asupra grădinii care explodase în interiorul clădirii. Nu era nevoie de un om de știință ca să-mi dau seama de la cine erau.

O să-l omor pe Dominic.

"Bună. Alessandra Davenport?" Băiatul de la livrări mi-a înmânat un pix și un clipboard. "Poți să semnezi, te rog? Avem mai multe la parter, dar, ei bine, nu ne încap toate în hol."

Nu m-am atins de stilou. "Cum ai ajuns aici sus?"

Sloane se afla în Europa și se ocupa de Xavier Castillo, unul dintre cei mai dificili clienți ai ei, iar paza clădirii nu permitea accesul la nicio livrare fără să informeze mai întâi destinatarul.

Băiatul de la livrări a ridicat din umeri. "A..." Și-a verificat telefonul. "Domnul Dominic

Davenport a sunat și a aranjat totul. A spus că îl cunoaște pe proprietarul clădirii?"

Aveam de gând să am o discuție *serioasă* cu șeful securității după asta.

"Mulțumesc, dar nu vreau florile", am spus."Poți săle aduci la te rog să le aduci înapoi la magazin? Nu vreau să se irosească."

Panica a umplut fața băiatului. A schimbat o privire cu ceilalți angajați de la florărie, care aveau cu toții expresii similare de lovire.

"Șeful nostru a spus că *trebuie să* facem această livrare. O să verifice semnătura ta când ne întoarcem."

Mi-am înăbușit un geamăt.

Băiatul nu putea avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Probabil că făcea asta ca pe o activitate secundară, și nu era vina lui că Dominic era atât de... *insuportabil.* Dacă el credea că dacă mă inunda cu flori mă va face să renunț la divorț, nu mă cunoștea deloc.

Și nu asta este problema de la bun început?

"Ce zici de asta?" Am luat planșeta. "Eu semnez, dar tu duci florile la cel mai apropiat spital. Șeful tău nu trebuie să știe că nu le-am păstrat."

A fost nevoie de câteva încercări, dar băiatul a cedat în cele din urmă și a fost de acord cu planul meu. La ieșire, însă, mi-a înmânat biletul care însoțea florile și a plecat înainte ca eu să pot protesta.

Am intrat în apartament, cu ochii fixați pe mâzgăleala dezordonată și familiară a lui Dominic.

Îmi pare rău că am lipsit de la cina noastră aniversară și de la atâtea alte cine înainte de asta. Doar florile nu vor compensa, dar dă-mi o șansă să mă revanșez în persoană și o voi face. De o mie de ori.

Scrisul său de mână a devenit aproape ilizibil spre sfârșit, dar l-am înțeles. Întotdeauna l-am înțeles.

O mică picătură de umezeală a pătat cerneala.Inima mea amenințasă se desprindă din pieptul meu în timp ce cuvintele lui Dominic mă trăgeau înapoi în timp

Într-o zi, o să-ți cumpăr o mie de trandafiri adevărați. Îți promit.

Nu voi uita. Promit.

O să rezolvăm asta. Îți promit.

Atât de multe promisiuni. A ținut doar o parte din ele, dar eu m-am lăsat păcălită de fiecare dată.

Nu și de data asta.

Am ignorat durerea din piept în timp ce mi-am fixat maxilarul, am mototolit biletul și l -am aruncat la gunoi. După un duș rapid, mi-am deschis ușile dulapului și am căutat o ținută potrivită pentru "*du-te dracului".*

Stătusem acasă prea multe nopți așteptându-l pe Dominic când ar fi trebuit să trăiesc viața și era timpul să recuperez timpul pierdut.

Începând cu seara asta.

"Ești frumoasă."

Am întors capul, examinându-l pe vorbitor prin zumzetul a trei gin tonicuri și un martini de mere. Arăta ca și cum ar fi avut în jur de douăzeci de ani. Păr despletit, costum de firmă și aspectul îngrijit și îngrijit al unui proaspăt absolvent al Ivy League devenit bancher de investiții.

Dominic l-ar fi mestecat și scuipat la micul dejun.

Nu te mai gândi la Dominic.

"Mulțumesc", am spus cu un mic zâmbet. Replica lui de agățat nu era revoluționară, dar era mai bună decât complimentele anterioare despre "sânii mei grozavi" și ofertele de a-mi arăta o "noapte pe care nu o voi uita niciodată".

"Eu sunt Drew." Mi-a întins mâna.

"Alessandra."

Nu eram interesată de el din punct de vedere romantic sau sexual. Eram încă căsătorită și, în ciuda frustrării mele din cauza refuzului lui Dominic, nu eram o înșelătoare.Drew părea destul de drăguț, iar eu începusemsă mă plictisesc să beau singură Ideea de a ieși în oraș era să cunosc oameni noi.

Pași mărunți.

"Deci, Drew, cu ce te ocupi?" Am trecut la o conversație de bază. Așa cum era de așteptat, noul meu coleg de bar s-a lansat într-un discurs energic despre banca la care lucra, în timp ce eu îmi sorbeam băutura și încercam să-mi amintesc cum să fiu din nou o persoană normală și singură pe scena întâlnirilor. Nu eram *încă* singură, dar ar trebui să încep să exersez, nu?

Din fericire, Drew avea entuziasmul unui cățeluș nou-născut și a purtat conversația de unul singur. Din când în când, își amintea să-mi pună câte o întrebare despre mine și se apropia mai mult cu fiecare răspuns, până când genunchiul lui îl atingea pe al meu.

"E grozav", a spus el după ce i-am făcut o scurtă prezentare a ceea ce am făcut pentru Floria Designs. "Deci, ești liberă în acest weekend? Am bilete la meciul celor de la Yankees. Locuri la lojă." O notă de lăudăroșenie a intrat în tonul lui.

Nu, mulțumesc. Nu am înțeles niciodată fascinația pentru baseball. Nici măcar nu puteam *vedea* mingea jumătate din timp.

Am deschis gura, dar o voce de gheață s-a strecurat între noi înainte să pot răspunde.

"Nu este." O mână s-a așezat pe partea inferioară a spatelui meu, urmată de perierea unui costum de lână moale și de mirosul unei colonii familiare. "Eu și *soția mea* avem planuri."

Întregul meu corp s-a înțepenit în timp ce Drew s-a dat jos de pe scaun, cu fața roșie și ochii holbați. "Domnule Davenport! Wow, sunt un mare fan. Eu sunt Drew Ledgeholm. Am învățat despre dumneavoastră la cursul de finanțe..."

Mi-am înăbușit un geamăt. *Bineînțeles că l-a* recunoscut pe Dominic din prima.

Toată lumea iubea poveștile de îmbogățire, iar Dominic era practic o legendă pentru fiecare nou venit pe Wall Street cu ochii strălucitori.

Părea mai puțin impresionat de admirația lui Drew. De fapt, părea gata să-l facă bucăți pe celălalt bărbat cu mâinile goale.

Probabil că și Drew și-a dat seama de asta, pentru că vocea lui s-a stins în cele din urmă. Am localizat momentul în care Dominic mi-a dezvăluit că sunt soția lui. Fața lui a palidit, iar panica s-a strecurat în expresia lui, în timp ce ochii lui se îndreptau între noi.

"Este soția ta? N-am știut... Adică, nu poartă..."

Trei perechi de ochi s-au concentrat pe degetul meu inelar gol. Expresia lui Dominic s-a întunecat, iar temperatura a mai scăzut cu încă o duzină de grade.

"Acum da." Dacă vocea lui fusese rece înainte, acum era de-a dreptul arctică. "Cred că trebuie să fii în altă parte. Nu-i așa, Drew?" Recunoașterea calmă a numelui său a ieșit mai amenințătoare decât ar fi putut-o face orice fir direct.

Drew nu s-a deranjat să răspundă. A fugit, lăsându-mă cu un soț supărat și cu un foc de furie în stomac.

M-am scuturat de mâna lui Dominic și m-am întors cu fața la el. "Serios? Ce este în neregulă cu tine? L-ai speriat de moarte pe bietul băiat!"

"*Sărmanul băiat se* dădea la soția mea." Ochii lui Dominic s-au aprins. "Ce v-ați așteptat să fac? Să-l bat pe spate?"

"Nu știa că sunt căsătorită." Am clătinat din cap. "Oricum, ce cauți aici? Nu-mi spune că mă urmărești." N-aș fi crezut că nu e de acord. Ar fi făcut orice ca să câștige.

O urmă de amuzament vizibil i-a răcorit furia. "Barul este în josul străzii de la biroul meu, *amor.* Am avut o întâlnire cu un client aici."

"Oh." *Da.* Am ales barul de pe o listă cu "cele mai bune locuri de happy hour din oraș" și am uitat complet că era atât de aproape de locul de muncă al lui Dominic.

Expresia lui s-a înmuiat. "Întrebați-mă din nou într-o altă zi și răspunsul meu ar putea fi diferit. Te-aș urmări dacă asta ar însemna să vorbești din nou cu mine."

"Ce romantic."

"Am trecut de romantism, Alessandra. Sunt disperat."

Mi-am înăbușit fără milă compasiunea care se desfășura în spatele coastelor. Și ce dacă părea nefericit? Și-a provocat-o singur.

Totuși, mi-am deviat atenția spre semnul de ieșire de deasupra umărului său, ca să nu fiu nevoită să-i întâlnesc privirea.

Ar trebui să plec. Fiecare secundă pe care o petreceam în compania lui era o altă ocazie pentru el de a-mi dărâma zidurile, iar eu nu aveam încă încredere deplină în mine cu el, mai ales când aveam atâtea băuturi în organism.

"Ai primit florile mele?" Dominic nu a încercat să mă atingă din nou, dar privirea lui ar fi putut la fel de bine să fie o mângâiere. A zăbovit pe fața mea, trasând liniile maxilarului și ale pomeților înainte de a-mi săruta gura cu căldura sa.

"Da." Mi-am crestat bărbia în sus, chiar dacă pielea îmi furnica de conștientizare. *N-ar fi trebuit să beau acel martini.* Alcoolul îmi scădea întotdeauna inhibițiile, ceea ce *nu*

era un lucru bun atunci când Dominic era în preajmă. "Le-am donat celui mai apropiat spital de copii."

Dacă era supărat că am donat flori în valoare de mii de dolari, nu o arăta. "Sunt sigur că au apreciat."

Un zâmbet i-a străfulgerat gura când am suspinat, iar eu am surprins cea mai mică urmă a bărbatului care obișnuia să fie - cel care m-a cărat în brațe pe o pantă în ploaie torențială pentru că mi s-a rupt călcâiul, care m-a sărutat de noapte bună în fiecare seară, indiferent cât de târziu venea acasă, și care a încercat să coacă una dintre prăjiturile elaborate pe care le păstrasem pe Pinterest pentru ziua mea de naștere. Tortul lui a ieșit în mod hotărât neinteresant, dar mi-a plăcut oricum. Gândul a fost cel care a contat.

O înjunghiere de sentimentalism m-a secătuit de luptă. Am suspinat din nou, deja epuizată de faptul că mă țineam pe loc în prezența lui.

"Semnează actele, Dom."

CAPITOLUL 11

Dominic

NU CREDEAM în destin ca regulă generală, dar, ca în cazul tuturor regulilor, existau și excepții. Eu am avut doar două: ziua în care am întâlnit-o pe Alessandra în biblioteca lui Thayer și astăzi.

Dintre toate barurile și toate nopțile din lume, amândoi eram aici în seara asta. Dacă ăsta nu era un mesaj de la univers, nimic nu era.

"Dacă nu o faci, o să iau jumătate din tot. Nu am semnat niciodată un contract prenupțial", mi-a reamintit Alessandra. Curentul de aer de la un server care trecea i-a suflat șuvițe de păr în ochi. "Noi..." Propoziția ei s-a întrerupt când i-am dat șuvițele la loc. Mâna mea a zăbovit lângă obrazul ei, savurându-i căldura.

"Vrei să scapi de mine atât de disperat?" Am murmurat.

În orice altă situație, m-aș fi opus la gândul de a-mi pierde jumătate din avere, dar nu mă puteam gândi decât la cât de mult îmi doream să o sărut. Un sărut adevărat, nu ca cele superficiale pe care i le dădeam de obicei când veneam acasă pentru că eram prea obosit de la serviciu.

Regretul a o mie de ocazii ratate îmi curgea prin vene.

Fața Alessandrei s-a înmuiat pentru o fracțiune de secundă înainte de a se întări. "Am servit actele, nu-i așa?".

Poate că aș fi crezut-o dacă nu ar fi fost acea mică șovăială din vocea ei, dar răspunsul ei a avut totuși efectul scontat. Mi-a sfâșiat calmul, trăgând sânge și durere cu o singură tăietură vicioasă și curată.

Alessandra nu era genul căruia să-i placă să rănească oamenii, iar defensiva ei era o dovadă a cât de mult *o* rănisem. Dintre toate, această cunoaștere a fost cea mai profundă.

Credeam că am făcut ceea ce trebuia făcând ceea ce trebuia, dar definițiile noastre despre ce înseamnă acest lucru au fost în mod clar divergente de-a lungul anilor.

Nu există o soluție pe termen scurt pentru așa ceva.

Cuvintele lui Kai îmi răsunau în cap, susținute de un cântec familiar, dulce și cald, în timp ce muzica trecea la un nou cântec.

Respirația mea s-a oprit în același timp cu cea a Alessandrei. Afișul din fața barului proclamase că în această seară seară seară latină, dar ce șanse erau ca ei să cânte exact *acest* cântec în *acest* moment exact?

După cum am spus, nu credeam în soartă... decât atunci când era vorba de noi.

"Dansează cu mine." Mi-am coborât mâna și i-am întins-o. Ea nu a luat-o. Mă așteptam la refuz, dar totuși m-a durut. "Cum ar fi arătat seara asta dacă lucrurile ar fi fost diferite?" Am întrebat în liniște. "Dacă am fi fost cei care eram înainte?"

O înghițitură vizibilă a trădat emoțiile Alexandrei. "Nu."

"Fă-mi pe plac." Vocea mea s-a înmuiat și mai mult. "De dragul vremurilor trecute."

Muzica se învârtea în jurul nostru, ducându-ne departe de bar și în trecut.

"Haide, dansează cu mine." Alessandra a râs de grimasa mea. "Doar o singură dată. Îți promit că nu vei arde în flăcări."

"Discutabil." Cu toate acestea, i-am luat mâna întinsă. Nu-mi plăcea să mă fac de râs, dar nu reușisem niciodată să-i refuz nimic. "Nu știu cum să dansez pe asta."

A fost ultima noastră noapte în Brazilia. Mama și fratele ei erau plecați, lăsându-ne singuri pentru seara asta. O briză se strecura prin ferestrele deschise, purtând cu ea parfumul verii, iar vocea rafinată a unei femei cânta din vechiul pick-up care se învârtea în colț.

"Nu vă faceți griji. Nu e ca samba pe care am încercat să te învăț ieri." Alessandra m-a tras spre centrul sufrageriei. "Pune-ți mâinile aici, așa..." Mi-a așezat mâinile pe șoldurile ei. "Ține-mă așa..." Și-a apăsat obrazul pe pieptul meu, răsuflând când am mângâiat-o ușor prin bumbacul subțire al rochiei ei. "Și leagănă-te", a încheiat ea cu o șoaptă.

Mi-am lipit bărbia de vârful capului ei și am închis ochii în timp ce ne legănam pe muzică. Am ignorat cutiuța de catifea care îmi făcea o gaură în buzunar; deocamdată, eram fericit doar ținând-o în brațe.

Parcursesem un drum lung de la prima noastră întâlnire, cu nouă luni în urmă, și am mulțumit în tăcere oricărei puteri superioare pentru că m-a pus în calea ei - chiar dacă a trebuit să mă tragă acolo cu picioarele și cu țipete.

"Mama obișnuia să cânte acest cântec ori de câte ori avea un nou iubit." Alessandra a ridicat capul. "Îl auzeam foarte des."

Am crezut-o. În timp ce Alessandra era relaxată și cu picioarele pe pământ, fosta ei mamă top model trăia într-o lume a ei. Ajunsese ieri la cină purtând o minivestire din pene, un colier de diamante și gura iubitului ei de vedetă rock lipită de gât.

"Cine e cântăreața?" Am întrebat.

"Marisa Monte." Zâmbetul ei era atât de blând și de cald încât l-am simțit până în adâncul oaselor mele. "Se numește "Amor, te iubesc"."

Alessandra din prezent nu zâmbea, dar strălucirea din ochii ei îmi dădea o urmă de speranță. Atâta timp cât simțea ceva, eram salvabili, pentru că ceea ce mă temea nu era ura ei, ci indiferența ei.

"Dacă lucrurile ar fi stat altfel, am fi apărut împreună", a spus ea. "Am fi comandat băuturi, ne-am fi povestit despre zilele noastre și ne-am fi plâns de traficul de la ora de vârf. Am fi inventat povești de viață despre oamenii din jurul nostru și ne-am fi certat dacă era prea devreme să punem decorațiuni de Crăciun. Am fi fost un cuplu normal și am fi..." Vocea ei s-a întrerupt. "Am fi fericiți."

Ruptura ultimului cuvânt mi-a despicat inima în două. Imaginea pe care o zugrăvise era un tribut adus unor vremuri mai simple și, deși nu voiam să fiu niciodată băiatul neputincios și fără bani care fusesem atunci când ne reîntâlnisem, *îmi* doream să fiu bărbatul de care se îndrăgostise.

Am vrut ca ea să îmi zâmbească așa cum obișnuia să o facă.

O voiam lângă mine, fericită, râzând și întreagă.

Am vrut să *ne* întoarcem, chiar dacă asta însemna să îndepărtez părți din persoana pe care am muncit atât de mult să o construiesc.

"Un dans." Nu mai implorasem pe nimeni pentru nimic de mult timp, dar acum imploram. "Te rog."

Cântecul s-a încheiat. Momentul de nostalgie s-a risipit, dar abia am observat, așteptând răspunsul Alessandrei.

S-a uitat fix la mâna mea întinsă. Inima mi-a bătut cu putere în cutia toracică și, exact când credeam că va pleca și va lua cu ea nenorocitul de organ, și-a strecurat palma în a mea.

Ușurarea mi-a strivit aerul din gât.

Am tras-o mai aproape, cu grijă să nu mă mișc prea repede ca nu cumva să o sperii.

Un dans. Un cântec. O șansă.

"Îți amintești prima dată când am fost împreună într-un bar?" Am întrebat. "Am trecut testul de engleză și am sărbătorit cu shot-uri la Crypt."

Alessandra a clătinat din cap. "Cum aș putea să uit? Aproape că ai fost arestată."

Nu am rezistat mai mult de cinci minute înăuntru până când un bețivan nenorocit s-a dat la ea. Refuzase să ne lase în pace, iar avansurile sale au devenit din ce în ce mai agresive, până când l-am lovit, el mi-a răspuns, iar altercația a degenerat într-o bătaie care a adus poliția la fața locului.

"Ar fi meritat", am spus eu. "Sper că nasul lui nu a mai fost niciodată la fel."

Râsul ei reticent a trimis șuvițe de căldură în spirală prin pieptul meu. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsea acel sunet. Chiar și înainte de a pleca, nu prea

râsese. Nu în felul în care obișnuia să o facă.

Alessandra s-a relaxat treptat, pe măsură ce am trasat mai multe amintiri în prezent - prima noastră întâlnire, absolvirea, prima noastră călătorie împreună la New York. Viitorul nostru era incert, dar, odată ca niciodată, am fost bine împreună. Ne puteam întoarce în acel loc. Aveam nevoie doar de timp.

Cântecul s-a încheiat, iar ea s-a mișcat să se îndepărteze înainte ca brațul meu să se strângă în jurul ei.

"Nu încă", am spus, cu cuvintele răgușite. Nu eram pregătit să o las să plece, dar nu știam cum să o fac să rămână.

Gura Alexandrei tremura, apoi se fermecă. "Un singur dans. Îți amintești?"

"Da." Mi-am plecat capul, dorindu-mi să am puterea de a da timpul înapoi. "Dar am o ultimă rugăminte. Un sărut. Doar unul."

A închis ochii. "Dom..."

"De dragul vremurilor trecute", am repetat, cuvintele fiind doar niște zdrențe în spațiul mic dintre noi.

Ritmul neregulat al respirațiilor ei se potrivea cu al meu. Nu mi-a răspuns, dar nici nu a plecat, ceea ce am interpretat ca fiind un acord tacit.

Gura mea a plutit peste a ei, dându-i o ultimă șansă să se îndepărteze. Când nu a făcut-o, am redus distanța rămasă și i-am atins buzele cu cel mai ușor sărut. A fost atât de moale, încât a contat mai mult ca o zgârietură decât ca un sărut, dar a detonat fiecare emoție pe care încercasem atât de greu să o îngrop. Durere, dorință, regret, dragoste. Nimeni nu mă putea face să simt atât de mult sau atât de adânc cum a făcut-o Alessandra, iar orice control pe care l-aș mai fi putut avea s-a frânt la suspinul ei aproape inaudibil de plăcere.

Am adâncit sărutul, gura mea se mula pe a ei cu o ușurință care venea din anii de practică. Mâna mea a alunecat în părul ei; a ei m-a prins de umeri. I-am explorat gura cu mișcări profunde și ample, îmbătat de gustul merelor, al ginului și al *ei.* După două săptămâni de despărțire, sărutând-o mă simțeam ca și cum m-aș fi întors acasă.

Dorința creștea cu fiecare secundă care trecea. Se încolăcea în jurul nostru în panglici groase, trăgându-mi pielea încordată și zimțându-i respirațiile, dar îmi mai rămăsese suficientă prezență de spirit ca să-mi amintesc că eram în public.

Cumva, am reușit să ne manevrez într-o sală din apropiere, unde toaleta personalului era surprinzător de descuiată. Era drăguță ca toalete, dar abia dacă am observat detaliile aurii sau podelele de marmură. Eram prea concentrat pe Alessandra - obrajii ei înroșiți, buzele ei despărțite, felul în care a tremurat când am așezat-o pe tejghea și i-am ridicat fusta în jurul taliei.

Niciunul dintre noi nu vorbea, ca nu cumva să spulberăm vraja delicată care ne ținea problemele la distanță.

Problemele noastre ar fi fost tot acolo mâine, dar în seara asta? Seara asta era pentru noi.

Am sărutat-o din nou. Mai tare de data asta, disperat să beau cât mai mult din ea.

Indiferent de cât de mult timp am fost împreună, sau cât de prost mă exprimasem în ultimii ani, nu mă puteam sătura de ea. Niciodată nu voi reuși.

Mi-am încolăcit o mână în jurul gâtului ei, în timp ce cu cealaltă am urmărit marginea dantelată a lenjeriei ei.Rigiditatea ei de mai devremeîn timpul nopții se topise, iar când m-am oprit la punctul sensibil de joncțiune dintre coapsa și căldura ei, a scos un zgomot de protest

"Shh." Am sărutat-o pe gât, oprindu-mă în locurile care o înnebuneau. Locul din spatele urechii ei, adâncitura gâtului ei, curbura gâtului și a umărului ei. "Răbdare."

Cunoșteam trupul Alexandrei ca pe dosul palmei mele și fiecare ocol deliberat provoca gemete care se transformau în strigăte în toată regula când, în sfârșit, îi dădeam lenjeria intimă la o parte și îmi frecam degetul mare pe clitorisul ei.

Mi-am reținut un gemete. Era deja atât de umedă pentru mine.

Căldura îmi cobora pe șira spinării în timp ce o mângâiam cu mișcări lente, învârtindu-mă în jurul ei și tachinând-o până când îmi picura pe toată mâna. S-a zbătut împotriva mea, cu fața gravată de frustrare și poftă.

"Dom." O rugăminte răsuflată a căzut de pe buzele ei. "*Te rog*."

M-am întărit până la durere. Doamne, nimic în lume nu suna atât de dulce ca sunetul numelui meu pe buzele ei.

Un alt țipăt a izbucnit din gâtul ei când, în sfârșit, i-am băgat două degete în ea. Era atât de udă, încât le-a primit cu ușurință, iar șoldurile ei au tresărit din nou când i le-am îngropat până la degete.

"Oh, Doamne." Unghiile ei au săpat caneluri dureroase în umerii mei. "Nu pot... asta e... *la naiba...*"

Cuvintele ei s-au fragmentat în timp ce i-am tras-o cu degetul până când a devenit o dezordine incoerentă și plângăcioasă. Gemetele ei și sunetele alunecoase ale degetelor mele care intrau și ieșeau din ea au umplut baia, înecându-mi respirațiile aspre.

Aproape că mi-am pierdut cumpătul la vederea ei întinsă atât de frumos în jurul meu, dar m-am forțat să mă controlez. Mă concentrasem prea mult timp asupra mea. Era vorba despre ea și voiam să mă bucur de fiecare secundă, chiar dacă era pe cheltuiala mea.

Mi-am ținut ochii ațintiți asupra Alexandrei în timp ce mi-am băgat din nou degetele înăuntru și le-am încovoiat astfel încât să atingă punctul ei cel mai sensibil.

S-a prăbușit instantaneu. Capul pe spate, pielea înroșită, strigătele răgușite în timp ce avea spasme în jurul degetelor mele. Mi-am ținut călcâiul mâinii apăsat pe clitorisul ei în timp ce ea își înfrâna valurile orgasmului și nu m-am retras până când nu s-au potolit ultimele ei tresăriri.

Mi-am apăsat fruntea pe a ei, pieptul mă durea cu un amestec firav de poftă și dorință. Respirațiile noastre se amestecau și, în ciuda erecției care mă apăsa dureros de fermoar, excitarea mea a trecut pe plan secund în fața intimității insuportabile a momentului. Totuși, în ciuda eforturilor mele, nu am putut împiedica claritatea de după sex să se strecoare între noi.

Am vrut ca Alessandra să se întoarcă în patul nostru, în casa noastră, în *viața noastră.* Îmi lipsea o bucată vitală din mine de când plecase și era incredibil să mă gândesc că o luasem cumva de bună când aveam nevoie de ea mai mult decât aveam nevoie să respir.

"Vino acasă." Rugămintea mea crudă i-a șoptit pe gură.

Alessandra a închis ochii, cu o expresie sfâșiată. Ar fi putut să cedeze. Am simțit cum i se înmoaie umerii, am detectat o schimbare revelatoare în ritmul respirațiilor ei, dar înainte ca ea să poată răspunde, un sunet strident a sfâșiat aerul.

La naiba. M-am tras înapoi și am încheiat apelul primit. Era din nou de la nenorocitul ăla de număr necunoscut, dar când m-am uitat în sus, mai puțin de cinci secunde mai târziu, mi-am dat seama că deja o pierdusem.

Panica mi-a săpat gheare vicioase în stomac. "Ále..."

"Nu pot." Răspunsul ei angoasat a aterizat cu o finalitate dezgustătoare.

Nu pot.

Mi-am petrecut viața ocupându-mă de contracte lungi și calcule complexe, dar era amuzant cum două cuvinte simple mă puteau devasta cu eficacitatea brutală a unei bombe nucleare.

Următoarea bătaie s-a întins dureros între noi înainte ca ea să mă împingă și să alunece de pe tejghea. Nu am spus nimic când și-a aranjat hainele și nu am oprit-o când a plecat fără să-mi întâlnească privirea.

Nu pot. Ce mai era de spus după asta?

Abia când ușa s-a închis în urma ei, amorțeala mea s-a spulberat.

"La naiba!" Mi-am trântit pumnul pe tejghea. Durerea a explodat, atât de la impactul cărnii cu marmura, cât și de la plecarea ei.

O împinsesem prea departe, prea repede, iar acum riscam ca ea să ridice și mai mult garda. Totul pentru un sărut și câteva minute furate de singurătate.

A meritat? a șoptit o voce.

Da. Răspunsul a venit fără să stea pe gânduri.

Ea a meritat întotdeauna.

Aș profita de orice clipă cu ea, oricât de scurtă sau trecătoare, pentru că nu știam câte ne mai rămăseseră.

Am închis ochii, capul îmi bătea cu fiecare bătaie a inimii. Nu mă mai simțisem atât de nesigură de când eram o adolescentă la marginea unui oraș de rahat și uram asta. Investisem o mulțime de timp și de bani în eradicarea oricărei potențiale pierderi de control, dar a fost nevoie de un singur răspuns din partea Alessandrei pentru a-mi nărui eforturile.

Am așteptat să treacă cele mai ascuțite vârfuri ale migrenei înainte de a mă îndrepta. Până când am ieșit din baie, îmi forțasem fără milă calmul exterior să revin la locul lui, dar eram atât de pierdută în gândurile mele, încât nu am observat umbra care mă aștepta până când nu s-a desprins de pe perete și a pășit în lumină.

Aproape că l-am ocolit înainte ca fața lui să fie vizibilă.

Un pumn de șoc mi-a străpuns cu pumnul în piept tulburarea mea legată de Alessandra. *Nu, nu se poate.*

Pometții în formă de lamă de cuțit străbăteau întunericul, iar părul negru ca jetul se potrivea cu culoarea tricoului, a pantalonilor și a cizmelor sale. Se schimbase foarte mult de-a lungul anilor - pielea fină făcuse loc la o barbă închisă la culoare; slăbiciunea din adolescență se transformase în mușchi solizi.

Dar ochii aceia erau aceiași. Sferele verzi distinctive străluceau, reci și amuzate, sub lumina slabă a holului.

Zgomotul și muzica din bar deveneau indiscernabile, în timp ce sângele îmi tuna în urechi.

Orice speranță pe care o aveam că ar fi fost o sosie stranie a dispărut când un zâmbet batjocoritor i s-a întins pe față.

"Bună, frate."

CAPITOLUL 12

Alessandra

NICIODATĂ nu aș mai bea niciodată GIN și TONIC sau martini cu mere. Erau bune și bune când era noapte și eram drogată, dar în lumina strălucitoare a dimineții, recentele mele isprăvi cu Dominic mi-au adus o roșeață profundă pe piele.

Nu-mi venea să cred că l-am lăsat să mă sărute. Nu-mi venea să cred că l-am sărutat și eu și că l-am urmat în baia unui bar, dintre toate locurile, unde am avut un orgasm atât de puternic încât mi se încolăceau degetele de la picioare doar gândindu-mă la asta.

Am gemut, lovindu-mă ușor cu fruntea de dulap în timp ce așteptam să se facă cafeaua. Slavă Domnului că Sloane era încă în Europa, altfel și-ar fi dat seama instantaneu că se întâmpla ceva. Femeia aceea avea un nas de câine de vânătoare pentru a adulmeca secrete.

Cum ar fi arătat seara asta dacă lucrurile ar fi fost diferite?

Un sărut. Doar unul.

Șșșt. Răbdare.

Pielea mi se încălzea la amintirea gurii și a mâinilor lui Dominic. Sărutând, mângâind, explorând. Aducându-mă cu măiestrie la limită, așa cum numai el putea face. Cu toate problemele noastre de-a lungul anilor, atracția fizică nu fusese niciodată una dintre ele. Chiar și în cel mai rău moment al nostru, sexul fusese întotdeauna bun.

"Cel puțin nu te-ai dus acasă cu el", am mormăit eu.

Era cât pe ce să cedez. Alcoolul și sexul îmi afectaseră deja judecata, iar vulnerabilitatea lui necaracteristică ar fi fost picătura care ar fi umplut paharul.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest apel. Evident, universul a avut grijă de mine, pentru că am refuzat să fiu cineva care fuge înapoi la partenerul ei după câteva cuvinte frumoase și un orgasm frumos - bine, spectaculos -.

Noaptea trecută fusese o întâmplare. Nu avea să se mai întâmple niciodată, mai ales după ce divorțul a trecut - și *avea să* treacă.

Cafeaua a terminat de fiert. Mi-am turnat o ceașcă și am ignorat vocea cântătoare din capul meu care spunea că puteam da vina pe alcool cât voiam, dar era o parte din mine care își *dorea să* meargă acasă cu el.

Era la mijlocul săptămânii de lucru. Aveam comenzi de îndeplinit, facturi de plătit și o afacere de condus. Ceea ce *nu* aveam era timp să mă chinui pentru deciziile mele greșite.

Am luat un mic dejun rapid și mi-am turnat o a doua ceașcă de cafea înainte de a mă așeza la birou.

Nu, Dominic. Fără divorț. Doar muncă.

Din fericire, am avut o mulțime de e-mailuri și întâlniri care să mă țină ocupat pe parcursul dimineții. Anul trecut angajasem doi asistenți care să se ocupe de logistică și de serviciul clienți și tocmai terminasem un apel video cu ei când mi-a sunat telefonul mobil.

"Alo?" Am răspuns fără să verific mai întâi ID-ul apelantului, prea distrasă de o nouă comandă care îmi cerea să creez un colaj de flori presate în formă de vagin al soției clientului. Partea tristă era că nu era cea mai ciudată cerere pe care o primisem vreodată.

"Bună ziua, o caut pe Alessandra Ferreira", a rostit o voce gravă de bărbat pe linie.

Toate gândurile legate de vagine florale mi-au zburat din cap.

M-am îndreptat, iar inima mea a prins viteză. Îmi folosisem numele de fată doar o singură dată în ultima vreme. "La telefon."

"Sunt Aiden Clarke și vă răspund la mesajul dumneavoastră de ieri. Ați fost interesat să aflați mai multe despre vitrina din NoMad."

"Da." Cuvântul a scârțâit la un ton stânjenitor. Mi-am curățat gâtul și am încercat din nou. "Adică da, sunt."

Sincer, uitasem de vitrină până când m-a sunat. Ieri mi se păruse o idee bună, dar *nu* știam nimic despre deschiderea unui magazin fizic. Pe de altă parte, nu știam nimic despre operarea unei afaceri online până când am făcut-o, așa că era ceva de spus despre cum să faci saltul.

Visele meritau să fie urmărite.

După o scurtă vizionare, Aiden a oferit un tur și o întâlnire pentru mai târziu în acea zi. Am acceptat fără ezitare. Fără risc, nu există recompensă, nu?

Mi-am terminat în viteză restul lucrului și am ajuns la magazin după prânz, supracofeinizată și fără suflare după ce aproape că am fost secerată de un taxi care circula cu viteză.

Ochii mei au căutat pe trotuar un costum strălucitor și un zâmbet profesional albit - semnele distinctive ale unui agent imobiliar din New York - dar am văzut doar un bărbat care ar putea fi un tăietor de lemne în cămașa de flanelă și blugi.

"Alessandra? Eu sunt Aiden", a spus el. "Mă bucur că ai reușit să vii și îmi pare rău din nou pentru întâlnirea de ultim moment. Am o călătorie de afaceri mâine și nu prea știu când mă voi întoarce."

"Nicio problemă." Am încercat să-mi ascund surpriza. Era mai tânăr și mai arătos decât mă așteptam. Cel mult treizeci de ani, cu părul șaten închis și o barbă bine tunsă. Combinat cu ținuta sa casual și comportamentul său prietenos, arăta de parcă ar fi trebuit să le ofere tuturor un rând de bere la cel mai apropiat pub în loc să administreze proprietăți imobiliare de primă mână. "Mulțumesc că m-ați sunat atât de repede."

"Nici o problemă. Sunt un pic obsedat de a răspunde la telefon." Ochii lui s-au încrețit cu un zâmbet. "După spusele celui mai bun prieten al meu, acesta este motivul pentru care sunt încă singur. Nu mă pot ţineregula de a *aștepta trei zile până când mă suni.*"

Am râs. "Oricum e o regulă stupidă".

M-am întrebat pentru scurt timp dacă nu cumva se dădea la mine, aducând în discuție statutul său de relație atât de devreme, dar am dat sentimentul la o parte. Abia ne cunoscusem și nu eram atât de narcisistă încât să cred că fiecare bărbat care mă vedea era interesat de mine.

În timpul turului nostru, Aiden nu a mai dat semne de cochetărie, așa că am considerat gluma lui ca fiind o simplă prietenie.

Trecerea în revistă a fost rapidă, având în vedere cât de mic era spațiul. Pe lângă etajul principal, exista o baie și o altă cameră care putea servi drept birou și/sau dulap de aprovizionare. Aiden a fost sincer cu privire la părțile din interior care necesitau lucrări, lucru pe care l-am apreciat, și a ascultat cu atenție atunci când i-am explicat ce doream să fac cu afacerea mea.

"Cât costă chiria?" am întrebat la sfârșitul turului. Probabil că ar fi trebuit să confirm asta de la început, dar fusesem prea îndrăgostită de pereții de cărămidă aparentă și de lumina naturală pentru a mă gândi la detalii.

Când Aiden mi-a spus prețul, am tresărit. Cu *siguranță* ar fi trebuit să întreb mai întâi de preț. Nu aveam cum să mi-l permit cu profiturile actuale ale magazinului meu și nu voiam să complic divorțul folosind contul bancar comun al meu și al lui Dominic.

"Voi fi sincer. Am mai multe proprietăți în oraș, dar aceasta este preferata mea." Aiden și-a lovit cu degetele de perete. "Este o casă reparată, dar are farmec."

Dacă nu aș fi fost de acord cu el, aș fi spus că vorbește ca un agent imobiliar. "Ești proprietarul personal?"

"Da. Tatăl meu a cumpărat câteva locuri ieftine pe vremuri, iar eu am mai adăugat ceva la ele. Închiriem pentru aproximativ o duzină de afaceri din oraș." O altă străfulgerare a unui zâmbet. Proprietarii din oraș eraurareori*drăguți, iar* eu nu puteam să -mi dau seama că acest om deținea proprietăți imobiliare în valoare de milioane de dolari. "Acesta este singurul spațiu liber rămas. A fost o brutărie, dar foștii proprietari s-au pensionat acum câteva luni și nu am găsit pe nimeni care să-i înlocuiască. Sunt destul de direct cu chiriașii mei - ei au numărul meu de telefon și știu că pot suna la orice oră din zi dacă există o problemă - așa că îmi place să găsesc pe cei cu care mă înțeleg bine."

La naiba. O locație grozavă, un proprietar drăguț *și* pereți de cărămidă? Era spațiul perfect... dacă nu ar fi costat un braț și două picioare în fiecare lună.

"Asta e grozav." Am înghițit dezamăgirea care mi se aduna în gât. "Voi fi sinceră, îmi place spațiul, chiar îmi place, dar nu mi-l pot permite. Ar fi trebuit să întreb înainte să vii până aici." Am făcut un gest în jurul încăperii principale, plină de soare. "Îmi pare rău că ți-am irosit timpul."

"Nu ai făcut-o. Ca cineva care nu poate deosebi un tip de crin de altul, sunt impresionat de ceea ce vrei să faci." Aiden m-a examinat. "Ai un avocat? Sunt fericit să negociez cu ei."

Aveam sentimentul că expertiza lui Cole în dreptul familiei nu contează. "Nu", am recunoscut.

Aiden s-a încruntat. Probabil că mă credea ridicolă și nu-l învinovățeam. Oamenii își *planificau* astfel de evenimente importante. Între timp, am trecut într-o zi pe lângă vitrină și am decis că vreau să o închiriez.

Căldura mi-a înțepenit pielea.

"Ce zici de asta?", a spus el în cele din urmă. "Dacă plătiți o parte din costurile de construcție și sunteți de acord cu o perioadă mai lungă de închiriere, vă ofer trei luni de chirie gratuită. Ar trebui să te ajute cu costurile inițiale până când îți pui magazinul pe picioare."

Ochii mei s-au îndreptat brusc spre el. "De ce ai face asta?" Surpriza îmi dizolvase filtrele obișnuite și nu am avut timp să formulez întrebarea într-un mod mai delicat.

"Locuința vacantă este costisitoare și aș prefera să nu pierd mai mult timp decât este necesar pentru a intervieva potențialii chiriași", a spus Aiden. "După cum am spus, vreau oameni cu care mă înțeleg bine și, chiar dacă abia ne-am cunoscut, pot spune că ești unul dintre ei. Plătește-ți chiria la timp, păstrează magazinul în stare bună și ne vom înțelege de minune."

Mi-am tras buza de jos între dinți.

Dacă ceva părea prea frumos ca să fie adevărat, probabil că era. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu înșelat într-o înșelătorie imobiliară ruinătoare.

Aiden trebuie să fi sesizat ezitarea mea, pentru că a adăugat: "Știu că se mișcă repede, dar e greu să găsești chiriași buni în oraș. Când văd unul, am tendința de a-l lua. Îți voi trimite prin e-mail un contract de închiriere cu termenii modificați, astfel încât să poți cere unui avocat să se uite peste el. Nu trebuie să vă decideți acum, dar aș vrea un răspuns în următoarele două săptămâni." A întins mâna. "Ne-am înțeles?"

Mi s-a părut corect. Nu am vrut să folosesc avocații lui Dominic, dar unul dintre prietenii mei trebuie să cunoască pe cineva care să mă ajute.

I-am strâns mâna lui Aiden, cu stomacul zvâcnind de nervi și o urmă de emoție. "S-a făcut."

"Vrea să ți-o tragă", a spus Isabella în seara următoare, când am intrat în Le Boudoir. "Nu se poate ca un proprietar din *New York să fie atât de* drăguț dacă nu are motive

ascunse".

"Nu, nu are. Are propriile motive de afaceri pentru care îmi oferă chirie gratuită." M-am documentat după ce m-am întors ieri de la turul de vizită, și era un "avantaj" obișnuit pe care proprietarii îl ofereau în timpul negocierilor.

"Da, dar faptul că a adus vorba despre asta fără ca tu să întrebi?" Isabella a arcuit o sprânceană. "Suspect."

"Sunt de acord."Vivian a alunecat din haina ei luxuriantă de blană artificială și a înmânat-oînsoțitorului de la garderobă "Mai ales că e cam de vârsta ta și e singur. Nu ai văzut o verighetă, nu?".

În timpul drumului nostru spre restaurant, le spusesem prietenilor mei ce se întâmplase cu Aiden și deja regretam. Sloane era singura care lipsea din gașcă, pentru că era încă în Europa.

"Sunteți ridicoli", am spus eu. "Nu toată lumea are un motiv ascuns. În plus, încă nu a trimis actele. Până nu le examinează un avocat, nimic nu e concret."

Am aruncat o privire rapidă către Dante și Kai, care făceau tot posibilul să se prefacă că nu ascultă. Rămăseseră la câțiva pași în urma noastră pe drum, dar știam că au auzit totul. Având în vedere că erau prieteni buni cu Dominic, conversația trebuie să fi fost la fel de ciudată pentru ei ca și pentru mine.

Din fericire, presupunerile ridicole ale prietenilor mei cu privire la motivele lui Aiden s-au dizolvat în saluturi și discuții mărunte, pe măsură ce alți invitați au venit să mă salute.

Le Boudoir a fost cea mai recentă bijuterie din coroana grupului de restaurante Laurent, iar majoritatea elitei din Manhattan a participat la deschiderea sa exclusivă. Stătusem departe de evenimentele mondene în ultimele câteva săptămâni pentru că nu voiam să mă confrunt cu întrebările inevitabile despre Dominic - nimeni nu bârfește mai mult decât bogații și leneșii - dar prietenii mei m-au convins să fac o excepție. Era un eveniment mic, era găzduit de Sebastian Laurent și nu existau șanse zero ca Dominic să participe, deoarece, potrivit lui Dante, ar fi trebuit să fie în drum spre Londra chiar acum.

Fraza cheie: ar trebui să fie.

Stomacul meu a plonjat în cădere liberă când am intrat în sala de mese principală și am zărit instantaneu un cap blond închis la culoare, familiar, lângă bar. Nici măcar nu a trebuit să-l caut; prezența lui era ca gravitația care mă atrăgea înăuntru, fie că voiam sau nu.

"Ai spus că a călătorit la Londra", a șoptit Vivian, privindu-și soțul.

"Am spus*trebuit să* călătorească la Londra", a corectat Dante. "Se pare că și-a schimbat planurile."

Nu am auzit restul conversației lor. Totul - muzica, invitații, serverele care se învârteau în cerc cu tăvile cu șampanie - s-a stins într-un zgomot surd când Dominic și-a ridicat privirea din conversația cu Sebastian. Privirile noastre s-au ciocnit, albastru închis împotriva luminii, iar impactul aproape că mi-a smuls genunchii de sub mine.

Bătăile inimii mele au încetinit până la un ritm dureros. Eram căsătoriți de un deceniu, și totuși, să-l văd aici după noaptea trecută era ca și cum l-aș fi văzut pentru prima dată

din nou.

"Tu trebuie să fii Dominic. Eu sunt Alessandra, dar prietenii mei îmi spun Ále." Am zâmbit, încercând să ascund o scânteie neașteptată de atracție.

Chiar și cu privirea lui orbitoare și cu expresia rece și stoică, Dominic era de o frumusețe uluitoare. Dar dincolo de structura osoasă cizelată și de constituția musculoasă, era ceva la el care mă trăgea de inimă.

Am recunoscut suspiciunea care se ascundea în spatele ochilor lui. Era genul de suspiciune născută din faptul că a fost dezamăgit de prea multe ori de oamenii din jurul său. Fratele meu a purtat același cip pe umăr ani de zile înainte de a-și găsi publicul. Poate că de aceea aveam o slăbiciune pentru el, deși abia ne cunoșteam; prudența lui îmi amintea de cea a lui Marcelo, care obișnuia să fie confundată cu distanțarea.

"Bună, Alessandra." Enunțarea atentă a lui Dominic a numelui meu complet mi-a spus că spargerea zidurilor sale va fi o provocare. Din fericire, am prosperat în fața provocărilor.

Dar când s-a așezat vizavi de mine și un mic roi de fluturi a izbucnit la atingerea blugilor lui de piciorul meu, mi-am dat seama că s-ar putea să fiu deja depășită de situație.

Gâtul lui Dominic din prezent s-a îndoit.Nu-i acorda nici un gram de atenție lui Sebastian, iar eu voiam să mă uit în altă parte, să mă prefaccă totul e bine și că nu sunt afectată de prezența lui, dar privirea lui mă înlănțuia pe loc

Am urât efectul pe care îl avea asupra mea. Am urât cum ochii mei se îndreptau mereu spre el într-o cameră plină de oameni și cum nu mă puteam opri să nu mă gândesc la el oricât de mult aș fi încercat. Cel mai mult, uram faptul că nu puteam să-l urăsc, nici măcar puțin. Indiferent de câte ori mi-a frânt inima, întotdeauna va exista o bucată care îi aparținea.

O durere familiară s-a desfășurat în spatele coastelor mele.

Dominic s-a mișcat ca și cum ar fi vrut să se îndrepte spre mine, dar cineva s-a izbit de partea mea și în cele din urmă mi-a distras atenția de la bar.

O strânsoare de fier s-a strâns în jurul cotului meu, stabilizându-mă. "Îmi cer scuze." Vocea joasă și rece suna ca echivalentul auditiv al unei lame de ras învelite în mătase.

"Este..." Propoziția mea s-a întrerupt când am ridicat privirea.

Un bărbat brutal de chipeș, cu ochii verzi, pielea palidă și cea mai ascuțită falcă pe care o văzusem vreodată mă privea fix. În ciuda aspectului său frumos, ceva la el m-a pus instantaneu în alertă roșie.

Și-a luat mâna de pe brațul meu și mi-a oferit un zâmbet de scuze care nu a ajuns la acei ochi reci și plat.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă. Înainte de a mai putea spune ceva, a dispărut în mulțime și m-a lăsat cu un sentiment tulburător de presimțire.

Presimțirea s-a intensificat atunci când mi-am întors privirea spre bar și l-am găsit pe Dominic dispărut, ca și cum nu ar fi fost acolo deloc.

CAPITOLUL 13

Dominic

"CE *NAIBA* FACI AICI?" L-am trântit pe Roman de perete, cuvintele mele picurând cu venin în holul întunecat.

Să dau peste el aseară ar fi putut fi o întâmplare, dar două nopți la rând? Asta nu a fost o coincidență. Nu când Roman era implicat.

Am angajat un antreprenor privat cu care lucrasem în trecut pentru a-l cerceta în momentul în care am plecat din bar, dar nu au descoperit nimic încă. Acest lucru în sine era îngrijorător; de obicei, aveau un raport complet pentru mine în douăsprezece ore, ceea ce însemna că Roman era al naibii de bun în a-și acoperi urmele.

Și singurul motiv pentru care cineva și-ar fi acoperit urmele ar fi fost dacă ar fi avut ceva de ascuns.

"Particip la inaugurarea unui restaurant, la fel ca tine și *încântătoarea* ta soție", a tras de păr, aparent indiferent de salutul meu ostil. "Invitația mea de nuntă s-a pierdut în poștă, dar ea este frumoasă. Înțeleg de ce nu-ți poți lua ochii de la ea."

Ace arctice de frică mi-au străpuns coloana vertebrală, urmate de o fierbere lentă a furiei."Te atingi de o singură șuviță de păr de pe capul ei", am spus încet "Și nu va exista un loc pe pământ în care să nu te vânez și să nu te ucid atât de încet încât să implori moartea."

Brațul meu se strângea mai tare pe gâtul lui. Nu a tresărit, dar ceva i-a sclipit în ochi înainte de a se scufunda sub piscuri de gheață verde. "Nu m-ai găsit în toți acești ani. Nu până când am apărut chiar în fața ta."

"Nu mă uitam."

"Nu. Erai prea ocupat să-ți construiești imperiul ca să-ți amintești de dragul tău frate." Gura lui s-a curbat cu un zâmbet lipsit de haz. "Ce gust au banii, Dom? La fel de buni cum ai visat dintotdeauna?".

La naiba. Am lăsat să iasă un înjurătură joasă și mi-am eliberat strânsoarea, dar m-am ținut între el și sufragerie. "O să te mai întreb o dată. Ce naiba cauți de fapt aici și de unde naiba îl cunoști pe Sebastian?"

Îl interceptasem la ieșirea din baie, după ce se întâlnise cu Alessandra. Era o inversare de rol față de seara trecută, când plecase fără să-mi răspundă la niciuna dintre întrebările mele despre unde fusese, cum mă găsise și de ce apăruse din nou după mai bine de un deceniu de tăcere.

"Nu ești singurul care are relații." Roman și-a îndreptat sacoul. Se îmbrăcase elegant pentru deschidere, dar chiar și în haine de firmă, emana probleme. "Suntem departe de Whittlesburg, nu-i așa?".

Maxilarul mi s-a încleștat, prezența lui și menționarea orașului nostru natal scoțând la iveală amintiri pe care era mai bine să le lăsăm îngropate.

"Vom reuși amândoi să ieșim de aici într-o zi." Ochii lui Roman străluceau cu o determinare de piatră care aparținea cuiva mai în vârstă decât cei paisprezece ani ai săi. O vânătaie întunecată îi marcase fața de unde îl lovise mama noastră adoptivă. "Și când o vom face, toată lumea va plăti."

Roman și cu mine am fost frați adoptivi în a patra mea casă.cu doar un an mai tânăr decât mine și a fost cel mai apropiataliat pe care l-am avut în acel iad, până când a căzut în gașca greșită și a ajuns la școala de corecție pentru incendiere în ultimul an de liceu Refuzasem să-i furnizez un alibi fals; tocmai fusesem acceptată la Thayer și nu puteam risca să-mi stric viitorul din cauza infracțiunii penale a altcuiva. De atunci nu l-am mai văzut și nu am mai auzit nimic de el.

Până aseară.

"Nu vă faceți griji. Nu mă voi atinge de prețioasa ta soție. Am vrut doar să o salut, chiar dacă nu ar trebui." Clipa de emoție de mai devreme a reapărut și a dispărut la fel de repede ca înainte. "Dacă nu vrei ca oamenii să te găsească, nu ar trebui să-ți stropești fața peste tot în *Wall Street Journal* și în ziarele mondene." Roman a trecut pe lângă mine. "Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă întorc la o cină."

A ajuns până la capătul sălii înainte să vorbesc eu.

"Spune-mi că nu ai probleme din nou." N-ar trebui să-mi pese. Tăiasem legăturile cu mult timp în urmă, dar o mică parte din mine nu putea să se debaraseze de sentimentul de vinovăție pentru că îl lăsasem în Ohio. El își făcuse alegerile lui, eu mi le făcusem pe ale mele, dar cândva, el fusese singura familie adevărată pe care o aveam.

Roman s-a oprit, iar cadrul lui a căzut atât de nemișcat încât semăna cu o statuie luminată de luminile restaurantului.

"Nu te preface că-ți pasă", a spus el. "Nu ți se potrivește."

Prima jumătate a cinei a trecut fără incidente, dar abia am gustat din mâncare. Eram prea distrasă atât de Alessandra, care stătea la un capăt al mesei, cât și de Roman, care

stătea la celălalt.

Punea ceva la cale. Trebuia să fie, iar suspiciunile mele au crescut doar după ce Sebastian a recunoscut că nu-l cunoștea personal. Cineva din echipa lui îi trimisese lui Roman invitația.

Între timp, Alessandra făcea tot posibilul să se prefacă că nu exist, deși am surprins-o uitându-se la mine de câteva ori când credea că nu sunt atentă. Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine.schimb, apropierea ei de Roman, care era suficient de deștept să detectezeși să exploateze tensiunea dintre noi, m-a făcut să vreau să plec de la cină și să o târăsc cu mine în siguranță, la naiba cu eticheta

"Nu te mai holba", a spus Dante fără să se uite la mine. "Ești la fel de subtil ca un baros."

"Uite cine vorbește." Era renumit pentru tacticile sale dure atunci când venea vorba de pedepsirea oamenilor care îl înșelau. Oase rupte, comă, tot tacâmul.

Cu toate acestea, mi-am smuls ochii de la locul unde Alessandra râdea cu Vivian și Isabella. Trebuia să vorbim despre ce se întâmplase la bar, ceea ce ar fi fost mai ușor dacă aș fi putut să o prind cu adevărat singură. Am venit în seara asta doar ca să o văd, dar prietenii ei erau ca niște bodyguarzi care refuzau să plece de lângă ea. Ar trebui să...

Un zgomot puternic a întrerupt zumzetul conversației, urmat de o criză de sufocare și de gâfâială. S-a întrerupt brusc, iar sala de mese s-a liniștit când am tras din cap spre agitația anterioară.

Unul dintre oaspeți se prăbușise cu fața în jos în farfurie. Costum albastru, păr argintiu deosebit. Martin Wellgrew, directorul general al băncii Orion.

Sebastian s-a ridicat de pe scaun într-o clipă. "Ce s-a întâmplat?", a întrebat el.

"Nu știu. Vorbeam și apoi el... s-a prăbușit", a bâiguit femeia care stătea lângă Martin. "El este bine? Nu se mișcă. Oh, Doamne... ce se întâmplă dacă..."

Puteam să aud un ac de ploaie în timp ce Sebastian verifica pulsul lui Martin. A tras aer în piept și am știut ce avea de gând să spună înainte de a o spune.

"E mort."

A existat un moment de tăcere uluită înainte de a izbucni pandemoniul. Jumătate dintre invitați s-au repezit spre ieșire, în timp ce cealaltă jumătate a fugit la toaletă, probabil în cazul în care mâncarea ar fi cauzat moartea subită a lui Martin.Aproape că s-au călcat în picioare unii pe alții în graba lormi-am pierdut din vedere prietenii în haos Cu toate acestea, nu mă interesa decât să găsesc o singură persoană.

Alessandra.

M-am împins prin mulțime, cu inima ricoșând în piept. Un zumzet familiar a înecat isteria crescândă din încăpere. Nu știam ce s-a întâmplat cu Martin, dar trebuia să o văd și să mă asigur că este bine. Putea fi rănită, călcată în picioare, inconștientă...

Zumzetul îmi tăia prin cap cu o frecvență ascuțită. La naiba, de ce era atât de cald aici?

Sudoarea îmi aluneca palmele în timp ce căutam părul șaten și o rochie roșie. *Haide, iubito, unde ești?*

Restaurantul era mic și era un adevărat haos în timp ce încercam să mă descurc în aglomerația de oameni.

Păr negru. Rochie neagră. Păr gri. Costum bleumarin. Oaspeții s-au estompat într-o entitate generică. Cineva s-a lovit de mine și eram pe punctul de a-l împinge când am privit în jos și o pereche familiară de ochi albaștri-cenușii m-au întâlnit.

Ușurarea mi-a tăiat respirația din plămâni. *Ea este bine.*

Ne-am privit unul pe celălalt pentru o secundă suspendată, cu piepturile pline de adrenalină, înainte ca un alt oaspete să ne împingă și să ne stimuleze din nou la acțiune.

Nu a opus rezistență când am apucat-o de încheietura mâinii și ne-am îndreptat spre ieșire. Poliția tocmai sosise la fața locului, dar am reușit să ne strecurăm într-un taxi fără ca ei să ne oprească. Eram sigură că mai târziu vor urmări fiecare oaspete în legătură cu moartea lui Martin, dar nu aveam nicio dorință de a aștepta și de a face pe martorul îngrijorat în acel moment.

Alessandra a rămas tăcută când i-am dat șoferului adresa apartamentului. Părea șocată de evenimentele surprinzătoare ale serii și nu am învinovățit-o. Participasem la sute de întâlniri mondene de-a lungul anilor; niciuna dintre ele nu se terminase cu un deces.

Dar nici unul dintre ei nu-l avusese pe Roman ca oaspete.

Nu-l mai văzusem de la prăbușirea lui Martin. Nici în debandada spre ieșire și băi, nici în afara restaurantului.

Un nod strâns de teamă mi s-a format în stomac. Între investigația SEC asupra DBG și moartea lui Martin, a existat un număr suspect de crize care implicau industria bancară. Nu știam unde se potrivea reapariția bruscă a lui Roman, dar era o piesă dintr-un puzzle mai mare. Am simțit-o în sinea mea.

"Ei bine", a spus Alessandra în timp ce am oprit în fața clădirii noastre. Încă mă gândeam la ea ca fiind a noastră, chiar dacă nu o simțeam ca acasă de când plecase. "A fost cel mai memorabil fel de desert pe care l-am avut vreodată."

În ciuda neliniștii mele, un zâmbet mi-a străfulgerat gura. Îmi lipseau micile ei glume. Simțul ei al umorului era unul dintre multele motive pentru care mă îndrăgostisem de ea, dar își făcuse din ce în ce mai puține apariții de-a lungul anilor.

Împăcarea mi-a stins amuzamentul temporar.

"Sebastian va avea un coșmar de PR pe cap", am spus eu. Nu eram un fan al lui Martin, care fusese notoriu corupt și viclean când trăia, așa că nu puteam spune că eram prea afectat de moartea lui. Cu toate acestea, circumstanțele și momentul în care a avut loc aveau să aibă efecte masive în viitor.

"Pun pariu." Degetele Alexandrei s-au strâns în jurul marginii scaunului. "Oh, Doamne. Cineva a *murit.* Stătea chiar vizavi... el..."

Răsuflarea ei s-a îngustat. *La naiba.*

Am plătit repede șoferul și am condus-o în clădire și am urcat-o în apartament înainte ca ea să intre din nou în șoc.

"A fost probabil o reacție alergică." Mă îndoiam, dar dacă asta o făcea să se simtă

mai bine, asta era ceea ce voiam să cred. "Moment nefericit, dar se mai întâmplă. Nu puteai face nimic în privința asta."

Totuși, am învelit-o într-o pătură și i-am adus o cană de ceai când am intrat în apartament.Angajații plecaseră pentrunoaptea , așa că în sufragerie era liniște în timp ce ea își încolăcea mâinile în jurul băuturii

"Probabil crezi că exagerez." S-a uitat fix în cană, cu fața ei ilizibilă. Dacă avea vreun sentiment legat de faptul că era acasă pentru prima dată după săptămâni, nu-l arăta.

Emoția mi s-a încurcat în gât. "Eu nu. Să vezi pe cineva sfârșind în fața ta este destul de traumatizant."

Fruntea Alessandrei se arcui o fracțiune de centimetru. "Să terminăm?"

"În capul meu suna mai bine decât să *mor.*" Mi-am frecat o mână peste gură. "Nu sună așa, nu-i așa?"

"Nu. Nu chiar." Râsul ei moale a încălzit camera. Privirile noastre au zăbovit una asupra celeilalte, iar zâmbetul ei a dispărut încet, în timp ce tăcerea a coborât din nou. De data aceasta, era o tăcere emoționantă, plină de amintiri și regrete și, poate, de cea mai mică urmă de speranță.

"Pot să vă mărturisesc ceva?" Vocea ei abia se auzea. "Când a izbucnit haosul și toată lumea fugea, tu ai fost prima persoană pe care am căutat-o. Nu am vrut, dar am căutat-o."

Bătăile inimii mele pulsau ca și cum ar fi fost în sfârșit vii.

"Bine", am spus eu în liniște. "Pentru că și eu te căutam."

Restul cuvintelor noastre nespuse s-au revărsat în jurul nostru, la o scânteie distanță de a se aprinde.

Ochii Alexandrei s-au întunecat, iar scânteia s-a aprins. Flăcări de emoție au năvălit în aer, incinerând orice inhibiție sau gândire rațională. Singurul lucru care a rămas a fost o dorință chinuitoare și insațiabilă de a o săruta înainte de a muri de privațiune.

Probabil că a citit intențiile mâzgălite pe fața mea, pentru că respirația ei a devenit agitată. Buzele ei s-au despicat, iar asta a fost toată invitația de care aveam nevoie.

Într-o secundă, stăteam la capetele opuse ale canapelei. În următoarea, gura mea era pe a ei, corpul ei era lipit de al meu și ne împiedicam în lift într-o încâlceală de dorință reprimată și adrenalină crescută.Domnului pentruliftulprivat al penthouse-ului, pentru că nu aveam nicio șansă să urcăm scările fără să ne rănim Nu când sângele meu era în flăcări și Alessandra mă prindea de păr cu o disperare care îmi tăia în suflet.

Am ajuns cumva în dormitor întregi. Am lovit ușa cu piciorul în urma noastră, iar hainele noastre au căzut pe podea fără prea multă grijă.

Rochie. Pantofi. Cămașă. Lenjerie intimă.

Au lăsat o dâră zdrențuită în urma noastră când am căzut pe pat. Am sărutat-o pe gât și pe piept, în timp ce degetele mele au găsit căldura dintre picioarele ei.

Atât de umed. Atât de perfectă. Atât de *al meu.*

Alessandra a scos un mic scâncet când mi-am închis gura în jurul sfârcului ei, lingând și sugând până când m-a tras de păr suficient de tare încât să mă doară.

"Te rog", a gâfâit ea, s-a clătinat împotriva mâinii mele într-o căutare zadarnică de mai multă frecare. "Mai mult. Am nevoie de mai mult."

"Mai ce?" Mi-am trecut dinții peste sfârcurile ei și i le-am liniștit cu lingeri blânde, pe îndelete. O mână îi forța șoldurile contorsionate să stea nemișcate, în timp ce cealaltă se juca cu clitorisul ei, zăbovind pe locurile care o înnebuneau. "Spune-mi ce vrei, *amor.*"

"Vreau... *oh, Doamne.*" Mâinile ei au prins foile în timp ce eu îmi continuam călătoria pe trunchiul ei. Gura mea s-a plimbat între sânii ei, pe stomacul ei și peste creșterea netedă a osului ei pubian. Pielea ei era fierbinte la atingere, iar mici tremurături îi cutremurau corpul cu cât mă apropiam mai mult de clitorisul ei.

M-am oprit la intersecția coapselor ei și am privit în sus, absorbind vederea feței ei înroșite și a ochilor sticloși.

"Ți-am pus o întrebare", am spus calm. Am împins un deget în interiorul ei, provocând un alt strigăt. "Spune-mi ce vrei, sau te voi ține aici toată noaptea".

"Te vreau în mine", a oftat Alessandra. Se răsucea, strângându-se în jurul meu cu o nevoie evidentă.

"Eu sunt în tine." Am adăugat un al doilea deget, m-am retras, apoi am pompat din nou în ea cu o lentoare agonizantă. Trupul meu vibra practic de nevoia de a mă împinge în ea și de a-i gusta strigătele în timp ce venea, dar voiam să trag de timp cât mai mult posibil și să savurez fiecare secundă. "Fii mai specific."

"Dă-mi-o-n mă-sa." Rugămintea ei a scăpat ca un oftat. "Vreau să-ți vreau scula în mine. Te rog."

Cuvintele ei aproape că m-au descumpănit. Am gemut, sudoarea mi s-a așternut pe frunte când mi-am scos degetele și mi-am îngropat fața între picioarele ei.

"Nu încă." I-am înconjurat clitorisul cu limba, lăsând gustul și mirosul ei să mă distragă de la durerea din penisul meu. "Vreau ca mai întâi să-ți dai drumul pe fața mea. Arată-mi cât de mult îți dorești".

Rugămințile Alexandrei s-au transformat în suspine neinteligibile în timp ce mă desfătam cu fiecare centimetru din ea. Îmi plăcea felul în care se arcuia în mine, lacomă și iscoditoare. Îmi plăcea cum îmi suspina numele și cum mă trăgea de păr. *O* iubeam și îmi lipsea atât de mult să o am în brațele mele, încât aș fi renunțat la orice posesie doar pentru a îngheța acest moment în timp.

I-am apucat coapsele și i-am sprijinit picioarele pe umerii mei pentru a-mi putea înfige limba în ea. Am blocat-o fără milă pe loc în timp ce i-o trăgeam cu limba, lăsându-i suspinele ei de plăcere să mă împingă tot mai repede și mai tare până când, în cele din urmă, a venit cu un orgasm cutremurător.

Excitația ei mi-a îmbibat simțurile și nu am mai putut suporta.

O schimbare rapidă de poziție și am intrat în ea, scufundându-mă încet, pentru binele amândurora. Ea pentru că era hipersensibilizată de la orgasmul ei recent, eu pentru că se simțea atât de bine încât a trebuit să strâng din dinți și să parcurg în tăcere lista Yankees înainte de a mă face de râs.

adânc, cu respirații neregulate de fiecare dată când mă retrăgeam și împingeam

înăuntru, asigurându-mă că îi ating punctele cele mai sensibile, în loc săîmpingând-o în saltea și să i-o trag până i se spargeau creierii, așa cum îmi strigau instinctele primare să fac.

Soția mea era acasă, și să fiu al naibii dacă îmi iroseam noaptea cu o afacere de o singură dată și gata.

Alessandra s-a agățat de mine în timp ce eu o împingeam în ea, din ce în ce mai tare și mai repede, până când a început să gâfâie după aer. Mâinile mele se strângeau de saltea; respirația mea devenea mai întreruptă. Tabla de căpătâi se izbea de perete cu fiecare împingere și, deși ar fi trebuit să știu mai bine, am făcut greșeala să mă uit în jos, la locul unde eram uniți.

A fost sfârșitul meu, pentru că, văzându-mi scula alunecând în și din ea - văzând cât de perfect ne potriveam și cât de bine mă primea - a fost atât de fierbinte și de primitiv încât orgasmul meu a atins apogeul fără avertisment. Mi-a urcat pe șira spinării, rupându-mi legăturile și împingându-mă să i-o trag mai adânc cu lovituri lungi și sălbatice până când s-a prăbușit cu un alt țipăt.

Abia se stinsese când propriul meu orgasm a explodat. M-a jupuit în carne vie, contractându-mi mușchii și intensificându-mi simțurile până la punctul în care puteam să mor din cauza stimulării. Unghiile Alexandrei mă zgâriau pe spate, prelungindu-ne valurile de plăcere și, în timp ce le călătoream împreună, aveam gândul vag că, dacă aș fi murit, aș fi făcut-o cu bucurie, pentru că eram exact acolo unde îmi era locul: cu ea.

CAPITOLUL 14

Dominic

Mirosea a liliac și ploaie amestecată cu căldură auriferă. Mirosea ca *ea,* și era atât de al naibii de îmbătător încât nu mă puteam hotărî să deschid ochii, deși puterea soarelui pe pielea mea îmi spunea că era dimineața târziu.

De obicei eram la birou la ora șase, dar nu voiam să mă trezesc și să aflu că noaptea trecută fusese un vis. Fuseseră prea multe astfel de vise și prea multe dușuri ulterioare în care îmi spălasem dezamăgirea legată de absența Alessandrei în viața reală.

Fragmente din seara precedentă mi-au trecut prin fața ochilor minții. Când am văzut-o la restaurant, când am adus-o acasă, când ne-am sărutat și ce a urmat...

Un sentiment ciudat îmi spunea că am uitat o piesă importantă din puzzle, dar aveam să mă ocup de asta mai târziu. Era acasă, unde îi era locul, iar eu...

Murmurul moale al hainelor m-a scos din somnolența mea.

Am întredeschis ochii, stomacul mi s-a golit când am văzut că patul de lângă mine era gol.alt foșnet mi-a atras atenția spre colțul unde Alessandra își trăgea rochia pestecapul ei Lumina soarelui o scălda într-o strălucire eterică - părul împușcat în aur, pielea de un bronz profund pe mătasea roșie. Era cu spatele la mine, dar era atât de bine gravată în creierul meu încât puteam să-mi imaginez fiecare sclipire din expresia ei. Să-i simt fiecare curbă, să cartografiez fiecare adâncitură și vale pe care îmi petrecusem ore întregi venerând-o noaptea trecută.

Rochia i s-a revărsat peste coapse, iar ea a închis fermoarul de la spate cu o grijă chinuitoare. Nu voia să mă trezească, ceea ce însemna...

Stomacul mi s-a golit și mai tare. "Unde te duci?"

Întrebarea mea a răsunat ca o împușcătură în liniște. Alessandra a încremenit pentru o secundă înainte de a se îmbrăca din nou. "Înapoi la Sloane. Am multă treabă de făcut".

"Înțeleg." M-am dat jos din pat, cu mișcări lente și precise. Controlate, spre deosebire

de groaza și furia care îmi explodau în piept. "Plănuiai să-ți iei rămas bun sau aveai de gând să te furișezi ca și cum aș fi fost o aventură de-o noapte pe care o regreți?".

Nici un răspuns.

La naiba. Credeam că facem progrese, dar o simțeam cum se îndepărtează înainte de a avea cu adevărat șansa de a o avea din nou.

"Ce s-a întâmplat aseară..."

"A fost o greșeală." Degetele îi tremurau în timp ce își netezi partea din față a rochiei. "La fel a fost și ceea ce s-a întâmplat la bar."

"Nu părea o greșeală atunci când îmi strigai numele și mă implorai să te las să vii." Răspunsul meu mătăsos nu se potrivea cu lianele spinoase care mi se strecurau prin piept. Cu cât treceau mai multe secunde, cu atât mai adânc se înfigeau.

Scarlatina s-a revărsat pe fața Alessandrei. "A fost doar sex". Vocea ei s-a clătinat la cuvântul *sex,* dar corpul ei a rămas țeapăn și neclintit în timp ce am traversat camera pentru a sta în fața ei. "Nu a însemnat nimic."

"Prostii." Văzusem cum se uita la mine și auzisem cum îmi șoptea numele. Niciunul dintre noi nu făcea "doar sex", cu atât mai puțin unul cu celălalt.

Viața noastră sexuală nu a fost o problemăne putem*rezolva* problemele cu sexul." Alessandra mi-a întâlnit în sfârșit ochii, cu expresia ei închisă strâns în spatele unui zid de oțel. "Eram beat la bar și eram prinși în adrenalina a ceea ce s-a întâmplat aseară la Le Boudoir. Zburau prea multe emoții care nu aveau nimic de-a face cu *asta.*" A făcut un gest între noi.

Le Boudoir. Roman. *La naiba.* Asta a fost o cu totul altă mizerie, dar mă voi ocupa de ea mai târziu. Deocamdată, mi-am concentrat toată energia pe respirația prin nodul sugrumător din spatele gâtului. Sub el, o scânteie proaspătă de furie s-a aprins și m-am agățat de ea ca un om care se îneacă de o funie.

"Și ce dacă? Ai de gând să pleci și să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic? Ce ai de gând să faci, Alessandra?" Am mușcat din gură. "O să fugi la avocatul tău de divorț de lux și o să-l rogi să-ți facă din nou treburile murdare pentru că ești prea speriată să mă înfrunți singură?".

O inspirație audibilă. "Du-te dracului."

"Ai făcut-o deja."

Mi-am dat seama, dar pocnetul palmei ei pe obrazul meu a durut mai mult decât mă așteptam. Focul s-a răspândit de pe față până în piept, unde mi-a mâncat bucățile de inimă, în timp ce eu și Alessandra ne priveam una pe cealaltă, cu respirația întretăiată.

"Eu... nu am vrut să..." S-a clătinat, părând uimită.

Furia mea s-a scurs atât de repede încât nu am avut timp să o înregistrez, iar șocul rece al remușcărilor i-a luat locul.

Nu trebuia să se întâmple așa ceva. Relațiile distruse aparțineau trecutului, cu vechiul Dominic, care nu avea nimic care să țină oamenii în preajmă. Nimănui nu i-a păsat de mine până când nu am făcut ceva din mine. Cu cât am acumulat mai mulți bani, cu atât mai mulți oameni gravitau spre mine. Era o lege a naturii umane. Nu trebuia

să o pierd pe singura persoană la care țineam să o păstrez acum, când eram mai bogat decât fusesem vreodată.

"Ieșiți din clasa mea."

"Băiat prost, băiat prost. Nu e de mirare că propria ta mamă te-a abandonat..."

"Actualii tăi părinți adoptivi au cerut să fii mutat într-o altă casă..."

Am forțat amintirile să se îndepărteze. Nu mai trăiam în acea lume și preferam să mor decât să mă întorc.

Mi-am atins obrazul. Urmările palmei date de Alessandra mă usturau mai puțin decât prăpastia dintre noi. Stătea la mai puțin de un metru distanță, dar puteam la fel de bine să ne aflăm pe continente diferite.

Într-o parte îndepărtată a casei, sunetul unui aspirator a pornit și a întrerupt vraja care ne ținea înghețați. Alessandra s-a întors, iar eu i-am prins încheietura mâinii înainte ca ea să plece.

"Nu o face." Inima mea se lupta să iasă din piept cu lovituri vicioase. "Îmi pare rău, *amor.*"

Fusesem un nemernic, dar când singurele mele opțiuni erau durerea sau furia, instinctul meu era să mă adăpostesc în cea din urmă.

A expirat o respirație tremurândă. "Lasă-mă să plec."

Strânsoarea mea s-a strâns. Nu se referea doar la acest moment, și amândoi știam asta.

"Mi-aș dori să pot." Ar fi fost mai ușor dacă nu m-aș fi îndrăgostit niciodată de ea. M-am dus la prima noastră întâlnire hotărât să o urăsc, fără să știu că ea va fi cea care îmi va arăta în schimb ce este dragostea adevărată. Poate că nu mi-am exprimat-o atât de des pe cât ar fi trebuit, dar ea a fost întotdeauna soarele care îmi ținea lumea pe orbită.

Alessandra a scuturat din cap, cu obrajii strălucind de umezeală. "Dominic, s-a terminat. Acceptă. Nu faci decât să prelungești inevitabilul."

Acceptă-l, pe naiba. Nu se poate să fie asta. Nu pentru noi, nu după noaptea trecută.

"Atunci de ce nu te poți uita la mine?" Am cerut.

A scuturat din nou din cap, cu umerii tremurând de suspine tăcute.

"La naiba, Ále." O crăpătură mică și umilitoare i-a despicat numele în două. Mă rupeam într-un milion de bucăți, iar ea nici măcar nu se deranja să observe. "Poți să mă privești sincer în ochi și să-mi spui că nu mă mai iubești?".

"Să te iubesc *nu* a fost *niciodată* o problemă!" Mi-a întâlnit în cele din urmă ochii, cu o expresie în egală măsură furioasă și angoasată. "Te iubesc de unsprezece ani, Dom. Te-am iubit atât de mult încât m-am pierdut pe mine însămi. Tot ce am făcut, tot ce am renunțat și am îndurat a fost pentru *tine.* Nopțile târzii, întâlnirile ratate, călătoriile anulate. Am crezut în tine și am vrut să reușești, nu pentru că îmi păsa de bani, ci pentru că *ție îți păsa*. Am crezut că într-o zi va fi de ajuns și că vei fi fericit cu ceea ce aveam. Dar tu nu vei fi niciodată fericită, iar eu nu voi fi niciodată suficient."

Un râs amar se amestecă cu plânsul ei. "Știi că au fost momente în care mi-am *dorit să ai* o amantă? Măcar atunci aș fi avut ceva concret cu care să mă lupt. Dar nu pot

lupta cu ceea ce nu văd, așa că mă culcam în fiecare noapte într-un pat gol și mă trezeam în fiecare dimineață într-o casă goală. Mi-am falsificat zâmbetele atât de mult timp încât nu mi-am mai amintit cum e unul adevărat și mă urăsc pentru că, în ciuda a toate astea, nu am putut renunța la ceea ce am avut cândva." Vocea Alessandrei s-a frânt. "Ai dreptate. Încă te mai iubesc. O parte din mine te va iubi mereu. Dar nu mai ești persoana de care m-am îndrăgostit și tot acest timp pe care l-am petrecut încercând să mă prefac că ești? Mă omoară."

Camera s-a încețoșat, iar un răget dureros mi-a umplut urechile când i-am scăpat brațul.

Nu puteam să trag suficient oxigen în plămâni. Nu puteam gândi clar. Nu puteam să *respir.*

În tot acest timp - săptămânile lungi, apelurile ignorate, chiar și nenorocitele de hârtii de divorț - am crezut că vom reuși. La urma urmei, perseverența mă adusese până aici. Puștiul nedorit din Ohio devenit regele de pe Wall Street. Un sărac devenit miliardar. Cel neiubit devenit soț.

Dar perseverența s-a prăbușit în fața adevărului, iar adevărul Alexandrei a făcut praf orice scuză pe care aș fi putut să o am. Așa că am mers cu propriul meu adevăr, singurul care rămăsese incontestabil din ziua în care ea a intrat în viața mea.

"Ești singura persoană pe care am iubit-o vreodată." Nu mi-am recunoscut vocea. Era prea crudă, prea plină de emoții pe care jurasem că nu le voi simți niciodată. "Chiar dacă nu am arătat-o. Întotdeauna ai fost tu."

O lacrimă proaspătă i-a alunecat pe obraz. "Știu."

Dar nu este suficient.

O cunoșteam suficient de bine pentru a auzi cuvintele nespuse și, dacă ar fi fost posibil să mor de mai multe ori, aș fi vizitat iadul de o mie de ori în acel moment.

"Dacă m-ai iubi cu adevărat", a șoptit Alessandra, "m-ai lăsa să plec. Te rog."

Tăcerea a răsunat, adâncă și jalnică. Nu mai era nimic de spus.

O peliculă ciudată, apoasă, îmi obstrucționa vederea, așa că m-am bazat pe memoria musculară pentru a naviga până la noptieră. Cioburi de sticlă mi se înfigeau între coaste la fiecare pas, dar o amorțeală glacială m-a învăluit când am deschis sertarul de sus.

Am luat un stilou, am scos un teanc de documente din plicul de manila care mă aștepta și, după o ultimă bătaie de inimă agonizantă, am semnat actele de divorț.

CAPITOLUL 15

Alessandra

A FOST OFICIAL. ERAM DIVORȚATĂ.

Actele au trecut exact șase săptămâni după ce Dominic le-a semnat. Majoritatea divorțurilor durează între trei și șase luni în New York, dar Cole a reușit să tragă câteva sfori și să grăbească procesul.

Am crezut că mă voi simți altfel. Mai ușoară, mai liberă, *mai fericită, dar m-am* simțit doar amorțită în timp ce treceam prin mișcările de înființare a magazinului meu.

Am pus un avocat să se uite peste contractul de închiriere trimis de Aiden și totul părea în regulă, așa că lucrurile se mișcaseră la fel de repede pe acest front ca și în cazul divorțului meu.

"Ále. *Ále!*"

M-am speriat la auzul numelui meu. Cafeaua pe care o turnam s-a revărsat din cană și s-a vărsat pe biroul meu temporar.

"*Merda!*" Am înjurat și m-am grăbit să dau hârtiile la o parte înainte să se ude. Prietenii mei m-au ajutat, deși bănuiam că îngrijorarea lor tangibilă avea mai puțin de-a face cu foile de comandă ruinate și mai mult cu mine.

Isabella își redacta următorul roman în magazin, deoarece zgomotul din construcții "o ajuta să se concentreze", iar Vivian și Sloaneau trecut pe acolo în pauza de masă Era departe de drum pentru amândoi, dar erau foarte grijulii de la divorț.

"Poftim." Vivian a smuls un prosop de hârtie de pe o rolă din apropiere și mi l-a întins pentru ca eu să mă șterg de cafea de pe piele. "Ești bine? Ai nevoie de gheață?"

"Sunt bine." Din fericire, lichidul era deja călduț când l-am turnat. "M-am pierdut în gânduri".

A făcut un schimb de priviri cu Isabella și Sloane. Sunetele de burghie și de construcție din baie au umplut tăcerea. Muncitorii intraseră și ieșiseră în ultimele două săptămâni, renovând vechile interioare și instalând gresie nouă. Magazinul nu avea să

fie gata decât peste cel puțin trei sau patru luni, dar cel puțin pregătirile aveau să mă țină ocupată pe perioada sărbătorilor.

Primul meu sezon de sărbători fără Dominic după un deceniu.

"Iar te gândești la el?" a întrebat Isabella încet, în timpul unei pauze în zgomot.

"Este inevitabil." Am forțat un zâmbet. "Am fost căsătoriți atât de mult timp. Îmi va lua timp să mă adaptez."

Prietenii mei au încercat din răsputeri să-mi ia gândul de la el. Am ieșit la dans, am făcut o excursie de weekend pentru a vedea culorile toamnei în New Hampshire și ne-am înfruptat din floricele de porumb cu ardei iute în timp ce ne uitam la mult urâte/îndrăgitele comedii romantice ale lui Sloane. A funcționat pe moment, dar când am fost singură, golul din pieptul meu a revenit cu o răzbunare.

"Exact. Trebuie să te adaptezi." Sloane și-a aruncat bolul de salată gol la gunoi. "Tocmai de aceea ar trebui să te arunci din nou în piscina întâlnirilor. Cel mai bun mod de a uita vechiul este să mergi mai departe cu noul."

Vivian a clătinat din cap. "Este prea devreme. Las-o să se bucure de burlăcie."

"Întâlnirile *fac* parte din experiența de burlac", a replicat SloaneNu spun că ar trebui să se arunce într-o altă relație, dar eaar trebui cel puțin să simtă ce mai este acolo O va ajuta să nu se mai gândească la..."

"*Ea* stă chiar aici." Am întrerupt-o înainte ca ea să pronunțe numele lui Dominic. Nu mai fusesem la o întâlnire cu altcineva de atât de mult timp încât simplul gând mă făcea să mă mănânce de anxietate. "Nu am un cuvânt de spus în asta?"

"Bineînțeles că da." Telefonul lui Sloane a sunat. S-a uitat la el, degetele ei zburând pe ecran în timp ce se ocupa de orice nouă criză de PR care tocmai apăruse. "Dar ai petrecut *unsprezece ani* cu același bărbat. Este timpul să-ți lărgești orizonturile. Gândește-te la asta."

În ciuda eforturilor mele, cuvintele ei mi-au răsunat în cap pentru tot restul după-amiezii. Am avut câteva întâlniri care nu au dus nicăieri înainte de Dominic, dar nu am fost niciodată o persoană care să aibă o aventură de o noapte. Aveam nevoie de o conexiune emoțională pentru sex. Dar, din nou, nu mai aveam 21 de ani. Poate că Sloane avea dreptate și *ar trebui* să-mi lărgesc orizonturile. Nu era nimic rău în a încerca, nu?

Muncitorii au plecat, iar eu mă pregăteam să închid când ușa s-a deschis și Aiden a intrat. Purta uniforma sa standard de flanelă și blugi, iar zâmbetul său cald sclipea alb pe barba sa.

"Eram în zonă și m-am gândit să trec pe aici", a explicat el. Mi-a înmânat o ceașcă de la cafeneaua din josul străzii. "Matcha. M-am gândit că nu ai nevoie de un espresso la ora asta."

"Mulțumesc." Am luat o înghițitură recunoscătoare și l-am examinat peste marginea hârtiei.

Aiden nu glumea când spusese că se ocupa de chiriașii săi. M-a verificat frecvent, nu într-un mod înfricoșător sau autoritar, ci într-un mod util - probabil pentru că știa că nu

aveam nicio experiență în deschiderea unui magazin de vânzare cu amănuntul - și m-a trimis la antreprenorii săi de încredere atunci când am fost copleșită de opțiuni.

"Cum merg lucrurile?", a întrebat el. "Sper că băieții nu-ți fac zile negre".

"Nu, au fost grozavi. Au spus că totul ar trebui să fie gata după Anul Nou." Ar fi fost mai devreme dacă sărbătorile nu ar fi încetinit totul. Nu mă plângeam; oricât de multă muncă aș fi depus în magazina-l *deschide* efectivmă făcea să îmi vină să vomit.

Ce se întâmplă dacă nu am primit clienți în persoană? Dacă am dat foc din greșeală la local? Dacă ar fi fost vandalizat sau dacă s-ar fi spart o țeavă sau... sau dacă aș fi fost reținut într-o seară la ora închiderii? Era un cartier sigur, dar totuși. Să administrez un magazin de cărămidă și mortar era foarte diferit de administrarea unei afaceri online, iar eu mă aruncasem cu capul înainte fără prea multă planificare sau previziune.

"Bine", a spus Aiden. "Sunt sigur că va fi un succes. Cafeneaua a fost o idee bună."

Deoarece mă îndoiam că voi avea mult trafic pietonal doar cu flori, am adăugat câteva elemente la planul meu de afaceri inițial. Odată terminat, spațiul ar fi fost în parte galerie, în parte florărie și în parte cafenea.

"Da. Nimic nu-i atrage pe newyorkezi mai mult decât o bună..." M-am oprit când am zărit părul blond în afara ferestrei.

Cadru înalt. Costum croit. *Scump.*

Inima mi-a sărit în gât. Apoi omul s-a întors și s-a prăbușit din nou pe pământ.

Nu Dominic. Doar cineva care semăna cu el.

Aș fi vrut să pot spune că a fost prima dată când am confundat un străin cu fostul meu soț. Nu-l mai văzusem de când semnase actele, dar spectrul prezenței sale mă bântuia la fiecare colț de stradă.

A existat un grup de sprijin pentru acest tip de lucru? Un "Divorțați Anonimi" unde am putea exorciza fantomele căsătoriilor din trecut? Mama mea a fost singura persoană divorțată pe care am cunoscut-o, iar sfaturile ei au fost mai puțin utile decât o umbrelă de hârtie în timpul unei furtuni.

"Alessandra?" m-a îndemnat Aiden, atrăgându-mi din nou atenția asupra lui.

"Îmi pare rău. Mi s-a părut că... mi s-a părut că am văzut pe cineva cunoscut." Am mai luat o înghițitură din băutura mea și m-am consolat cu căldura ei pământie.

Să-mi aducă matcha în loc de espresso a fost un gest grijuliu, nu că m-ar fi surprins. Aiden era *întotdeauna* grijuliu. De ce nu m-aș fi putut căsători cu cineva ca el în schimb? Era drăguț, atent și părea mulțumit de viața lui. E drept, interacțiunile mele cu el se limitaseră până acum la discuții despre instalații sanitare și despre cel mai bun restaurant local la pachet, dar poate că nu trebuiau să fie așa.

Ai petrecut unsprezece ani cu același bărbat. Este timpul să vă lărgiți orizonturile.

Sfatul lui Sloane mi-a trecut din nou prin cap și am făcut saltul înainte de a mă speria.

"Apropo, ai vreun plan pentru mâine seară?" Am întrebat, sperând că am sunat dezinvolt în loc să par agitată.

Respiră. Poți să faci asta.

Sprâncenele lui Aiden s-au ridicat cu un centimetru. "Nimic concret. De obicei, prind

un meci cu prietenii la un bar, dar asta e flexibil."

Poate că nu am mai ieșit cu cineva de ani de zile, dar chiar și eu am recunoscut o deschidere deliberată când am văzut-o.

"Vrei să luăm cina? Una prietenească", m-am grăbit să spun. Nu eram încă pregătită pentru o întâlnire reală, oficială, dar asta era tot ce puteam obține mai aproape deocamdată. "Vreau să-ți mulțumesc că m-ai recomandat la antreprenori. Mi-aș fi petrecut săptămâni întregi încercând să găsesc unii buni dacă nu erai tu."

Surpriza i-a sclipit în ochi, urmată de un zâmbet mulțumit. "Mi-ar plăcea să iau cina cu tine."

Aceasta a fost o greșeală.

Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când îl invitasem pe Aiden la cină și deja îmi venea să mă lovesc pe mine însămi din trecut pentru prostia ei.

Spusesem că era o întâlnire platonică, dar eu mă coafasem, iar el se îmbrăcase cu o cămașă și pantaloni care nu erau din denim.

Arăta bine, *foarte* bine, dar totul părea în neregulă. Mirosul parfumului său de colonie, felul în care m-a ghidat prin restaurant, cu mâna pe brațul meu în loc de spatele meu... era ca și cum aș fi încercat să forțez o piesă de puzzle în fanta greșită.

Nu mai gândiți prea mult la lucruri. Ai avut ani de zile să te simți bine cu Dominic și abia îl cunoști pe Aiden. Bineînțeles că te vei simți ciudat la început.

"Nu am mai fost niciodată la acest restaurant", a spus Aiden în timp ce ne așezam la masă. "Dar am auzit lucruri grozave".

"Și eu."

O tăcere stânjenitoare s-a așternut. Am conversat atât de ușor la magazin, dar în afara cutiei relației noastre definite anterior, nu mă puteam gândi la niciun lucru interesant de spus.

Ar trebui să vorbesc despre vreme? Despre sărbătorile care se apropie? Articolul pe care l-am citit despre o infestare cu șobolani pe una dintre liniile de metrou? Probabil că nu. Eram în New York. Întotdeauna exista o infestare cu șobolani.

Din fericire, serverul nostru a sosit la scurt timp după aceea și ne-a salvat de la înecarea în tensiune.

"Vom lua merlot. Mulțumesc", a spus Aiden când chelnerul i-a prezentat lista de vinuri și i-am spus să aleagă. La urma urmei, era cina lui de mulțumire.

"Nu vrei să..." Mi-am mușcat restul propoziției.

Dominic comanda întotdeauna un cabernet, preferatul nostru comun, dar nu eram la o întâlnire cu el. Nu m-aș mai fi dus niciodată la o altă întâlnire cu el.

Arsura care s-a răspândit în spatele ochilor mei a fost atât de puternică și de bruscă încât nu am avut timp să mă întăresc. Într-o secundă, mă gândeam la paste și la desert; în următoarea, eram pe punctul de a lăcrima din cauza unui coș de pâine cu usturoi din

partea casei.

Controlează-te.

Luam o cină perfect acceptabilă cu un bărbat perfect drăguț și chipeș. *Nu* ar trebui să mă gândesc la fostul meu soț. Dar, în ciuda faptului că m-am mutat, Dominic a semnat actele, iar Cole m-a sunat săptămâna trecută pentru a mă anunța că totul a decurs fără probleme, nu mi-am dat seama că sunt *divorțată* până în acel moment.

Fără inel. Fără căsătorie. Fără Dominic.

Mi-am luat apa și am dat pe gât, sperând că va spăla gustul relației mele eșuate. Dar nu a fost așa.

"Ești bine?" Aiden a întrebat cu blândețe. Servitorul nostru plecase, iar el mă privea cu o expresie precaută care mă făcea să îmi vină să plâng din nou. "Putem lăsa pe altă dată, dacă nu te simți bine".

A avut suficient tact pentru a-mi oferi o cale de ieșire care nu a implicat menționarea crizei mele de nervi. *Sunt cea mai proastă întâlnire la cină din lume.*

"Nu. Sunt bine." Mi-am curățat gâtul. "Mi-a intrat ceva în ochi." Puteam să mai rezist o masă. Era mâncare și conversație, nu tortură. "Te-ai întors de curând din nordul statului, nu? Cum a fost?"

Fie că a fost vinul, pastele impecabile sau determinarea mea totală de a salva seara, Aiden și cu mine am reușit în sfârșit să ne dăm drumul în timpul felului principal.

"Sincer, visul meu este să mă retrag în nordul statului", a spus el. "Nu sunt o persoană de oraș mare. Dacă nu ar fi fost vorba de afaceri, aș fi fost într-o cabană undeva, bând bere și absorbind aerul curat. Pescuit, drumeții în weekend. Viața bună".

"Sună minunat." Nu mai făcusem drumeții de ceva vreme, dar eu și fratele meu obișnuiam să mergem tot timpul în timpul verilor în Brazilia. Mi-a fost dor de asta. "Sper să nu mă înțelegi greșit, dar când te-am văzut prima dată, mi s-a părut că arăți ca, ei bine..." Am tușit, punând la îndoială momentul meu de adevăr. "Ca un tăietor de lemne."

Râsul zgomotos al lui Aiden a întors toate capetele din micuța trattoria și mi-a răcorit roșeața care îmi încălzea obrajii.

"Nu, e un compliment. Și dacă tot vorbim de prima impresie sinceră..." S-a aplecat în față, fața i s-a înmuiat. "Când te-am cunoscut, am crezut că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată."

Teoretic, mărturisirea lui ar fi trebuit să-mi dea fluturi în stomac. În practică, m-a făcut să simt... nimic. Putea la fel de bine să fie un robot care îmi citea ingredientele de pe o conservă de supă.

Am luat o înghițitură de vin, încercând să mă gândesc la un răspuns adecvat care să nu-l ducă cu vorba.

"Aiden, eu..."

"Alessandra." Vocea adâncă și rece mi-a făcut ca pielea de găină să mi se împrăștie pe brațe.

Paharul meu a înghețat la jumătatea drumului spre masă. *Nu.* După șase săptămâni de tăcere radio, nu se putea ca aceasta să fie noaptea în care să mă întâlnesc din nou

cu el. Universul nu ar avea un simț al umorului atât de bolnav.

Dar când m-am uitat în sus, el era acolo. Fostul meu soț, în toată gloria lui blondă, exasperantă și cizelată. Purta o cămașă cu nasturi impecabili, un ceas scump și o expresie împietrită, în timp ce-și odihnea mâna pe spătarul scaunului meu cu o intimitate la care nu mai avea dreptul.

"Dominic." Nu m-am deranjat să-mi ascund nemulțumirea.

De cealaltă parte a mesei, Aiden a trecut cu privirea între noi, cu o înțelegere care începea să se întrevadă. Îi pomenisem în treacăt de divorț și, practic, îl puteam vedea făcând legătura între două vorbe.

"Ce coincidență să te întâlnesc aici", am spus eu rigid. "Suntem în mijlocul cinei, așa că, dacă vrei să discutăm ceva, o putem face mai târziu."

"Înțeleg asta." Un mușchi a tresărit în maxilarul lui Dominic. "Camila a găsit câteva dintre cărțile tale în bibliotecă zilele trecute. Ar trebui să le iei."

"Voi trimite pe cineva săptămâna viitoare." Nu aveam cum să mai intru în apartament. Ultima dată când am mers acasă cu el, am...

O roșeață mi s-a strecurat sub piele. Am tânjit după încă o înghițitură de vin pentru curaj, dar am refuzat să-l las să vadă efectul pe care îl avea asupra mea, așa că mi-am ținut mâinile plantate pe masă, unde degetul meu fără inel arăta deosebit de gol pe fața de masă albă.

"Mai este și problema obiectelor de artă și a obiectelor de bucătărie", a spus Dominic. "Trebuie să le alegi pe cele pe care le vrei."

"Nu vreau niciuna dintre ele."

"Nu asta a spus avocatul tău."

"Avocatul meu a fost prea zelos." Am lipit un zâmbet. Era evident că trage de timp; dacă bunurile de acasă erau atât de importante, ar fi trebuit să mă contacteze în legătură cu ele *înainte de* seara asta. "Puteți păstra totul. Eu voi cumpăra obiecte noi. Un nou început și toate cele."

Maxilarul îi ticăia din nou.

"Sebastian așteaptă." Am dat din cap spre locul unde prietenul lui stătea la câteva mese mai jos, privindu-ne cu o expresie curioasă. Miliardarul francez, în mod normal suav, arăta puțin mai rău. Brandul Laurent luase o bătaie cruntă de la moartea lui Martin Wellgrew la Le Boudoir. Acesta era alergic la alune, iar medicul legist a declarat oficial că a fost vorba de o moarte prin anafilaxie, din cauza urmelor de alune din cina lui Wellgrew, care se presupune că nu conținea alune, ceea ce nu a fost grozav pentru restaurantul în care avusese loc. "După cum am spus, putem vorbi mai târziu".

M-am forțat să mă întâlnesc cu privirea lui Dominic, care se holba la mine, cu ochii lui indescifrabili. Apoi, când am crezut că va refuza să plece, și-a eliberat strânsoarea de scaunul meu și a plecat fără să mai spună nimic.

Respirația mi-a scăpat într-o grabă dureroasă.

"Îmi pare rău pentru asta." M-am confruntat din nou cu Aiden și am încercat un zâmbet. "Poate fi un pic... intens."

"Nu-i nimic." Îngrijorarea și o urmă de amuzament au strălucit în ochii lui. "Bănuiesc că acela era infamul fost soț."

"Ce l-a dat de gol? Întreruperea nepoliticoasă sau fixația ciudată pe obiectele din bucătărie?"

"Nu cred că este vorba de obiectele pe care este fixat."

Am urât mica tresărire care a urmat cuvintelor lui. Îl implorasem pe Dominic să mă lase să plec, iar el o făcuse. Pe termen lung, era un lucru bun, dar pe termen scurt, o parte din mine se răsucea inconfortabil la perspectiva ca el să meargă mai departe. Era ipocrit, având în vedere că eu eram cea care era la o cvasi-întâlnire, dar emoțiile nu erau raționale.

Aiden își frecă o mână peste gură. "Sper că nu te-am făcut să te simți inconfortabil cu ceea ce am spus mai devreme. Am vorbit serios, dar de asemenea, nu mă aștept de la această cină decât la o seară plăcută cu cineva a cărui companie îmi place. Tu tocmai ai trecut printr-un divorț și nici eu, ei bine, nu sunt în situația de a începe o relație. Poate că lucrurile se vor schimba pe parcurs, dar deocamdată, să luăm lucrurile ca atare. Cum ți se pare?"

Avea un talent extraordinar de a spune exact ceea ce aveam nevoie să aud. "Sună perfect."

Fără așteptările care pătaseră prima jumătate a cinei, m-am relaxat în sfârșit. Conversația a curs cu ușurință, iar până la sosirea desertului, aproape că am putut ignora privirea albastru închis care îmi ardea o gaură în lateral.

Aiden s-a scuzat să meargă la toaletă în timp ce eu îmi terminam tiramisu-ul. Nu plecase de mai mult de treizeci de secunde când un miros familiar, curat și lemnos, mi-a umplut simțurile.

M-am înțepenit din nou, iar ochii mi s-au lipit de cei ai lui Dominic în timp ce acesta ocupa locul lăsat liber de celălalt bărbat. Aiden l-a ocupat în mod natural, dar Dominic l-a dominat. Umerii largi, ochii reci, maxilarul sculptat. Fiecare centimetru din el emana aroganță și intensitate.

"Locul acela este ocupat."

"Ăla era noul tău proprietar?" Dominic a ignorat remarca mea ascuțită.

"Cum... nu contează." Bineînțeles că știa că Aiden era proprietarul meu. Probabil că știa și numărul de asigurare socială al bărbatului, adresa de acasă și preferințele sale pentru micul dejun. Dominic era meticulos în ceea ce privește săparea în oamenii din viața lui, indiferent cât de periferici. "Dacă este sau nu este, nu este treaba ta. Noi nu mai suntem căsătoriți. Pot să mă întâlnesc cu cine vreau eu".

"Asta e?" Cea mai mică sclipire i-a trecut prin ochi. "O întâlnire?"

"Da." Una platonică, dar el nu avea nevoie să știe asta. Mi-am ridicat bărbia, provocându-l să mă împingă înapoi.

"Nu e genul tău."

"Încerc tipuri noi. Cel vechi nu a funcționat prea bine pentru mine."

A încercat să o ascundă, dar nu mi-a scăpat fisura din expresia lui rece sau firul de

durere care se scurgea prin ea.

Nu vă simțiți rău pentru el. O merită. Mi-am încolăcit degetele în jurul marginii scaunului atât de tare încât m-a durut.

"Poți să mergi la câte întâlniri vrei, *amor*", a spus Dominic cu blândețe. "Dar nimeni nu te va iubi așa cum te iubesc eu. *Tu și eu. Nu avem comparație.*"

Cuvintele se încolăceau prin mine, calde și dureroase și pline de nostalgia zilelor trecute.

Zâmbetul meu a ascuns zvâcnetul dureros din spatele cutiei toracice. "Mie mi se pare un lucru bun."

"Este vreo problemă?" Aiden s-a întors, expresia lui fiind decisiv mai puțin prietenoasă când l-a văzut pe Dominic pe scaunul său.

"Nicio problemă." Nu mi-am luat ochii de la fostul meu soț. "El tocmai pleca. Nu-i așa, Dominic?"

Curbura gurii lui era lipsită de umor.S-a ridicat în picioare, corpul săudesfășurându-se cu o grație letală care a atras mai multe priviri admirative, atât masculine, cât și feminine

"Savurați restul cinei." A bătut locul de lângă paharul meu de vin în timp ce trecea. "Ar fi trebuit să comande cabernet."

Murmurul intim mi-a făcut să simt un fior pe șira spinării. Mi-am ținut respirația până când Dominic s-a întors la locul său de vizavi de Sebastian, care părea indiferent că partenerul său de cină îl abandonase la jumătatea mesei.

"Ești bine?" Aiden mi-a atins umărul.

"Da." Am forțat un alt zâmbet. "Am terminat, așa că hai să plecăm de aici."

Așa cum era de așteptat, a încercat să plătească pentru masă, dar eu am avut grijă să plătesc din timp. Chiar trebuia să-i mulțumesc pentru ajutorul acordat cu antreprenorii și, după atâția ani în care am depins de Dominic pentru bani, mă simțeam împuternicită să plătesc singură.

Aiden și cu mine ne-am despărțit cu un la revedere prietenos și semi stânjenitor, iar eu am reușit să mă stăpânesc pe parcursul drumului până la apartamentul lui Sloane. Găsisem o locuință nouă lângă ea, dar contractul de închiriere nu începea până în ianuarie, așa că stăteam la ea pe perioada sărbătorilor.

Abia după ce taxiul m-a lăsat în fața clădirii ei am cedat. M-am sprijinit de exterior și am aspirat o gură de aer rece, în timp ce încercam să-mi limpezesc simțurile de tot ce era Dominic. Sunetul vocii lui, mirosul apei de colonie, peria moale a costumului lui pe pielea mea.

Încercam să trec peste el, dar era greu când totul îmi amintea de el. Orașul era un monument al relației noastre - prima noastră evadare, casa noastră, sfârșitul nostru.

Tu și eu. Nu avem comparație.

Luminile de pe stradă aruncau o strălucire caldă pe trotuar. Oamenii treceau grăbiți, îmbrăcați elegant pentru o ieșire în oraș sau dornici de o noapte în casă.Peste drum, o coadă se întindea în fața unui nourestaurantbraziliansteakhouse M-a făcut să mă

gândesc la fratele meu, care era ocupat să trăiască în São Paulo. L-am invidiat. Nu era căsătorit, nu avea întâlniri, nu avea inima frântă. Era liber și se bucura de viață așa cum merita. Măcar dacă...

M-am îndreptat, pielea îmi furnică din cauza unei explozii bruște de inspirație.

Dacă tot ce era în oraș îmi amintea de Dominic, poate că era timpul să plec din oraș.

M-am grăbit în hol și am format un număr cunoscut.

"Hei", am spus când a răspuns fratele meu. "Am o idee."

CAPITOLUL 16

Dominic

THWACK!

Mi-am izbit racheta de mingea de tenis. Aceasta a zburat peste fileu și a fost la câțiva centimetri de a se lovi de fața lui Dante.

El i-a răspuns cu o privire încruntată. "Joci tenis sau încerci să mă trimiți la spital?", a întrebat el. "Este a treia oară când aproape că îmi spargi nasul. Încep să o iau ca pe ceva personal."

"Renunță dacă nu te poți descurca." Am mai dat o lovitură, cu respirația egală în ciuda transpirației care îmi curgea pe spate. "Nu-ți voi purta pică."

Dante a răspuns cu un rever puternic care a răsunat pe teren. El și Kai își descărcau frustrările prin box, dar meciurile noastre de tenis erau aproape la fel de terapeutice.

Soarele bătea cu putere pe terenurile de tenis în aer liber de la Valhalla. Era o zi neobișnuit de caldă pentru mijlocul lunii noiembrie și am profitat din plin de ea înainte ca vremea să alunece în griul deprimant care caracteriza iernile newyorkeze.

Pentru prima dată, nu aveam o întâlnire la prânz, dar am renunțat să mă "odihnesc", așa cum mi-a sugerat șeful meu de personal, și l-am târâtDante la club Trebuia să mă țin ocupat, pentru că de fiecare dată când închideam ochii o vedeam pe Alessandra.

Alessandra, cu fața brăzdată de lacrimi.

Alessandra, la o întâlnire cu nenorocitul ăla de Aiden și cu barba lui stupidă.

Alessandra, râzând și vorbind cu el de parcă ar fi mers deja mai departe, când eu muream încet pe dinăuntru în ultimele șase săptămâni, cinci zile și patru ore.

O parte din mine a sperat că va anula totul după ce am semnat actele de divorț. A fost o speranță prostească, dar a fost totuși o speranță, și a existat un moment - un mic moment - în care a ezitat. Apoi a luat actele și a plecat.

Semnasem nenumărate contracte care îmi aduseseră bogății de neimaginat, dar,

pentru prima dată, a trebuit să semnez unul prin care renunțam la cea mai importantă persoană din viața mea. Ceva m-a zguduit în piept în timp ce mingea se îndrepta spre mine. De data aceasta, am lovit-o cu atâta forță încât impactul a reverberat în tot corpul meu. Mingea a ieșit în afara terenului și s-a izbit în ulciorul de apă de pe margine. Sticla s-a spart, urmată de zgomotul rachetei lui Dante pe jos.

"Asta este", a spus el. "Am terminat pe ziua de azi."

"Mă bucur că în sfârșit poți recunoaște că ești un laș, Russo." Fața Alessandrei a strălucit în valurile de căldură care dansau pe teren înainte să clipesc.

Mă aruncasem în muncă chiar mai mult decât de obicei de la divorțul nostru, dar oricâte întâlniri aș fi avut sau oricâte cifre aș fi făcut, nu puteam să mi-o scot din minte. Era mereu acolo, mă necăjea. Torturându-mă. Făcându-mă să-mi doresc să pot da timpul înapoi, când timpul era singurul lucru asupra căruia nu aveam nicio putere.

O parte din mine tânjea după orice privire a ei, în timp ce o altă parte se temea de ea pentru că îmi amintea prea mult de ceea ce pierdusem.o văd pe neașteptate era deja destul de rău; să o văd cuaproape că mă omora. Mi-a fost nevoie de toată voința mea să nu-l pocnesc în fața lui îngâmfată și bărboasă.

"Nu sunt o persoană care renunță. Sunt pragmatic. Am o întâlnire la cină cu Vivian, iar dacă o ratez pentru că nu poți ținti cum trebuie, o să fim *amândoi* supărați", a spus Dante, atrăgându-mi atenția înapoi în prezent. A aruncat o privire spre locul unde un angajat al clubului curăța deja sticla spartă. "Ai fost la limită tot meciul ăsta nenorocit. Este săptămâna Zilei Recunoștinței. Relaxează-te."

Era ironic faptul că Dante, cunoscutul morocănos, îmi spunea să mă relaxez, dar căsătoria i-a schimbat pe toți, am presupus.

"La naiba cu Ziua Recunoștinței." Nu prea aveam pentru ce să mulțumim. În afară de faptul că m-am întâlnit cu Alessandra la întâlnirea ei de săptămâna trecută, a trebuit să mă ocup de dispariția fratelui meu adoptiv. Roman dispăruse de la dezastrul de la restaurantul din octombrie și nici măcar partea mai dubioasă a rețelei mele nu l-a putut găsi. Dar el era încă în New York. Puteam să simt asta. În loc să mă liniștească, tăcerea lui prin radio era ca un calm amenințător înaintea furtunii.

"Credeam că tu și Vivian mergeți la Paris în seara asta." Am schimbat subiectul înainte de a mă prăbuși în spirala de rahat a vieții mele personale. "Sau rămâi în oraș în weekend?".

"Băutura de adio a Alessandrei este mâine, așa că am amânat..." Dante s-a întrerupt, dar era prea târziu.

M-am liniștit. "Ce băuturi de rămas bun?" Cuvintele liniștite au ricoșat pe terenurile de lut.

Fața celuilalt bărbat s-a închis.

"*Ce băuturi de rămas bun?*" Am repetat, strangulând mânerul rachetei de tenis. Un zumzet familiar mi-a găurit capul, iar inima mea a luat un ritm care i-ar fi provocat doctorului meu un infarct.

"Alessandra pleacă mâine dimineață în Brazilia", a spus Dante în cele din urmă.

M-am relaxat un centimetru. "De sărbători." Întotdeauna își vizita mama și fratele de Crăciun.Nu atât de mult pentru Ziua Recunoștinței, deoarece nu era o sărbătoare în Brazilia, dar poate că anul acesta avea nevoie de o altă evadare

"Nu chiar." Dante părea că ar fi preferat să fie oriunde în afară de aici. "Este un bilet dus. Vivian nu știe când se va întoarce."

Un bilet dus... nu știe când se va întoarce.

Cuvintele lui Dante m-au bântuit toată noaptea și până în dimineața următoare, când stăteam la birou și priveam cifrele de piață de pe computerul meu fără să le văd cu adevărat.

Biroul a fost un oraș fantomă în ziua dinaintea Zilei Recunoștinței, ceea ce a făcut ca aceasta să fie una dintre zilele mele preferate de lucru. Cu toate acestea, nu mă puteam concentra pe investigația SEC asupra DBG sau pe oricare dintre conturile de investiții din portofoliul meu.

Alessandra nu putea să se *mute* în Brazilia. Antreprenorul meu privat mi-a confirmat că se îndrepta spre Buzios, unde mama ei deținea o casă, dar tocmai închiriase o vitrină în Manhattan, pentru numele lui Dumnezeu. Nu se rupea un contract de închiriere comercială în acel cartier fără să plătești un braț și un picior. Totuși, ideea că zbura la mii de kilometri depărtare, fără dată de întoarcere, mă făcea să mi se strângă gâtul.

Cum de am putut petrece de bunăvoie atâtea ore departe de ea, când aș fi renunțat la nenorocitul meu de rinichi pentru o clipă de singurătate cu ea din nou? De ce mi-a fost mai frică să pierd orice altceva decât să o pierd pe ea?

Îi acordasem spațiu Alessandrei de la divorț, pentru că era prea devreme să o contactez. Emoțiile erau prea crude pentru amândoi și aveam nevoie de timp pentru a mă gândi cum să o recâștig. Semnasem actele, dar asta nu însemna că renunțasem la noi. Nici pe departe.

Fiecare sfârșit a venit cu un nou început. Trebuia doar să mă asigur că o luăm de la capăt împreună.

Telefonul meu a sunat, trăgându-mă din gândurile mele. Am înjurat la numărul apelantului.*Din nou acel afurisit de apelant necunoscut.* Ar fi trebuit să nu mai răspund, dar curiozitatea a avut de fiecare dată mai mult decât mine.

Ca de obicei, m-a întâmpinat tăcerea.

Supărarea a explodat și am rostit un avertisment. "Dacă nu încetezi să mă mai suni, eu..."

"Stai cu ochii pe fratele tău." Vocea era atât de distorsionată, încât nu i-am putut distinge genul. "Sau tu vei fi următorul."

Declicul moale al convorbirii care se încheia a umplut linia înainte ca eu să pot răspunde. Am înjurat din nou și am aruncat telefonul pe birou.

L-am pus pe omul meu să verifice apelurile, dar oricine se afla în spatele lor era

suficient de priceput pentru a le face de nedetectat.

Al naibii de Roman. Trebuia să fie el. Obișnuia să facă tot timpul cascadorii asemănătoare până când mama noastră adoptivă l-a biciuit până la moarte pentru că a acumulat factura de telefon. N-aș fi surprins dacă ar fi învățat niște trucuri tehnice de tip black-hat de-a lungul anilor. Învăța repede. Păcat că majoritatea lucrurilor pe care le-a învățat implicau un fel de minciună, înșelăciune sau manipulare. Nu știam la ce joc se juca acum, dar mă săturasem de el.

La ușă s-a auzit un ciocănit.

"Domnule?" Martha a intrat, cu o expresie ezitantă. Comportamentul ei fusese mult mai moderat de când o certase pentru felul în care o tratase pe Alessandra. "A sosit ora unsprezece."

"Ies în câteva minute."

Uitasem de întâlnirea din această dimineață. Gândul de a sta și de a zâmbi timp de o oră de rahat m-a făcut brusc să îmi vine să mă târăsc din piele.

Mi-a plăcut orașul. Zgomotul și oamenii au înecat vocile din capul meu; ritmul alert m-a împiedicat să mă gândesc prea mult la un moment anume. Mă simțeam în siguranță în haos, dar absența Alexandrei și prezența lui Roman îmi răsturnaseră lumea mea ordonată și curată.Singurul motiv pentru care nu eram într-o panică constantă era, deoarece aveam o echipă de securitate discretă care o păzea pe Alessandra în oraș și o alta care avea grijă de Roman

Este săptămâna Zilei Recunoștinței. Înveselește-te. Sfatul lui Dante mi-a răsunat în cap. Nenorocitul era o pacoste pentru mine jumătate din timp, dar ocazional avea idei bune. La urma urmei, el fusese cel care îmi inspirase o parte din planul meu de a o recâștiga pe Alessandra.

Am așteptat ca ușa să se închidă în urma Marthei înainte de a deschide o filă nouă în browser.

Nu-mi venea să cred că mă gândeam să fac ceea ce aveam de gând să fac. Era atât de neverosimil, atât de ieșit din comun, încât mă simțeam de parcă altcineva îmi pilota mișcările în timp ce navigam pe un site cunoscut.

Dar, la naiba, îmi voiam soția înapoi, iar dacă asta însemna să iau măsuri drastice, atunci așa să fie.

Pentru prima dată în viața mea, nu m-am gândit prea mult la faptul că nu am mai lipsit niciodată de la nicio ședință de lucru. Pur și simplu am făcut clic pe butonul albastru, am introdus detaliile de plată și am cumpărat un bilet dus către Brazilia.

CAPITOLUL 17

Alessandra

"DACĂ MURIM AICI, DAU VINA PE TINE!" Valul care se apropia s-a prăbușit peste mine și mi-a înghițit ultimul cuvânt. Lumea a amuțit și, pentru o clipă nesfârșită, am rămas suspendat sub apă.

Apoi am ieșit la suprafață, bolborosind, în hohotele de râs ale lui Marcelo.

"Nu mai ai antrenament, *irmã.*" S-a întins pe placă, cu fața strălucind de tachinări frățești. "Obișnuiai să mă surfezi mai bine decât mine."

"Asta a fost cu *ani* în urmă." Am tras un plămân de aer dulce, corpul mă durea de la forța cu care m-am șters. "Manhattanul nu e chiar cunoscut pentru valurile sale."

În ciuda umilinței de a o mânca în fața tuturor pe plajă, sângele meu zumzăia de adrenalină. Apa, soarele, aerul sărat... era bine să fiu acasă.

Deși Marcelo și cu mine am crescut în New York, unde mama noastră a trăit în cea mai mare parte a carierei sale de modeling, în copilărie ne-am petrecut fiecare vară și vacanță în Brazilia. Abia după ce m-am căsătorit, călătoriile mele s-au diminuat la o dată pe an.

Cu toate acestea, am considerat întotdeauna Brazilia a doua mea casă și mă bucur că mi-am convins fratele să mi se alăture în Buzios pentru o vacanță de ultim moment, dar mult așteptată de frați.Ajunsesem miercuriși ne-am petrecut ultimele două zile mâncând, înotând și recuper New York-ul părea ca o lume îndepărtată.

Marcelo m-a observat, amuzamentul său dispărând în ceva mai blând. "Pari mult mai fericit decât atunci când ai aterizat. Vacanța ți-a făcut bine."

"Da." Mi-am alunecat degetele prin apă, privind lumina soarelui cum scânteiază la suprafață. "Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă."

Nu știam de ce simțeam că nu pot merge în vizită fără Dominic. Dumnezeu știa că a făcut destule excursii fără mine. Poate că dacă aș fi avut, aș fi dobândit claritatea de a vorbi mai devreme.

Ar fi fost altfel lucrurile dacă aș fi pus piciorul în prag de prima dată când Dominic a lipsit de la o întâlnire importantă? Poate că da. Dar nu puteam schimba trecutul, așa că nu avea rost să mă gândesc la ce-ar fi fost dacă.

"Poate", a spus Marcelo. "Păreai trist în ultimele dăți când am vorbit la telefon."

Felul în care sunasem nu se comparase cu tristețea pe care o simțeam, dar am păstrat asta pentru mine. "Este o perioadă de adaptare, motiv pentru care mă aflu aici. Mă adaptez."

A funcționat. Într-un fel. Mă gândeam la Dominic doar de o duzină de ori pe zi de când ajunsesem, în loc de două-trei duzini de obicei.

Pași mărunți.

"Hmm." Fratele meu nu părea convins. "Și ce se întâmplă când te duci acasă?".

"Voi trece peste acest pod când voi ajunge acolo."

Nu-mi rezervasem încă zborul de întoarcere la New York. Din fericire, sărbătorile care se apropiau au însemnat că lucrările de construcție la magazin au încetinit, iar magazinul online a fost pus în pauză. Isabella se oferise să supravegheze lucrurile cât timp eram plecată. Lucrase pentru Floria Designs înainte de a fi publicată și încă mă mai ajuta ocazional când aveam nevoie de o mână de ajutor. Era una dintre puținele persoane în care aveam încredere să se ocupe de antreprenori în absența mea.

"Nu vreau să insist, dar trebuie să discutăm cândva despre elefantul din cameră", a spus Marcelo cu blândețe. "Când ai vorbit ultima dată cu Dominic?".

Am tresărit la menționarea numelui său. Eu și fratele meu evitasem subiectul divorțului meu ca pe ciumă de când ajunsesem, dar avea dreptate. Trebuia să vorbim despre asta și cred că așteptase momentul potrivit pentru a aduce subiectul în discuție - adică un moment în care să ne relaxăm în public, astfel încât să nu mă pot închide în cameră sau să folosesc activitățile noastre ca o deviere.

"Săptămâna trecută", am recunoscut. "Înainte să te sun. Eram la același restaurant, iar el m-a văzut pe o... m-a văzut când luam cina cu un prieten." I-am întors privirea scrutătoare a lui Marcelo cu o privire ezitantă a mea. "Îmi pare rău. Știu că sunteți apropiați."

Marcelo și Dominic s-au înțeles imediat, pe de o parte pentru că au avut lupte similare cu dislexia în copilărie și pe de altă parte pentru că fratele meu, care era foarte sociabil, ar fi putut fermeca o piatră dacă ar fi avut nevoie.

Îl protejam pe Marcelo, care fusese agresat fără încetare în anii tinereții sale, și, deși îl iubisem deja pe Dominic când se cunoscuseră, prietenia lor ușoară mă făcuse să mă îndrăgostesc și mai tare.

"Nu vă cereți scuze. E relația *ta*", a spus Marcelo, vocea lui mai domolindu-se. "Mi-a plăcut mult de Dom, dar nu vom fi niciodată la fel de apropiați ca noi doi. Tu ești sora mea. Te voi susține întotdeauna."

Mi s-a format un nod în gât. "Nu deveni sentimentală cu mine, Marcy. Tot e rândul tău să duci gunoiul în seara asta."

Râsul lui a revenit rapid. "Bine. Ar fi trebuit să știu că a te linguși nu va funcționa", a

tachinat el. "Dar, serios, nu-ți face griji pentru mine. Fă ce e bine pentru tine, iar asta..." Și -a plimbat brațul pe plajă. "Asta e bine pentru tine. Ai sărit direct de la a avea grijă de mine la căsătoria ta. Este timpul să te bucuri de viață fără să-ți faci griji pentru alții."

"Nu m-a deranjat să am grijă de tine."

"Știu. Dar asta nu face ca ceea ce am spus să fie mai puțin adevărat.chiulit de la propria excursie pentru a mă ajuta să învăț pentru un*test de engleză.* Ți-ai petrecut viața trăind pentru alții. Acum poți în sfârșit să trăiești pentru tine."

Mă uitam la ceilalți participanți la plajă cum se bălăceau în jurul nostru, în timp ce cuvintele lui Marcelo îmi răsunau în minte.

Nu mă gândisem niciodată la asta, dar avea dreptate. Mama noastră și-a petrecut copilăria muncind, petrecând și întâlnindu-se cu bărbați din ce în ce mai bogați, dar dubioși. Eu am fost rezultatul unei aventuri de o noapte cu cineva cu care era prea beată ca să-și mai amintească; Marcelo era fiul unui om de afaceri brazilian căsătorit care o amenințase pe mama noastră cu răni corporale dacă ar fi spus vreodată despre aventura lor.

Eram frați vitregi, dar, în ciuda faptului că ne născusem la numai doi ani diferență, m-am comportat mai mult ca mama lui decât ca sora lui până când am devenit amândoi adulți. Nu mă puteam baza pe mama noastră reală pentru a-l educa cum trebuie, așa că am făcut-o singură.

Poate că de aceea am alunecat atât de ușor în rolul de soție a lui Dominic. Eram obișnuită să fiu suportul și nu vedeta în viața mea.

Am încercat să schimb acest lucru cu Floria Designs și cu divorțul meu, dar toate schimbările mari necesită timp.

"Destul cu chestiile sentimentale." Mi-am înghițit emoția care îmi înghesuia gâtul și am dat din cap spre orizont. "Vrei să vorbim despre viață? Vorbește despre valul acela uriaș care vine spre noi."

Marcelo a înjurat și, în curând, toate gândurile despre Dominic, mamele neglijente și tații absenți s-au înecat sub euforia *vieții.* New York-ul ar fi fost mereu acolo; acest moment nu.

După ce ne-am săturat de surfing, ne-am retras pe nisip pentru a face plajă și a bea ceva. Am mai stat pe plajă încă două ore, până când ora de aur a pictat cerul cu portocale și galbene, iar oboseala mi-a tras de pleoape.

"Cred că e timpul să încheiem ziua." Un căscat i-a despicat fața lui Marcelo. "Vom repeta mâine. Sau nu. S-ar putea să leșin și să dorm."

"Nu dormi. Suntem în vacanță." Ne-am împachetat prosoapele în timp ce el s-a ocupat de răcitor.

"Scopul vacanței nu este să dormi?", a bombănit el, părând din nou un preadolescent.

"Nu când ești cu mine."

"Bine." Marcelo și-a dat ochii peste cap. "Scoate fata dintr-o relație și dintr-o dată devine o petrecăreață."

"Hei, mă redescopăr, bine? E ca și "*Mănâncă, roagă-te, iubește",* dar fără rugăciune

sau dragoste."

Asta mi-a adus un pufnit zgomotos.

Am aruncat o privire la un cuplu care se săruta lângă țărm, în drumul nostru spre vilă. Părul roșcat al femeii strălucea ca focul în lumina apusului de soare, iar tipul avea constituția slabă și musculoasă a unui atlet sau a unui pasionat de activități în aer liber.

L-am privit cum a rupt sărutul la jumătatea drumului, și-a aruncat prietena peste umăr și s-a adâncit în ocean cu o ușurință admirabilă.

"Josh, să nu îndrăznești! O să te omor!", a strigat ea cu o secundă înainte ca el să o arunce în apă. Ea l-a apucat în ultimul moment și el a căzut cu ea, râsetele și înjurăturile lor răsunând pe plaja goală.

Un zâmbet melancolic a împins prin durerea din pieptul meu. Doamne, ce dor îmi era de acele zile amețitoare ale dragostei tinere. Aveam doar treizeci și unu de ani, dar mă simțeam ca și cum aș fi trăit o viață întreagă în materie de relații. Sătulă, uzată, cu inima frântă. Ce premiu după zece ani.

Oricine ar fi fost cuplul, speram să aibă un final mai fericit decât mine.

Marcelo și cu mine am ajuns pe strada noastră chiar când amurgul se topea în amurg.Mama noastră deținea o casă de vacanță în Buzios, pe lângă apartamentul ei din Rio, unde se mutase după ce se retrăsesede la modeling, dar folosea rar vila Eram convinsă că uitase de existența ei.

"Ce avem la cină?" Am întrebat. Marcelo și cu mine am subzistat cu alcool și gustări toată ziua și, din moment ce abilitățile mele de a găti erau sub așteptări, în cel mai bun caz, el se ocupa de mâncare, în timp ce eu mă ocupam de curățenie.

"Feijoada", a spus el, numind o tocană tradițională de fasole neagră și carne de porc. "Sunt prea obosit ca să vin cu ceva mai creativ".

Deoarece era un fel de mâncare greu, majoritatea oamenilor îl mâncau la prânz, nu la cină, dar nu aș fi refuzat niciodată feijoada fratelui meu, indiferent de momentul zilei.

"Ei bine, știi că nu voi refuza niciodată..." Fraza mea s-a întrerupt când un taxi a oprit la câțiva metri de noi. Un bărbat a coborât de pe bancheta din spate și și-a recuperat valiza din portbagaj.

Era prea întuneric pentru a-i vedea clar fața, dar înălțimea și constituția îi păreau alarmant de familiare.

Opriți. Nu e el. Ești în Brazilia, pentru numele lui Dumnezeu. Nu în New York.

Marcelo a întredeschis ochii spre seară. "Mi se pare mie sau seamănă foarte mult cu Dominic?"

Sudoarea mi-a acoperit palmele. *Respiră.* "Nu fi ridicol. Nu orice înalt..." M-am întrerupt când taxiul s-a îndepărtat și farurile sale au pus în evidență chipul bărbatului.

Ochi albaștri. Față cizelată. O expresie dezinvoltă în timp ce se apropia de noi, de parcă nu ar fi apărut de nicăieri în nenorocitul de Buzios purtând... erau *pantaloni scurți*? Nu-l mai văzusem pe Dominic în ceva mai casual decât un tricou și blugi de ani de zile, și chiar și asta era rar.

"Bună." S-a oprit în fața noastră, părând relaxat și devastator de chipeș. "Frumoasă

noapte, nu-i așa?"

"Ce faci aici?" Nu se poate întâmpla așa ceva. Cred că am halucinații după ce am făcut insolație în ziua de plajă. "Mă *urmărești*?"

"Sunt în vacanță", a spus Dominic cu calm. "Am întârziat mult timp pentru o pauză și, din moment ce este Ziua Recunoștinței, m-am gândit să mă duc undeva însorit. New York-ul este destul de mizerabil săptămâna asta."

"Ziua Recunoștinței a fost acum două zile."

"Da, dar este încă *weekendul de* Ziua Recunoștinței." Zâmbetul lui, deși scurt, m-a lovit mai tare decât aș fi vrut să recunosc. "Contează."

Mi-am încrucișat brațele, recunoscător pentru orice barieră care ne despărțea. "Și din toate locurile din lume, *s-a întâmplat să vă* petreceți vacanța aici?"

O ridicare din umeri. "Iubesc Brazilia." Răspunsul său simplu nu a ascuns intimitatea înțelesului său.

Iubesc Brazilia. *Te iubesc pe tine.*

Cuvintele nespuse m-au învăluit, ținându-mă captivă suficient de mult timp pentru ca Marcelo să-și dreagă gâtul. Cu voce tare.

M-am speriat și mi-am smuls ochii de la Dominic. Uitasem că fratele meu era acolo.

"Deci, uh, unde stai?" Privirea lui a sărit între mine și fostul său cumnat.

De data aceasta, zâmbetul lui Dominic conținea o urmă de dibăcie. "La Villa Luz."

Vila Luz a aparținut unei persoane din lumea mondenă braziliană, care o închiria ocazional oaspeților VIP atunci când nu o folosea. Era renumită pentru că era mare, somptuoasă și decorată ca la carte.

De asemenea, era situată chiar lângă propria noastră vilă.

CAPITOLUL 18

Alessandra

LA NAIBA.

CAPITOLUL 19

Alessandra

"PARE SINGUR."

"Asta nu e treaba noastră." M-am holbat la băutura mea și m-am forțat să nu mă uit la ușa de alături. "A ales să plece într-o vacanță solo."

Marcelo și cu mine beam caipirinhas de casă pe terasa de pe acoperiș în timp ce feijoada se gătea. Nu ar fi trebuit să mai ingerez alcool după ziua noastră de plajă îmbătătoare, dar aveam nevoie să mă liniștesc după întâlnirea cu Dominic.

"Adevărat", a spus Marcelo. "Totuși, e cam trist."

Curiozitatea s-a jucat de-a războiul cu instinctele mele bune. Primul a învins și am aruncat o privire în dreapta mea, unde Dominic stătea lângă piscină. Garduri de doi metri ne despărțeau vilele, dar punctul meu de vedere înalt îmi dădea o vedere directă asupra curții lui.

Se uita pe telefon și mânca cel mai trist sandviș pe care îl văzusem vreodată. Luminile felinarelor se legănau în copaci, aruncând o strălucire blândă peste trăsăturile sale.

O parte cinică din mine se întreba dacă nu cumva mânca lângă piscină pentru că ne auzise pe acoperiș și voia să ne câștige simpatia. Partea empatică din mine nu s-a putut abține să nu simtă un junghi în piept.

Marcelo avea dreptate. *Chiar* părea singur.

Fratele meu mi-a urmat privirea. "Orașul pare mult mai mic, nu-i așa?"

"Este destul de mare. El își face treaba lui, noi ne-o facem pe a noastră." Mi-am ținut vocea scăzută, dar Dominic și-a ridicat privirea exact în acel moment, ca și cum m-ar fi auzit. Ochii noștri s-au fixat, iar un fior de electricitate mi-a trecut pe sub piele.

Mi-am smuls privirea înainte ca aceasta să se intensifice în ceva mai periculos.

"Îți pare rău pentru el, nu-i așa?" Am spus când Marcelo s-a încruntat. "Ce s-a întâmplat cu faptul că mă apăra mereu?" Glumeam doar pe jumătate.

Fratele meu îi datora multe lui Dominic, care îi obținuse primul său loc de muncă ca bucătar junior într-unul dintre restaurantele familiei Laurents, înainte de a ajunge la rolul său actual de bucătar secundar executiv. Nu mă așteptam să îl evite doar pentru că eram divorțați, dar slăbiciunea lui evidentă pentru Dominic m-a neliniștit pur și simplu pentru că mă vedeam alunecând spre aceleași sentimente.

Eram prea sensibilă la părerile celorlalți. Nu am vrut să fiu, dar nu m-am putut abține.

"Este încă adevărat, dar îmi pare rău și pentru el", a spus Marcelo. "Amândoi știm de ce se află aici și nu este în vacanță". A dat din cap către bărbatul în cauză. "Când a fost ultima dată când Dominic și-a luat de *bunăvoie* concediu de la serviciu?".

Niciodată. Chiar și atunci când eram căsătoriți, a trebuit să îl oblig să rămână în Brazilia mai mult de câteva zile între Crăciun și Anul Nou.

Brusc mi-am dat seama cât de importantă era apariția lui. Nu era o noapte liberă sau o întâlnire reprogramată; părăsise biroul, zburase pe un alt continent și, judecând după cât de confortabil se simțea la Villa Luz, intenționa să rămână o vreme.

Stomacul mi s-a răsucit în noduri.*Nu-l lăsa să te păcălească.* Dominic ar face orice ca să câștige, dar premiul nu contează decât înainte de a-l obține.

"Haide", am spus, ocolind întrebarea lui Marcelo. "Mâncarea va fi gata în curând, iar eu trebuie să fac un duș."

"Ai făcut duș acum o oră."

"Trebuie să fac din nou duș", am mințit. "Umiditatea e mortală."

Marcelo mi-a strecurat o privire complice, dar nu m-a contrazis. În timp ce el a verificat feijoada, eu m-am clătit cu jumătate de gură, lăsând apa fierbinte să-mi spele simpatia persistentă pentru Dominic.

Până când m-am șters cu prosopul și am intrat în sufragerie, Marcelo punea deja masa.

"Poftim. Te ajut eu." Am luat farfuriile de la el. "De ce te uiți așa la mine? Nu mi-a luat *atât de* mult timp de data asta."

Întotdeauna mă tachina pentru dușurile mele lungi, dar am stat acolo cel mult 30 de minute.

"Știu." S-a scărpinat la ceafă, cu o expresie în egală măsură speriată și îngrijorată. "Deci, uite care-i treaba. În timp ce tu erai..."

Cineva a venit în spatele lui și l-a întrerupt. "Unde ți-ai pus paharele de cocktail? Nu văd..." Dominic s-a oprit brusc când m-a observat. Se schimbase într-o cămașă și pantaloni de in și ținea o sticlă de cachaça într-o mână și telefonul în cealaltă.

Căldura mi-a cuprins pielea, ștergând efectele dușului. Exista un singur motiv pentru care ar fi fost în casa noastră, ținând în mână acea sticlă și căutând paharele *noastre* de cocktail.

Marcelo îl invitase la cină.

Uitați de vacanțele între frați. Mâine, voi fi singurul copil, pentru că îmi voi *ucide* fratele.

Fratele meu, care în curând va muri, și-a curățat gâtul. "Dominic a venit și a întrebat

dacă poate împrumuta niște zahăr.pareLuz nu a aprovizionat casa cu condimente, iar magazinul din oraș este închis, așa că l-am întrebat dacă nu vrea să ni se alăture în schimb Oricum am făcut prea multă mâncare".

"Dacă nu te simți bine, pot să plec", a spus Dominic când am rămas tăcut. "Oricum, nu mi-e așa de foame. Am mâncat un sandviș."

"E în regulă." Am forțat un zâmbet. Refuzam să-l las să vadă cât de mult mă afecta.

A mai trecut o clipă stânjenitoare până când Marcelo și-a curățat din nou gâtul. "Paharele sunt în dulapul de jos, al doilea din stânga. Ușor de ratat dacă nu-l cauți."

Dominic a dat din cap și a dispărut din nou în bucătărie. În clipa în care a dispărut din raza vizuală, m-am uitat fix la Marcelo, care s-a dat înapoi cu mâinile în aer.

"La *ce te-ai gândit?*" Am strigat în șoaptă. "Împrumutând zahăr? Serios? Te-ai lăsat păcălită?"

"M-am panicat, bine?", a șuierat el înapoi. "Ce ar fi trebuit să fac? Să-l întorc pe bietul om?"

"Da." Am fluturat o mână în direcția generală a bucătăriei. "L-ai invitat pe fostul meu soț la cină! Am divorțat acum două luni, iar el *m-a urmat în Brazilia*!".

"Știi că nu mă descurc bine cu presiunea interpersonală! A mirosit feijoada și... la naiba, vine."

Am tăcut din nou când Dominic s-a întors cu paharele de cocktail. A ridicat o sprânceană când am luat unul și mi-am făcut încă o caipirinha grăbită înainte să ne așezăm, dar s-a abținut cu înțelepciune să spună ceva.

Cina a fost, așa cum era de așteptat, liniștită și monotonă. Marcelo a purtat conversația în timp ce Dominic și cu mine am mâncat în tăcere. Mă simțeam ca și cum aș fi trăit un film absurd despre căsătorie și divorț. Totul, de la locație, la prezența lui Dominic și până la muzica pe care Marcelo a pus-o pentru "îmbunătățirea atmosferei", părea suprarealist.

Asta nu poate fi viața mea acum.

"Cum merge magazinul tău?" a întrebat Marcelo după ce a terminat de divagat despre ultimul meci de fotbal din Brazilia, sau fotbal, cum i se spunea peste tot în afară de SUA. "Totul este în grafic pentru marea deschidere din noul an?"

"Da." Mi-am lovit cu degetele de masa de stejar, ca să nu-i port ghinion. "Nu am primit niciun mesaj de urgență de la Isabella, așa că presupun că magazinul nu a luat foc."

"Ai spus odată că nu vei deschide niciodată un magazin fizic." Observația tăcută a lui Dominic mi-a făcut umerii să se încordeze. "Ai spus că ar fi prea stresant."

"Asta a fost în facultate." Nu mi-am ridicat privirea de la mâncare. "S-au schimbat multe de atunci."

M-am specializat în afaceri la Thayer, dar m-am axat pe comerțul electronic. În loc să-mi înființez propria companie după absolvire, așa cum plănuisem inițial, l-am ajutat pe Dominic să o construiască pe a lui. Cu toate acestea, am făcut un pas înapoi după ce a angajat o echipă permanentă, iar peisajul comerțului cu amănuntul s-a schimbat atât

de mult de la facultate încât crearea Floria Designs a fost ca și cum aș fi pornit de la zero. Majoritatea lucrurilor pe care le învățasem la școală erau depășite, iar ultimii doi ani fuseseră un proces de învățare fără sfârșit.

Deschiderea unui magazin fizic m-a speriat de moarte, dar aveam nevoie de ceva solid. Ceva la care să mă pot uita, pe care să îl pot atinge și pe care să îl pot numi al meu, care să dovedească fără îndoială că mai există încă ceva luptă în mine.

"Dar tu?" a întrebat Marcelo când Dominic a rămas tăcut după răspunsul meu. "Cum e... la muncă?"

"Este în regulă. Piețele se schimbă, dar nu și Wall Street."

O altă tăcere lungă.

"Cât timp rămâneți în Brazilia?" Fratele meu a mai făcut o încercare curajoasă de conversație.

"Nu sunt sigur." Dominic a luat o înghițitură întâmplătoare din băutura sa. "Nu am cumpărat un bilet de întoarcere."

Aproape că m-am înecat cu o gură de fasole și carne de porc. Vizavi de mine, maxilarul lui Marcelo s-a desfăcut, dezvăluind o bucată de carne pe jumătate mestecată. Era ceva profund neplăcut și ceva pentru care ar fi făcut pe altcineva să se certe, dar mărturisirea lui Dominic ne-a luat pe amândoi prin surprindere.

Faptul că a zburat în Brazilia a fost destul de șocant. Să zboare aici fără o dată de întoarcere a fost atât de de neconceput, încât aproape că am încercat să verific dacă nu cumva suferă de febră mare sau de un transplant de personalitate.

"Cum?" Marcelo și-a găsit în sfârșit cuvintele. "Cum rămâne cu munca?"

Dominic a aruncat o privire spre mine. M-am uitat în jos și m-am prefăcut că mâncarea mea era cel mai fascinant lucru pe care îl văzusem vreodată, în timp ce respirația mi s-a oprit în așteptarea răspunsului său.

"Munca va fi întotdeauna acolo", a spus el. "Alte lucruri nu vor fi."

Nimeni nu a mai vorbit până la sfârșitul mesei.

După cină, Marcelo s-a scuzat să spele vasele, deși era rândul meu să fac curat. Mi-a ignorat privirea de moarte în timp ce se grăbea să intre în bucătărie cu un braț plin de farfurii și tacâmuri, lăsându-ne pe mine și pe Dominic singuri în sufragerie. Ne-am privit unul pe celălalt, ținuți captivi de incertitudine. Era o nouă dinamică pentru noi și nu știam cum să o gestionez.

Dominic a fost multe lucruri - nemilos, irascibil, ambițios - dar niciodată nu a fost nesigur. Din ziua în care ne-am cunoscut, a fost o forță a scopului, propulsat de obiective și ambiții unice. Absolvent. Să-și înființeze propria companie. Să devină atât de bogat și de reușit încât să reducă la tăcere toate persoanele care se îndoiseră vreodată de el.

Chiar și în calitate de student falit, Dominic emana o asemenea încredere în sine, încât nu puteai să nu te uiți la el și să vezi în el pe cineva destinat să realizeze tot ceea ce își propunea. Succesul era adevăratul său nord, dar acum părea pierdut, ca și cum ar fi fost în derivă pe mare, fără busolă.

"Ále..."

"Se face târziu. Ar trebui să mă duc la culcare."ridicat în picioare, cu inima zvâcninddin motive pe care nu voiam să le examinez, dar nu am făcut nici doi pași înainte ca o mână să se închidă în jurul încheieturii mele

"Te rog."

Cruditatea acelui simplu cuvânt a dizolvat o parte din voința mea. M-am oprit și m-am întors cu fața la el, urând modul în care atingerea lui îmi trimitea fluturi în stomac și modul în care vocea lui îmi făcea inima să bată doar puțin mai repede. Mi-aș fi dorit să pot să semnez că-mi pot da la o parte sentimentele la fel de ușor cum făcusem cu căsătoria noastră legală, dar relația noastră pe hârtie era cu mult diferită de realitate.

"Nu ar trebui să fii aici." Un amestec ciudat de oboseală și adrenalină îmi curgea prin vene. "Asta nu este sănătos pentru niciunul dintre noi. Tocmai am divorțat. Nu putem merge mai departe dacă insiști să mă urmărești peste tot."

Ochii lui Dominic pâlpâiau sub lumini. "Asta e chestia", a spus el încet. "Nu se poate merge mai departe. Nu și pentru mine."

Întregul meu corp s-a încordat, dar nici un fel de întărire nu a putut atenua impactul cuvintelor sale.

"Nu ai încercat."

"Vrei să încerc?"

Da. Poate că da. În cele din urmă. Am îndepărtat cu privirea imaginea lui Dominic participând la vreo gală de lux cu o blondă fermecătoare la braț sau, mai rău, îmbrățișându-se lângă ea pe canapea. Erau momentele intime la care tânjeam și invidiam feliile de viață pe care le va împărți în cele din urmă cu altcineva.

Nu vă gândiți la asta. Asta e ceea ce ți-ai dorit. Îți amintești?

"Ați semnat actele." M-am eliberat din strânsoarea lui. Amprenta atingerii lui mă ardea și mi-a fost nevoie de toată voința pentru a nu-mi atinge încheietura mâinii.

"Am semnat actele pentru că m-ai rugat tu, nu pentru că așa am vrut eu."

"Și totuși ești aici împotriva dorinței mele."

Un mic zâmbet i-a atins buzele, în timp ce ochii îi rămâneau solemni.Nu mi-ai spus niciodată că*nu* mă vrei aici, așa că, din punct de vedere tehnic, nu merg împotriva dorinței tale."

Am suspinat, epuizarea depășind adrenalina. "Ce vrei, Dominic?"

"Te vreau înapoi."

Pulsul meu a crescut. Slavă Domnului că nu mă mai ținea în brațe, altfel ar fi simțit exact momentul în care vorbele lui s-au întipărit.

"Nu mă poți avea înapoi." Poate că dacă aș fi spus-o de destule ori, ar fi crezut-o și nu aș mai fi simțit această durere surdă în spatele cutiei toracice.

"Știu."

"Atunci ce..."

"Mai exact, vreau un nou început pentru noi." Dominic nu și-a luat ochii de la ai mei. "Ai spus că nu ne mai cunoaștem și ai avut dreptate. Ai spus că te-am neglijat și că te-

am luat de bună în timpul căsniciei noastre, și ai avut dreptate. Mi-am pierdut perspectiva asupra a ceea ce era cel mai important. Nu pot schimba ceea ce am făcut în trecut, dar pot face lucrurile diferit în viitor. Dă-mi o șansă să ți-o dovedesc."

"Cum?" Întrebarea a răzbătut în șoaptă. Nu m-am putut abține. Eram prea curios, prea captivat de onestitatea intimă reflectată pe chipul lui. Era onestitatea care lipsea din relația noastră de ani de zile, iar în acel moment, el nu era Dominic Davenport, regele de pe Wall Street. Era pur și simplu Dominic, băiatul frumos, deștept și chinuit de care mă îndrăgostisem cu atâtea luni în urmă.

"Prin faptul că nu m-ai îndepărtat." Gâtul lui s-a îndoit. "Asta e tot ce-ți cer. O șansă pentru noi să vorbim și să ne cunoaștem așa cum suntem acum. Vreau să știu ce te face să râzi, ce te face să plângi, cum arată visele tale când dormi și ce te ține treaz când nu poți. Voi petrece oricâte vieți ar fi nevoie pentru a redescoperi aceste părți din tine, pentru că tu ești pentru mine. În fiecare iterație a fiecărei vieți. Poate că lucrurile s-au schimbat de când ne-am căsătorit, dar tu și cu mine? Noi am fost întotdeauna meniți pentru totdeauna."

CAPITOLUL 20

Dominic

Văzând-o pe ALESSANDRA și neputând să o țină în brațe era un fel special de tortură. Trecuseră două zile, treisprezece ore și treizeci și trei de minute de la cina noastră împreună, iar de atunci îmi petrecusem fiecare clipă de veghe retrăgând-o. Era chiar alături, dar îmi era teamă că, dacă nu mi-o întipăream în minte suficient de adânc, mi-ar fi alunecat ca niște boabe de nisip printre degete.

Din fericire, Buzios era un oraș mic și ne întâlneam peste tot. Pe plajă. Pe faleză. La supermarket, la cumpărături de fructe și legume. Din nefericire, interacțiunile noastre în aceste locuri au fost, în cel mai bun caz, limitate.

Alessandra era încă neîncrezătoare față de mine. Răspunsul ei la rugămintea mea de luni seară fusese un simplu "Trebuie să plec" și se uita la mine de parcă aș fi fost o cobră care aștepta să lovească de fiecare dată când mă vedea. Mă făcea să mă simt ca naiba, pentru că știam că avea tot dreptul să nu mă creadă, dar, în același timp, îmi plăcea să o privesc în momentele rapide înainte de a-și da seama că eram acolo. Străfulgerarea zâmbetului ei, strălucirea feței ei, acel *ceva de* neatins, intangibil, care îmi amintea de fata care mă luase sub aripa ei la Thayer și care nu mă lăsase să plec până când nu am putut zbura pe cont propriu.

"Poftiți cafeaua. Neagră, fără zahăr sau frișcă. Așa cum îți place ție, indiferent de motiv." Alessandra a fost prima persoană pe care am văzut-o când am ieșit din sala de clasă a profesoarei Ruth. Mi-a întins ceașca de carton, cu o expresie amestecată de anticipare și neliniște. "Deci, cum a mers?"

"Bine." Am luat o înghițitură, savurând amărăciunea la care ea strâmbă mereu din

nas. "Profesoara Ruth nu ne-a întemnițat până când nu am putut recita din memorie întreaga operă a lui Shakespeare, ceea ce eu consider că este o victorie."

"Ha ha ha. Foarte amuzant." M-a fixat cu o privire caraghioasă, chiar dacă îi tremura gura. "Vorbesc despre examenul tău final, deșteptule. Ai... ai trecut?"

Alessandra părea atât de nervoasă, încât am renunțat la planul meu inițial de a mai trage de timp și de a mă juca cu ea încă un pic.

"Șaptezeci și opt." Nu mi-am putut opri răspândirea lentă a unui zâmbet. "Am trecut." Nu era cea mai bună notă din clasă, dar, la naiba, era cu mult mai bună decât cea pe care o luasem ultima dată când am făcut comp. engleză. Mulțumită Alexandrei, mă descurcasem destul de bine la examenele intermediare și aveam nevoie de cel puțin șaptezeci și cinci la examenul final ca să trec clasa.

"Ai trecut? Oh, Doamne, ai trecut!" Alessandra a țipat și și-a aruncat brațele în jurul meu, aproape că m-a doborât. Am aruncat în grabă cafeaua într-un coș de gunoi din apropiere, înainte de a o vărsa peste amândoi. "Ai reușit! Nu m-am îndoit de tine nici măcar o secundă".

"De aceea arătai de parcă îți venea să vomiți când m-ai întrebat cum m-am descurcat, nu?".

"Ei bine, reputația mea ca meditator era în joc. Nu puteam să-mi stric rata de succes de sută la sută, știi." S-a tras înapoi, cu ochii strălucind de mândrie. Mi s-a strâns stomacul. Era singura persoană căreia îi păsa vreodată de realizările mele. La naiba, probabil că îi păsa mai mult decât mie, iar eu habar nu aveam cum să mă descurc cu așa ceva."Dar, serios, știam că poți faceit Ești unul dintre cei mai deștepți oameni pe care îi cunosc, Dominic. Doar că o arăți într-un mod diferit."

Căldura mi-a pârjolit obrajii și gâtul. "Mulțumesc." Mi-am curățat gâtul și m-am desprins de ea. Alessandra se simțea alarmant de bine în brațele mele și mă temeam că, dacă nu mă eliberam acum, nu o voi mai lăsa niciodată să plece. "Mă bucur că nu ai renunțat la mine nici măcar atunci când m-am purtat ca un nemernic, pentru că nu aș fi reușit fără tine."

Sentimentul a ieșit mai ușor decât se aștepta. Întotdeauna mi-a fost greu să spun mulțumesc, dar poate că asta se datora faptului că nimeni nu o meritase cu adevărat până acum.

Fața Alessandrei s-a înmuiat. "Tu ai făcut asta, nu eu. Eu doar te-am îndrumat pe drum."

"Bine." Mi-am frecat mâna pe ceafă, căldura escaladând. "Ei bine, cred că asta este. Mulțumesc din nou pentru tot. Poate ne vedem la absolvire."

Nu aveam niciun motiv să ne mai vedem. Cursurile mele din semestrul următor erau numai de finanțe și economie, pe care le puteam trece cu ochii închiși și, în ciuda numeroaselor noastre sesiuni de studiu până târziu în noapte, nu eram atât de naivă încât să cred că eram prieteni.

Alessandra a clipit, parcă luată prinsă cu garda jos de despărțirea mea bruscă. "Oh. Adică, cu plăcere." Și-a ascuns o șuviță de păr după ureche și a aruncat o privire în jur la

fluxul de elevi care trecea pe lângă noi. "Um, cred că ne vedem la absolvire atunci."

Dacă nu aș fi știut mai bine, aș fi crezut că e dezamăgită.

"Corect. Ne mai vedem." Am sunat ca un disc stricat. De ce nu puteam să găsesc mai multe cuvinte?

A ezitat ca și cum ar fi așteptat să spun altceva. Când nu am făcut-o, mi-a făcut un semn ciudat cu mâna și s-a întors să plece.

Inima îmi lovea cu piciorul în cutia toracică. Era la capătul coridorului.curând, se va pierde în mulțime și cine știa dacă noine vom mai vedea vreodată? De acord, Thayer era un campus mic și aveam numărul ei de telefon, dar instinctul îmi spunea că lăsam ceva special să-mi scape printre degete dacă nu o opream chiar acum.

Aproape că nu o mai vedeam.

Panica m-a făcut să intru în acțiune. Am luat-o la fugă și am ajuns-o din urmă chiar când a cotit colțul. "Așteaptă! Alessandra."

S-a oprit, cu fruntea încruntată de confuzie la fața mea înroșită. "Ce s-a întâmplat?"

"Nimic. Adică..." Doar scuipă. "Când pleci acasă de sărbători?" Cursurile nu se terminau oficial până săptămâna viitoare, dar mulți studenți plecau acasă mai devreme dacă nu aveau examene obligatorii în persoană.

Perplexitatea ei a crescut vizibil. "Marți. De ce?"

"Mă întrebam... adică..." La naiba. Am sunat ca un școlar neexperimentat care-și invită pentru prima dată iubita în oraș. Ce era în neregulă cu mine? "Vrei să luăm cina sâmbătă? Doar noi doi."

Confuzia Alessandrei s-a topit, înlocuită cu un zâmbet tachinos și familiar care mi-a făcut ritmul cardiac să treacă de la galop la galop. "Dominic Davenport, mă inviți la o întâlnire?"

La naiba, dacă tot aveam de gând să o fac, puteam la fel de bine să merg până la capăt. Fără "dacă", "și" sau "dar". "Da."

Zâmbetul ei s-a lărgit. "În acest caz, mi-ar plăcea să iau cina cu tine."

Amintirea primului nostru pas oficial spre întâlnire m-a distras suficient de mult încât aproape că am trecut pe lângă centrul de scufundări. M-am dat înapoi, încercând să mă scutur de junghiul din stomac.

Deși am fost în Buzios pentru Alessandra, chiar aveam nevoie de o vacanță. Nu puteam să mă pomenesc în oraș tot timpul; era prea patetic chiar și pentru circumstanțele mele actuale.Participam laîntâlniri virtuale și lucram dimineața devreme, dar aveam încredere în echipa mea pentru a face ca lucrurile să funcționeze cât timp eram plecat

Le-am dat liber de Ziua Recunoștinței, dar a trebuit să-i pregătesc pentru absența mea prelungită din ziua următoare. A fost singurul motiv pentru care nu am zburat în Brazilia în aceeași dimineață cu Alessandra.

Problema era că nu mai plecasem niciodată într-o vacanță solo. Acum, că eram aici, nu știam ce să fac, așa că am rezervat fiecare activitate care părea interesantă. Azi scufundări astăzi, mâine un tur cu barca.

Și dacă s-a întâmplat ca eu să mă fi înscris la același curs de scufundări ca și Alessandra, după ce Marcelo a alunecat și mi-a spus despre el în timpul întâlnirii noastre de ieri de la magazinul alimentar... ei bine, era un oraș mic. Erau opțiuni limitate.

M-am înregistrat la recepție și m-am alăturat grupului mic de scafandri începători din spate. Privirea mi-a sărit peste bărbatul cu părul argintiu, peste perechea de studente chicotind și peste cuplul care șoptea cu furie unul altuia sub respirație. A aterizat pe o coadă de cal șatenă lucioasă de la marginea grupului... și a rămas acolo.

Când fusese ultima dată când Alessandra își pusese părul în coadă de cal? Nu mi-am putut aminti. Era un detaliu atât de mărunt, dar era încă un semn al distanței care ne despărțise de-a lungul anilor. Obișnuiam să jucăm tenis împreună; ea fusese cea care mă introdusese în acest sport, iar ea purta de fiecare dată aceeași coadă de cal și aceeași ținută complet albă.

Ea verifica ceva pe telefon, dar trebuie să fi simțit căldura privirii mele, pentru că și-a ridicat privirea și a înghețat. Nu a rostit niciun cuvânt, dar nici nu era nevoie; expresia ei spunea totul.

"Lumea e mică." M-am oprit în fața ei. "Bună dimineața, Alessandra."

"Bună dimineața." Nu mi-a răspuns la zâmbet. "Ce coincidență că ne-am înscris la *aceeași* excursie de scufundări *exact în același* timp."

"După cum am spus, e o lume mică", am trasat eu, ignorândtonuleiascuțit Privirea mea s-a plimbat pe curba umărului ei și a urcat pe gât până la fața ei. "Arăți minunat."

Părul i se luminase într-un șaten sărutat de soare și se bronzase sănătos de pe plajă. O mică constelație de pistrui se împrăștia pe nas și pe obraji, atât de slabi încât ar fi fost de negăsit dacă nu aș fi fost atât de familiarizat cu trăsăturile ei încât până și cea mai mică schimbare ieșea în evidență. Mai presus de toate, rigiditatea care o învăluise în New York se topise, dezvăluind o dezinvoltură relaxată care făcea mai mult decât ar fi putut face orice machiaj sau rochie elegantă.

Alessandra a fost întotdeauna uimitoare, dar aici strălucea într-un mod care m-a făcut să mă doară pieptul - în parte pentru că era atât de frumoasă, încât nu-mi venea să cred că era reală, și în parte pentru că a fost nevoie să părăsească orașul, să *mă* părăsească pe *mine, pentru a-și* găsi din nou fericirea. Dintre toate, asta m-a durut cel mai tare.

Regretul a format o stâncă zimțată în stomacul meu, iar emoția a pâlpâit pe fața ei înainte de a-și întoarce privirea.

Abia atunci mi-am dat seama că restul grupului tăcuse. Bărbatul cu părul argintiu vorbea la telefon, dar studentele și cuplul ne priveau cu un interes avid.

"*Bom dia!*" Instructorul nostru de scufundări a întrerupt tensiunea ciudată și s-a apropiat de noi cu un zâmbet cu dinți. Arăta ca unul dintre acei tineri de douăzeci și ceva de ani care își petreceau zilele drogați sau făcând surf, ceea ce deja mă irita. Apoi,

privirea lui a zăbovit asupra Alessandrei pentru o bătaie în plus, iar iritarea s-a aprins într-o posesivitate bruscă și feroce. Mi-a fost nevoie de toată voința mea pentru a nu-i trage un pumn în față.

"Sunt Ignacio, instructorul vostru de scufundări de astăzi. Este cursul nostru pentru începători, așa că va fi ușor și plăcut." A vorbit mai întâi în portugheză înainte de a traduce în engleză. Stătea mult prea al naibii de aproape de Alessandra, în timp ce trăncănea despre itinerariul nostru și despre protocoalele de siguranță. A făcut o glumă stupidă despre balene care a făcut-o să râdă, iar fantezia mea a evoluat de la a-l lovi cu pumnul până la a-i smulge limba.

După o veșnicie, ne-am îmbarcat în barcă și ne-am îndreptat spre locul de scufundare. Poate că voi avea noroc și Ignacio va cădea de pe o parte și va fi mâncat de un rechin. S-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

"Ești bine? Arăți de parcă ai vrea să-l omori pe instructorul nostru", a glumit Josh, jumătatea masculină a cuplului din grupul nostru. "Dacă vrei, așteaptă până când ne întoarcem la mal. Lui Jules îi este frică de rechini".

Ne-am prezentat mai devreme. Josh și Jules, cuplul, erau un doctor și un avocat din Washington, DC. Bărbatul mai în vârstă era un om de afaceri în vizită din Argentina, iar studenții erau studenți care își luau un weekend prelungit de la Universitatea din São Paulo.

"Nu mi-e *frică de* ei." Jules și-a crestat bărbia. "Pur și simplu nu am niciun interes să îi întâlnesc."

"Nu asta ai spus când ne uitam la Săptămâna Rechinilor."

"Scuză-mă că nu-mi plac creaturile cu atâția dinți. Cel puțin eu nu plâng după filmele Disney..."

Am ignorat cearta lor jucăușă și m-am concentrat pe Alessandra, care privea oceanul cu o expresie gânditoare.

"Nervos?" Am întrebat cu blândețe. Se descurca foarte bine cu activitățile de la suprafață, cum ar fi înotul și surfingul, dar era îngrozită de ideea de a merge sub ocean. Refuzase să facă scufundări în timpul lunii noastre de miere, motiv pentru care fusesem surprins când Marcelo îmi spusese planurile ei pentru acea zi.

"Voi fi bine. Am mai făcut scufundări înainte." Nu și-a întors privirea de la apă.

Un nou val de surpriză m-a străbătut. "Când?"

"Anul trecut, când am fost în Bahamas."

Mi-am amintit vag de excursia ei cu fetele în Caraibe. Era același weekend în care eu zburasem la Londra pentru a încheia o afacere și nu-mi aminteam să fi discutat vreodată despre călătoriile noastre după aceea. Eu nu o cerusem, ea nu se oferise.

Regretul s-a extins și mi-a umplut plămânii.

"Cum a mers?" Trebuie să fi fost îngrozită.

Rușinea m-a străbătut. Dacă nu aș fi fost atât de neatent în timpul căsniciei noastre, eu aș fi fost cel cu care ar fi făcut scufundări pentru prima dată. Aș fi ținut-o de mână în timpul călătoriei cu barca, i-aș fi distras atenția cu glume și aș fi fost acolo.

Stătusem la altar și jurasem să ne împărtășim etapele importante împreună, dar câte am ratat de când am rostit acea promisiune?

Prea multe.

Alessandra a ridicat din umeri. "A mers suficient de bine încât să o fac din nou."

"Bine." Mi-am bătut degetele pe scaun. Nervii mi s-au răsucit în stomac; mă simțeam ca un boboc care încerca - și nu reușea - să vorbească cu cea mai populară fată din școală. "Ce te-a făcut să te hotărăști să faci pasul cel mare? Fără joc de cuvinte."

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Replica a fost atât de banală încât am vrut să o smulg înainte de a ieși complet din gură, dar cel puțin a făcut-o să se uite la mine. O umbră de amuzament i-a traversat chipul și am decis că îi voi spune oricâte glume de prost gust ar fi vrut dacă asta însemna că mă va privi cu altceva decât cu tristețe sau suspiciune.

"Am vrut să încerc ceva nou", a spus ea. "Era vorba de timp. În plus, am încetat de ceva vreme să mă mai tem de ocean. Nu plănuiesc să bat vreun record de scufundări, dar chestiile de bază... nu sunt atât de rele. Cu toții trebuie să ne înfruntăm temerile până la urmă, nu?".

Unele dintre ele. Alte temeri era mai bine să fie lăsate intacte.

"Îmi pare rău că nu am fost acolo ca să văd", am spus încet. Ar fi trebuit să fiu acolo. Ar fi trebuit să fiu în multe locuri și cu multe ocazii de-a lungul anilor.

Gâtul meu se agita în același timp cu motorul din spatele nostru.

"Este în regulă. Eram obișnuită cu asta." Tonul Alexandrei era realist, ceea ce a tăiat mai adânc decât dacă ar fi vorbit din furie.

Ura, aș putea lupta. Dar indiferența? Asta a fost sentința de moarte pentru orice relație.

Barca s-a oprit la locul de scufundare. Am încercat să vorbesc din nou cu Alessandra, dar fie nu m-a auzit, fie m-a ignorat în mod activ în timp ce ne pregăteam să intrăm în apă.

Frustrarea mi-a iritat pielea. Apele din jurul orașului Buzios conțineau o viață marină incredibilă, dar eram atât de concentrat asupra Alessandrei încât abia dacă eram atent la împrejurimile mele subacvatice.

Era greu de crezut că era aceeași femeie care își pierduse orice culoare când îi sugerasem să facă scufundări în timpul lunii noastre de miere în Jamaica. Acum, zăbovea lângă corali, se minuna de o broască țestoasă de mare care trecea și înota alături de un banc de pești galbeni. Singurul moment în care s-a speriat a fost atunci când o anghilă i-a atins tibia, dar, în general, s-a descurcat cu atâta grație încât nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Nu-mi plăcea că ne despărțisem, dar îmi plăcea cât de mult se simțea mai în largul ei în legătură cu ceva care o îngrozise cândva. Eram al naibii de mândru.

Întreaga excursie a durat patru ore, inclusiv transportul la și de la centrul de scufundări. Când ne-am întors pe uscat, grupul era în egală măsură epuizat și entuziasmat.

Omul de afaceri a plecat imediat, în timp ce elevii se înghesuiau în jurul telefoanelor lor, chicotind la pozele pe care le făcuseră. Cuplul, Josh și Jules, a anunțat că vor bea ceva la un bar de pe plajă din apropiere și că suntem liberi să ne alăturăm înainte de a se despărți.

"Ți-e foame?" Am întrebat, călcând în pas cu Alessandra în timp ce intram în clădirea principală. "Este un restaurant bun în josul străzii pentru prânz".

Ea a clătinat din cap. "Mănânc acasă cu Marcelo."

"De ce nu a fost și el la scufundare?"

"S-a trezit târziu."

"Tipic." Alessandra era o persoană matinală, dar fratele ei era o bufniță de noapte. Odată, ne vizitase la New York și nu se trezise înainte de prânz în primele trei zile.

Am căzut în tăcere când am intrat în centrul de scufundări.

"Cum rămâne cu cina?" Am încercat din nou. "Pot să ne fac rost de o masă la noul restaurant de lângă plaja Tartaruga. Inclusiv Marcelo." Restaurantul era rezervat în plin sezon, dar puteam să trag cu ușurință câteva sfori.

Alessandra se holba la podea. "Nu m-am hotărât încă. S-ar putea să mâncăm și în seara asta."

"Bine." Mi-am frecat o mână peste față. "Ei bine, dacă te răzgândești, anunță-mă. Ai numărul meu de telefon, sau poți... Adică, sunt chiar alături."

Căldura familiară a umilinței s-a strecurat sub pielea mea.

Nu mă mai împiedicasem atât de tare în cuvinte de când profesorul meu de engleză din liceu obligase clasa să citească *Hamlet* cu voce tare, pe rând. Îmi luase o eternitate să termin o propoziție în timp ce toți ceilalți chicoteau în spatele mâinilor.

"Știu." Vocea Alessandrei s-a înmuiat puțin. Nu era mult, dar acceptam orice puteam obține. "Trebuie să plec. Ne mai vedem."

Am privit-o cum se îndepărta, dezumflată. Nu mă așteptam să îmi sară din nou în brațe doar pentru că eram în aceeași excursie, dar mă așteptam să... la naiba, nu știam. *Mai mult.* Mai multe discuții, mai multe progrese.

Dar, din nou, poate că nu meritam mai mult.

În loc să rămân în oraș, m-am întors la vilă și m-am pus la curent cu știrile de la piscină. Cele mai recente date privind locurile de muncă, fluctuațiile de pe piață și conferința de presă susținută de noul șef al Sunfolk Bank, al cărui director general anterior a murit de cancer în urmă cu câteva luni. Între Sunfolk și Orion, au fost multe decese de directori de bănci în ultima vreme, dar niciuna dintre știri nu era suficient de interesantă pentru a-mi capta atenția sau pentru a-mi distrage atenția de la femeia de alături, până când am zărit un nume care m-a lovit ca un pumn în stomac.

Regenții Universității Thayer au aprobat numirea unei aripi dinCarter Hall în onoarea fostului profesor David Ehrlich, care a murit în 2017 Aripa David Ehrlich găzduiește Departamentul de Economie al Thayer, care a fost casa academică a lui Ehrlich timp de mai bine de douăzeci de ani.

Am citit paragraful de două ori, pe de o parte pentru a mă asigura că îl înțeleg corect,

iar pe de altă parte pentru că nu-mi venea să cred că numele lui Ehrlich revenea la suprafață după atâta timp.

Era și timpul. Fusese unul dintre cei mai buni profesori de la Thayer și singurul profesor care m-a tratat ca pe un student normal, în loc să mă trateze ca pe o pacoste pe care (abia) o tolera. Am păstrat legătura după absolvire, iar moartea lui m-a devastat.

"Trebuie să mănânci." Alessandra a venit în spatele meu, cu o voce blândă. "Nu poți subzista doar cu alcool".

"Nu mi-e foame." M-am uitat pe fereastră, unde ploaia se revărsa din cer într-un râu necruțător de durere. Era după-amiaza târziu. Plouase fără oprire încă de dimineață, și părea potrivit ca înmormântarea lui Ehrlich să aibă loc în cea mai mizerabilă zi a anului.

Procesiunea, sicriul, elogiul. Au fost ca o ceață. Tot ce-mi amintesc era frigul neîncetat și mușcător din oasele mele.

"Două mușcături." Alessandra mi-a întins un sandviș. "Asta e tot. Abia ai mâncat de când..."

De când am primit vestea că Ehrlich a murit în urma unui atac cerebral, acum două săptămâni. Dacă nu ar fi fost ea, m-aș fi înecat pe fundul unei sticle până acum.

Unii oameni s-ar fi întrebat de ce eram atât de afectat de moartea unui fost profesor, dar aș putea număra pe degetele de la o mână numărul de oameni la care țineam și care țineau la mine.

Dacă Ehrlich nu m-ar fi împins spre meditații, nu aș fi întâlnit-o pe Alessandra, iar dacă nu și-ar fi folosit relațiile pentru amă ajuta pe în ultimii ani, nu mi-aș fi deschis propria companie luna viitoare

A fost un prieten, un mentor și cel mai apropiat lucru pe care l-am avut de o figură paternă. Lucrase atât de mult la Davenport Capital împreună cu mine, dar nu avea să vadă niciodată cum se va realiza.

Un bolovan mi s-a înfipt în piept și mi-a blocat fluxul de oxigen către plămâni.

"O mușcătură." Alessandra și-a trecut degetele prin părul meu. "Ultima ofertă."

Eu nu aveam poftă de mâncare, dar am luat o îmbucătură pentru ea. Fusesem atât de arțăgos și iritabil în ultimele două săptămâni, încât eram surprins că nu plecase, dar rămăsese alături de mine în timpul schimbărilor de dispoziție, al nopților târzii și al diminețiilor agitate.

Nu știam ce am făcut în viața mea trecută ca să o merit. Mi-aș fi dorit să știu, ca să pot repeta totul în buclă și să mă asigur că ne vom găsi drumul unul către celălalt în fiecare viață.

"Vezi? Nu a fost așa de rău", a glumit ea, luând ambalajul gol din mâna mea și aruncându-l la gunoi.

M-am uitat în jos, surprinsă să văd că mâncasem tot sandvișul. "M-ai păcălit."

"Nu dați vina pe mine. Am spus o singură mușcătură. Tu ești cel care a continuat."

Alessandra a râs. Expresia ei s-a domolit în timp ce a alunecat în poala mea și și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu. Mâna mea s-a așezat pe șoldul ei, savurându-i căldura.

"Vom trece peste asta", a spus ea. "Îți promit."

"Știu." Durerea a curs și s-a scurs. Nu m-aș fi înecat pentru totdeauna, dar moartea lui Ehrlich ar fi avut mereu ecou.

"De fapt, am ceva pentru tine." A băgat mâna în buzunar și a scos un mic obiect de argint. L-a apăsat în mâna mea liberă, ochii ei atât de tandri încât mi-au sfâșiat inima. "Un memento. Oricât de întuneric ar fi, poți găsi întotdeauna o lumină."

Soarele apusese, învăluind orașul în umbre. Casa Alessandrei și a lui Marcelo era întunecată și liniștită; până la urmă ieșiseră la cină.

Declicul brichetei mele era singurul sunet care întrerupea liniștea. M-am uitat la flacără în timp ce aceasta dansa în noapte și lumina cuvintele gravate în argint.

Către Dom

Cu dragoste mereu, Ále

CAPITOLUL 21

Alessandra

INDIFERENT cât de solidă era stânca, valurile o erodau în cele din urmă prin persistență. Era o lege a naturii, de neoprit și inevitabilă.

Mă temeam că același fenomen se întâmpla cu mine și Dominic. Fiecare întâlnire se izbea de apărarea mea; fiecare conversație, oricât de scurtă, îmi ciobea voința.

Nu eram nici pe departe aproape de a-l ierta, dar nici nu am fugit în direcția opusă când l-am văzut. Nu mă puteam decide dacă asta însemna că mă împăcam cu divorțul nostru sau dacă eram în pericol să alunec din nou pe orbita lui.

Oricum ar fi, trebuia să mă regrupez și să mă gândesc cum să mă descurc cu prezența lui continuă. Chiar dacă aș fi plecat din Buzios, el ar fi fost acolo, în New York. Aveam prieteni comuni, iar șansele să ne întâlnim erau mari. Nu puteam să-l dau la o parte pentru totdeauna. Era prea stresant.

"O băutură pentru gândurile tale", a glumit Marcelo, întinzându-mi o mini-coajă de nucă de cocos.

"Este periculos. Am avut deja trei." Cu toate acestea, am acceptat oferta lui.Batidas de coco - făcute cu lapte de nucă de cocos,lapte condensat îndulcit, apă de nucă de cocos și cachaça - au fost pur și simplu prea bune pentru a le rezista.

În plus, era ultima zi a lui Marcelo pe insulă înainte de a se întoarce la muncă, așa că am avut o ultimă zi de distracție la barul nostru preferat de pe plajă. Eram tristă că pleca atât de repede, dar nu mă puteam baza pe fratele meu să rămână lângă mine pentru totdeauna. Unul dintre motivele pentru care îl părăsisem pe Dominic și orașul fusese acela de a-mi regăsi autonomia, iar asta însemna independență față de *toată lumea,* nu doar față de soțul meu.

Fostul soț, a corectat o voce care semăna suspect de mult cu cea a lui Sloane.

Am dat pe gât băutura.

"Ești sigur că vei fi bine aici de unul singur?" a întrebat Marcelo. "Apartamentul

mamei din Rio este gol, dacă vrei să te duci acolo în schimb. Ea este în Tulum. Sau în Hawaii. Sau în L.A." A dat din cap. "De fapt, nu știu unde naiba este."

"Hei, cine e fratele mai mare aici?" I-am împins glezna cu piciorul. "O să fiu bine. Nu sunt încă pregătit să renunț la viața de pe insulă."

În afară de incertitudinea provocată de sosirea lui Dominic, Buzios era un paradis. Eram bronzată și tonifiată de la orele de surfing, înot și navigație. Brațele îmi erau împânzite de brățări cu mărgele pe care le creasem la un atelier de confecționare de bijuterii, iar tensiunea fizică mi se topise treptat datorită yoga zilnică pe plajă.

Mi-am petrecut ultimele două săptămâni culegând noi hobby-uri la care nu eram neapărat bună, dar care îmi plăceau - bunăoară, desenul - și reafirmând lucrurile care *nu-mi* plăceau, cum ar fi încercarea de a ține pasul cu cei de douăzeci de ani la bar.

Pentru prima dată, am trăit pentru mine, în ritmul meu propriu, și mi-a plăcut.

"Mm-hmm. Se pare că nici altcineva nu este pregătit să renunți la ea." Marcelo a dat din cap către cineva din spatele meu. "Se apropie."

M-am întors, inima mi-a sărit o clipă înainte de a vedea părul șaten și dinții albiți profesional.

"Bună. Alessandra, nu-i așa?" Ignacio, instructorul meu de scufundări de joi, s-a apropiat cu un zâmbet larg. "Tudo bom?" Cum merge treaba?

"Bine. Ce mai faci?" I-am răspuns în portugheză. Am pus ciupitura din piept pe seama alcoolului, nu a dezamăgirii.

"Nu mă pot plânge." I-a aruncat o privire curioasă lui Marcelo, care i-a întins mâna.

"Marcelo. Sunt fratele Alessandrei."

Am purtat discuțiile necesare înainte ca Marcelo să se scuze pentru a merge la toaletă. Mi-a ignorat privirea în timp ce trecea pe lângă el. "Nu arată rău", mi-a șoptit. "Distracție plăcută."

E minunat. Acum, propriul meu frate încerca să mă dea peștele unui semi-străin.

"Deci, cât timp stai în Buzios?" a întrebat Ignacio.

"Probabil pentru încă o săptămână. Nu m-am decis încă." Mi-am îndepărtat o șuviță de păr din ochi.

A dat din cap și mi-a aruncat o privire spre mâna stângă. Mă așteptam să se retragă când mi-a văzut inelul, până când mi-am amintit că nu mai aveam inel.

Pieptul mi s-a ciupit din nou.

"Dacă aveți nevoie de cineva care să vă arate cele mai bune pietre ascunse din oraș, eu sunt omul vostru." Ignacio s-a aplecat mai aproape și și-a coborât vocea la o șoaptă conspirativă. "Vin aici de când eram copil. Am totul pregătit."

Nu am menționat că și eu am vizitat Buzios aproape o dată la doi ani de când eram copil. "Da? Ce fel de locuri?" Am tachinat.

Era prea tânăr pentru mine, dar un mic flirt inofensiv nu făcea rău nimănui. În plus, aveam nevoie să mi se reamintească faptul că mai existau și alți bărbați cu potențial romantic în afară de Dominic. El nu era totul pentru mine. Nici pe departe.

Zâmbetul lui Ignacio s-a lărgit. "Ei bine, există o plajă secretă..."

Am flirtat o vreme fără să menționămabsențaprelungită a lui Marcelo A fost ușor, fără presiune și exact ceea ce aveam nevoie. Nu eram interesați să începem o relație sau măcar să ne cuplăm, deși bănuiam cu tărie că Ignacio nu ar fi refuzat sexul. Pur și simplu*distram.*

Muzica a trecut de la pop melodioasă la un cântec de samba în ritm alert. Ceilalți clienți ai barului au izbucnit în urale. Scaunele și mesele au fost date la o parte pentru a face loc ringului de dans, iar mulțumirea leneșă a după-amiezii s-a transformat în desfrâu zdravăn.

Am clătinat din cap când Ignacio mi-a întins mâna. "Sunt prea amețită ca să dansez. O să arăt ca un idiot."

"Haideți! Dansul la beție este cel mai bun tip de dans." A făcut un gest în jurul barului. "Uită-te la toată lumea de aici. Crezi că te vor judeca?"

Oh, ce naiba. Dacă tot trebuia să mă fac de râs, puteam să o fac și în vacanță.

Am râs când Ignacio m-a târât pe ringul de dans și m-a învârtit până am amețit. Nu prea dansam samba, dar nu-mi păsa. Mă bucuram prea mult.

"Oof!" M-am lovit de el la ultima mea rotire.

"Ai grijă." Ignacio m-a sprijinit, râsul lui amestecându-se cu muzica. "Nu mai bei nimic astăzi."

"Nu sunt..." Propoziția mea s-a întrerupt brusc când am zărit o străfulgerare de păr blond deosebit.

În răsuflarea dintre momentul în care inima mea s-a oprit și a reînceput, Dominic și-a făcut loc între mine și Ignacio și l-a fixat pe celălalt bărbat cu o privire atât de rece încât mi-a dat fiori pe șira spinării.

Spre lauda lui, Ignacio nu a dat înapoi. "Hei, omule, care-i treaba?" Tonul său era prietenos, dar expresia sa era plină de suspiciune. "Dansam."

"Și acum nu mai ești", a spus Dominic, cu un ton mortal de calm.

Ochii lui Ignacio s-au îngustat. "Avem o problemă?"

"Nu." Am răspuns în numele fostului meu soț. "Dominic tocmai pleca. Nu-i așa?"

Nu s-a clintit.

Furia mi-a spălat restul de zăhărel. "Dacă nu ne lași singuri acum", am spus încet, "nu voi mai vorbi niciodată cu tine."

A fost primul ultimatum pe care l-am dat vreodată și am vorbit serios. De obicei nu eram atât de dramatică, dar refuzam să-l las pe Dominic să dea buzna ca un rinocer gelos de fiecare dată când mă vedea cu un alt bărbat. Își pierduse dreptul la *orice* opinie despre viața mea personală cu săptămâni în urmă.

Ochii lui s-au îndreptat spre ai mei. Șocul i-a străbătut, urmat de o străfulgerare rapidă de trădare, apoi de durere.

Aș minți dacă aș spune că reacția lui nu a atins cel puțin o coardă sensibilă. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase între noi, nu voiam să-l rănesc în mod activ, dar nici nu puteam să-l las să mă calce în picioare.

Convingerea mea trebuie să-mi fi fost mâzgălită pe toată fața, pentru că, după ceea

ce mi s-a părut o eternitate, Dominic s-a întors și a plecat fără să scoată un cuvânt.

Cu toate acestea, momentul era deja ruinat. Oricât de mult aș fi încercat să râd, să dansez și să mă concentrez din nou asupra lui Ignacio, mintea mea era blocată pe bărbatul care deținea mai multe părți din atenția mea decât ar fi trebuit. Dispăruse, dar era încă *acolo,* privirea lui era o greutate caldă pe pielea mea, prezența lui era o gaură neagră care atrăgea fiecare centimetru de conștiință spre el.

Nu mai puteam suporta. Am mai rezistat încă o melodie înainte de a mă scuza că mai am nevoie de o băutură și l-am lăsat pe Ignacio pe ringul de dans.

M-am îndreptat cu furie spre bar, unde Dominic stătea ca un rege care-și supraveghea imperiul. M-am oprit la câțiva centimetri de el și i-am înfipt un deget în piept. "Ajunge."

Sprâncenele lui s-au ridicat. "Nu am făcut nimic."

"Ești *aici.*"

"Este proprietate publică, *amor.* Am la fel de multe drepturi să fiu aici ca și tine."

"Știi ce vreau să spun. Și nu-mi mai spune *amor.*" Inima mea amenința să îmi iasă din piept. "Nu este... nu sunt..."

"Nu ești ce?" Vocea lui Dominic a scăzut cu un decibel.

"Nu mai sunt soția ta." N-ar fi trebuit să beau atât de mult. Capul mi se învolbura, iar palmele îmi erau umede de transpirație.

"Nu." Nu și-a luat ochii de la ai mei. "Dar tu ești încă dragostea mea. Asta nu s-a schimbat."

La naiba cu el. Blestemat să fie în iad.

A spus ceea ce trebuia de fiecare dată... atunci când i-a păsat suficient de mult pentru a o spune. Mărturisirea lui de după cina de luni a rămas blocată într-o buclă permanentă în capul meu în ultima săptămână.

Asta e tot ce vă cer. O șansă pentru noi să vorbim și să ne cunoaștem așa cum suntem.

Știam că nu trebuie să mă las păcălită, dar, uneori, să mă împotrivesc lui era ca o piatră care cade încercând să reziste atracției gravitaționale.

Telefonul meu a vibrat pe șoldul meu. Mi-am smuls privirea din a lui, dornică de o distragere a atenției în timp ce pulsul îmi bătea cu viteză triplă. S-a întețit și mai mult când am văzut cine mă suna, dar am apăsat pe *accepta* oricum. Orice era mai bine decât să fiu singură cu Dominic. Poate că eram înconjurați de oameni, dar când el era acolo, nu mai exista nimeni altcineva.

M-am întors de la el și mi-am strâns telefonul la ureche. "Mamă? E totul în regulă?"

Ultima dată când mama m-a sunat așa din senin, își pierduse pașaportul și pierduse zborul spre New York după ce petrecuse prea mult la castelul unui miliardar din Europa.invitată de onoare la un eveniment de modă important din oraș în ziua următoare, iar eu m-am străduit să-i fac rost de un pașaport de urgență*și de* un nou zbor pentru a putea ajunge la eveniment. Dacă nu ar fi fost numele Davenport, poate că nu aș fi reușit.

"Totul este minunat", a trâmbițat ea. "De fapt, am vești *uimitoare*, dragă. Ești pregătită?"

Neîncrederea m-a cuprins când mi-a spus bomba ei. Nu ar fi trebuit să fiu surprins, dar momentul era absurd, chiar și pentru ea.

"Marțea *aceasta*? Glumești?"

"De ce aș glumi cu așa ceva? Este o chestie importantă! Bineînțeles că tu și Marcelo *trebuie să* fiți acolo. Sunteți o familie, iar familia nu este negociabilă."

"Da, dar..."

"Oops, trebuie să plec. Bernard mă așteaptă în cadă." A chicotit, ceea ce era un sunet profund deconcertant venind din partea unui părinte de 57 de ani. "Ne vedem în curând! Nu uita să te hidratezi și să te hidratezi. Vrei să arăți bine pentru ziua cea mare."

"Mamă, nu poți..."

O tăcere mormântală mi-a întrerupt protestul. Închise.

"Ce este?" m-a întrebat Dominic când m-am întors cu fața la el. O încruntare îi era gravată pe sprânceană; sfârșitul meu de conversație era suficient pentru a indica faptul că ceva nu era în regulă.

Eram prea uimit ca să mă țin de furia mea anterioară sau să fac altceva decât să spun adevărul.

"Mama se mărită din nou." Am ridicat privirea, văzându-mi stupefacția reflectată în ochii lui. "Nunta este peste trei zile."

CAPITOLUL 22

Alessandra

În timpul vieții sale, FABIANA FERREIRA era cunoscută pentru formele sale, pentru valurile sale de plajă și pentru mica și simpatica aluniță de deasupra buzei superioare. Încasase aproape la fel de mulți bani pe zi ca Naomi Campbell, Linda Evangelista și Christy Turlington, așa-numita Sfântă Treime a supermodelelor din anii '90, și a apărut pe coperțile tuturor publicațiilor importante, de la *Vogue* la *Mode de Vie* și *Cosmopolitan.*

Cu toate acestea, în afara realizărilor sale în domeniul modelingului, a fost și *mai* faimoasă pentru șirul de relații eșuate, inclusiv trei căsătorii (și divorțuri) până la împlinirea vârstei de 40 de ani.

Avea aproape șaizeci de ani acum, dar putea trece drept cineva cu douăzeci de ani mai tânăr, în timp ce make-up artistul îi dădea ultimele retușuri pe față. Trecuseră șaptezeci și două de ore de la apelul ei și iată-mă aici, ajutând-o să se pregătească pentru a patra ei nuntă în Rio.

"Mulțumesc, draga mea", a spus mama când i-am întins o sticlă de apă de cocos. "Mă bucur *foarte mult că* rochia îți vine bine. Lorena este un geniu." Lorena era stilista ei de mult timp și cea mai bună prietenă.

"Și eu", am spus sec. Ținând cont de termenul limită strâns, ar fi trebuit să mă mulțumesc chiar dacă rochia nu mi s-ar fi potrivit.

După apelul mamei mele, Marcelo și cu mine ne-am grăbit să împachetăm și să ne pregătim pentru nuntă. Eram atât de agitată încât am uitat de biletele de autobuz până când Dominic a intervenit și s-a oferit să ne rezerve un șofer privat. Avionul lui era în Rio și era mai ușor să ajungem din Buzios în oraș pe șosea decât pe calea aerului. În orice alte circumstanțe, aș fi refuzat, dar aveam destule pe cap și fără să mă stresez pentru bilete și potențiale întârzieri. Acceptasem, ceea ce însemna că el era prezent astăzi, deoarece ar fi fost nepoliticosnu-l invit după ce ne făcuse o favoare, dar aveam să mă ocup de asta mai târziu.

În momentul de față, eram mai preocupat de iminenta căsătorie a mamei mele cu cineva pe care nu-l cunoșteam și de care nu auzisem până acum trei zile.

"Cum v-ați cunoscut tu și Bernard?" Între probe, ședințe foto și degustări de tort de ultim moment, nu am avut ocazia să discutăm despre relația ei până acum.

Se pare că Bernard era o persoană importantă în domeniul telecomunicațiilor, ceea ce explică de ce avea banii și resursele necesare pentru a organiza o nuntă de lux cu mai puțin de o săptămână înainte. Potrivit mamei, a cerut-o în căsătorie cu o zi înainte de apelul ei.

"La un magazin de pe Avenue Montaigne. Nu-i așa că e perfect?" Mama a suspinat. "Eu îmi cumpăram o nouă pereche de pantofi, iar el cumpăra bijuterii pentru ziua de naștere a mamei sale. A fost dragoste la prima vedere. M-a invitat la cină în acea seară - am mers la un restaurant cu cel mai *fabulos* foie gras - și restul, așa cum se spune, este istorie."

Cumpărând bijuterii pentru mama lui? O poveste probabilă. Pun pariu că bijuteriile erau pentru prietena lui de atunci, dar mi-am ținut gura. Învățasem cu mult timp în urmă că nu avea rost să mă cert cu mama mea când venea vorba de viața ei amoroasă.

"Și când a avut loc această întâlnire perfectă și drăguță?" Am întrebat.

"În timpul Săptămânii Modei de la Paris." Mama mea și-a examinat reflexia cu un ochi critic. "Am nevoie de mai multă pudră aici, aici și aici." A arătat spre câteva pete fără cusur de pe fața ei."Nu vreau săarăt ca un cornet de înghețată care se topește în fotografii" Make-up artistul a obligat-o, chiar dacă baza era deja perfectă.

Eram blocată la *Săptămâna Modei de la Paris.* "Cea din septembrie?" M-am holbat la ea. "Nu crezi că este..." *Ce prostie. Idioată. Nebunesc.* "Imprudent să te căsătorești cu un bărbat pe care l-ai cunoscut acum *două luni*?"

"Când știi, știi. Nu poți pune un termen limită pentru dragoste." Și-a ciufulit părul. "Uită-te la tine și la Dominic. V-ați căsătorit la un an după ce v-ați cunoscut."

Pieptul mi s-a strâmtat la această amintire. "Există o diferență între două luni și un an. În plus, nu mai suntem căsătoriți."

Majoritatea oamenilor ar avea suficient tact pentru a nu aduce în discuție căsnicia cuiva atât de curând după divorț, dar mama și tactul meu erau, în cel mai bun caz, cunoștințe ocazionale. Nu era răuvoitoare, ci doar inconștientă, ceea ce era cumva mai rău.

"Presupun că nu. Ce păcat. Nu sunt mulți bărbați la fel de bogați și de frumoși ca el." Mama și-a strâns buzele. Fusese sceptică în privința lui Dominic până când acesta făcuse primul milion. Se mai domolise după primele o sută de milioane și fusese cu totul de acord cu el până când a atins primul miliard, la frageda vârstă de douăzeci și șase de ani. "Nu este el partenerul tău de astăzi? Lucrurile nu pot fi atât de rele dacă l-ai adus cu tine."

"Mamă, suntem divorțați. Mai rău de atât nu se poate."

"Atunci de ce se află aici?"

"Pentru că ne-a adus pe mine și pe Marcelo aici în *ultimul moment.*" I-am aruncat o

privire ascuțită.

L-a ignorat și a aruncat o privire neobișnuit de complice în direcția mea. "Alessandra, draga mea, este doar un zbor de trei ore de la Buzios la Rio. Un cadou drăguț ar fi fost o mulțumire perfect acceptabilă. Nu era nevoie să-l inviți la nuntă."

M-am uitat fix la gama de creme și rujuri de pe masă.

Pentru prima dată, a avut dreptate.Să-l fac pe Dominic să participe la unevenimentintimfamiliei era una dintre cele mai proaste idei din istoria ideilor proaste, dar nu puteam suporta gândul de a participa singură la nuntă Îl aveam pe Marcelo, dar el era ocupat să se joace de-a cavalerul de onoare și să îl pipăie pe viitorul nostru tată vitreg ca să mă ajute. El nu era la fel de resemnat ca mine în fața alegerilor teribile ale mamei noastre în materie de bărbați.

Perspectiva de a asista singură la încă o nuntă a Fabianei Ferreira îmi stinsese iritarea față de gelozia și încăpățânarea lui Dominic. Era unul dintre puținii oameni care îmi înțelegeau relația complicată cu mama mea și, în ciuda a ceea ce se întâmplase între noi, primul meu instinct a fost să mă întorc la el pentru alinare.

Ceremonia a început peste o oră. A fost ca și cum ar fi trebuit să mă lupt cu un copil mic - a trebuit să îi confisc sticla de alcool ascunsă, să îi liniștesc crizele de furie atunci când biata make-up artistă a pus în sfârșit piciorul în prag în legătură cu schimbarea conturului și să o umplu de complimente și reasigurări în timp ce o îndepărtam de reflexia ei - dar, în cele din urmă, am dus-o la altar întreagă.

Din fericire, spre deosebire de primele două nunți fastuoase (a treia fusese o beție la o capelă Elvis din Vegas), aceasta a fost relativ scurtă și discretă. Au fost aproximativ două duzini de invitați prezenți, ceea ce a fost decent, având în vedere că a fost anunțată în ultimul moment. În afară de Lorena, am recunoscut-o pe Ayana, protejata supermodel a mamei mele, pe Lilah Amiri, un celebru creator de modă, și o mână de editori de reviste.

Dominic s-a așezat de partea miresei de la altar, purtând un costum negru rafinat și o expresie solemnă. Căldura privirii sale mi-a încălzit pielea în timp ce treceam pe lângă el purtând un buchet de crini calla.

De data aceasta am fost singura domnișoară de onoare a mamei mele, dar mersul, florile și muzica de procesiune au stârnit amintiri de la o altă nuntă, de mult timp și de departe.

Ușile de la capelă s-au deschis. "Corul nupțial" al lui Wagner a răsunat, iar fluturii s-au prins de nervii încordați din stomacul meu.

Mă căsătoream astăzi.

Eu, Alessandra Ferreira. Mă căsătoresc.

Nu puteam să înțeleg acest concept. Am avut fantezii cu Făt-Frumosul meu pe ici, pe colo, în copilărie, și am zăbovit asupra fotografiilor cu rochii de mireasă frumoase de pe

Pinterest când am dat peste ele, pe măsură ce am îmbătrânit, dar nu mi-am imaginat niciodată că mă voi căsători atât de tânără. Aveam doar douăzeci și trei de ani, abia ieșită de la facultate și încercam să navighez în lumea de după școală. Ce știam eu despre căsătorie?

Fusta rochiei mele de satin alb fremăta la fiecare pas. A fost o ceremonie simplă, la care nu au participat mai mult de cincizeci de invitați, spre marea supărare a mamei mele, dar nici Dominic, nici eu nu am vrut să avem parte de o fanfară inutilă.

Dominic. Stătea în picioare în fața altarului, cu mâinile împreunate în fața lui și cu o postură dreaptă.

Jachetă albă. Pantaloni negri. butonieră de trandafir prinsă la rever.

Devastatoare.

Iar când privirea lui a prins-o pe a mea, ținând-o captivă, nervii mei au căzut ca frunzele toamnei în vânt. Mușchii lui erau vizibil încordați, dar chipul lui radia atât de multă iubire, încât puteam să simt cum mă învăluie cu vreascuri calde de la jumătatea cealaltă a camerei.

Oamenii se uitau la el și vedeau doar marginile aspre și exteriorul rece. Se gândeau de ce fiica unui top model celebru se întâlnea cu un "nimeni" și șopteau despre faptul că ne-am căsătorit prea devreme, prea devreme și prea repede.

Nu mi-a păsat. Puteau să bârfească cât voiau; nu aveam nevoie de validarea lor sau de timp suplimentar pentru a ști că el era alesul.

"Perfect", a șoptit Dominic când am ajuns la altar.

I-am oferit un zâmbet timid, cu pieptul plin până la explozie. Viața conținea puține certitudini, dar în acel moment, eram sigură că eram cea mai norocoasă fată în viață.

M-am oprit la altarul de astăzi. Nu puteam să respir mai mult decât lacrimile care îmi stăteau în gât și a fost nevoie de toată puterea mea de voință pentru a-mi forța amintirile să se întoarcă în cutia cu lacăt, acolo unde le era locul.

Nu te uita la el.

Dacă m-aș fi uitat la el, aș fi cedat, iar ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă fac de râs la nunta mamei mele.

Eram atât de concentrată să nu plâng, încât nu am fost atentă decât pe jumătate la ceremonie. Doamne, a fost o idee proastă. Ce mă făcuse să cred că pot face asta atât de curând după divorț?

Nu te uita la el. Nu te uita la el. Fă-o. Nu. Uită-te la el.

Aș fi fost o fiică îngrozitoare dacă aș fi lipsit cu totul de la eveniment, dar ar fi trebuit să insist să particip în calitate de invitat obișnuit. Făcusem rolul de domnișoară de onoare de destule ori, iar nunta a fost atât de modestă, încât mama nu avea nevoie de cineva care să stea acolo ținând în mână un buchet de crini în timp ce ea își recita jurămintele în engleză și portugheză.

Cadența familiară a cuvintelor a spart lacătul. Amintirile au evadat din nou, inundându-mi creierul cu ecouri ale propriilor mele jurăminte față de Dominic.

"Promit să te sprijin, să te inspir și, mai presus de toate, să te iubesc mereu - la bine și la rău, la boală și la sănătate, la bogăție și la sărăcie. Ești singura mea, astăzi, mâine și pentru totdeauna."

Nu mi-am încălcat niciodată ultimul jurământ.mutat, nici când am trimis actele de divorț și nici când l-amîndepărtat Promisesem să-l iubesc mereu pe Dominic și am făcut-o, chiar și atunci când nu trebuia.

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz. Am șters-o, dar, în graba mea, am făcut cea mai mare greșeală a zilei.

M-am uitat la el.

Și odată ce am făcut-o, nu am mai putut să mă uit în altă parte.

CAPITOLUL 23

Dominic

Eram în Brazilia, înconjurată de modele de modă actuale și foste, dar era o singură persoană de la care nu-mi puteam lua ochii.

Alessandra stătea în fața altarului, strălucitoare într-o rochie portocalie palidă care o făcea să strălucească în ciuda cerului acoperit. Șuvițe de păr îi încadrau fața, iar o sclipire delicată de aur îi strălucea în jurul gâtului.

Dacă aș fi fost mireasă, nu aș fi lăsat-o niciodată să facă parte din petrecerea de nuntă, pentru că îi eclipsa pe toți cei din jurul ei. De fiecare dată, de un milion de ori mai mult.

Portocaliu în loc de alb. Rio în loc de DC. Domnișoară de onoare în loc de mireasă.

Nu a fost nunta noastră, dar văzând-o acolo sus, arătând atât de frumoasă încât nu-mi venea să cred că e reală... a fost o amintire chinuitoare a ceea ce am avut.

Și ce am pierdut.

"Promit să fiu cel mai bun prieten al tău, confidentul tău și partenerul tău în toate lucrurile mari și mici. Nu vei înfrunta niciodată lumea singură, pentru că eu voi fi acolo pentru tine, mereu și pentru totdeauna."

Am vorbit serios când am spus jurămintele mele. Încă le credeam. Dar intențiile nu puteau înlocui faptele și, undeva pe parcurs, le-am confundat pe primele cu cele din urmă.

Să iubesc pe cineva nu era de ajuns dacă nu o arătam. Să-i apreciez nu era suficient dacă nu o exprimam.

Eram atât de obișnuit cu sprijinul neîndoielnic al Alessandrei, încât nu mi-am dat seama cât de mult o afectase faptul că era ancora emoțională a relației noastre. Era puternică, dar chiar și cei mai puternici aveau nevoie de cineva pe care să se sprijine. Îi promisesem că acel cineva voi fi eu și mi-am încălcat promisiunea de mai multe ori

decât puteam număra.

Un pumn mi-a zdrobit inima în bucăți.

Alessandra a privit drept înainte, în timp ce mama ei pășea spre altar și începea adevărata ceremonie. Mi-am dat seama, după expresia crispată și după cum ținea strâns florile, că își reținea lacrimile.

Nu mai cunoșteam fiecare parte din ea, dar părțile pe care le știam, le cunoșteam îndeaproape. Lacrimile ei nu erau pentru mama ei, ci pentru noi.

Pumnul a apăsat mai tare. Chiar dacă m-ar fi urât cu focul a o mie de sori, asta nu s-ar fi comparat cu cât de mult mă uram pe mine însumi în acel moment.

O picătură de cristal i-a șerpuit pe obraz. A șters-o repede, dar privirile noastre s-au ciocnit când și-a ridicat din nou privirea. Ochii ei străluceau de durere, iar dacă nu aș fi stat jos, impactul m-ar fi trântit la pământ.

Mi-am petrecut viața construind un imperiu, dar în acel moment, aș fi fost fericit să demontez totul dacă asta ar fi însemnat să o fac să zâmbească în loc să plângă.

Trecutul și prezentul se confundau într-unul singur în timp ce ne priveam unul pe celălalt, prinși în plasa a mii de amintiri și regrete. Zumzetul îmi revenise în urechi, înecând restul ceremoniei. abia când ceilalți invitați s-au ridicat și s-au înșirat în sala de recepție mi-am dat seama că nunta propriu-zisă se terminase

Ochii Alexandrei au zăbovit pe ai mei pentru o ultimă clipă înainte de a întoarce privirea. A fost o mișcare mică, dar am simțit, în mod irațional, că o pierdeam din nou.

Am înghițit pe lângă cioburile zimțate din gât.

Din fericire, nunta a fost mică, așa că a fost ușor să o găsim în mulțime după ce și-a terminat îndatoririle de domnișoară de onoare. Am ajuns la jumătatea drumului până la ea înainte ca Marcelo să mă oprească.

"Hei. Putem vorbi?"

Neliniștea mi s-a strecurat în piept. Fusese destul de prietenos în Buzios, în ciuda divorțului, dar părea neobișnuit de rezervat în timp ce mă conducea în cel mai liniștit colț al camerei.

"Orice te gândești să faci, nu o face." Marcelo a trecut direct la subiect. "Nu astăzi."

Sprâncenele mele s-au înaripat. "Ce crezi că am de gând să fac, mai exact?"

"Nu știu, dar știu că are legătură cu Alessandra." A dat din cap spre sora lui, care vorbea cu un model pe care l-am recunoscut vag de pe panourile publicitare din Times Square. "Nu este momentul, Dom. Știi cât de mult o stresează mama noastră. Nu are nevoie ca tu să adaugi la asta."

"Vreau doar să vorbesc cu ea. Nu am de gând să-i fac rău."

"Vrei să spui, mai mult decât ai deja?"

Am tresărit. Asta nu ar fi trebuit să mă doară atât de tare, având în vedere că era adevărul, dar tocmai de aceea cuvintele lui mă usturau. Nu aveam nicio apărare.

Marcelo a oftat și și-a frecat o mână peste față. "Uite, îmi place de tine. Ai fost un cumnat bun și ai făcut multe pentru mine de-a lungul anilor. Dar Ále este sora mea. Întotdeauna o voi alege pe ea în locul oricui altcuiva".

Mi-am reprimat o altă tresărire la cuvântul "*erau"*.Nu mă gândisem niciodatăcă va exista o zi în care un trecut simplu să mă usture, dar ultimele două luni îmi deschiseseră ochii în mai multe feluri.

"Ar fi trebuit să păstrez distanța la Buzios. Am fost prea..." Marcelo a clătinat din cap. "La naiba, nu știu. Am fost frați timp de zece ani și a fost greu să opresc asta. Vreau ca amândoi să fiți fericiți și m-am gândit că, dacă vă rezolvați problemele, toată lumea va avea de câștigat."

"Este încă posibil." Mâna mea s-a flexat în loc să se întindă după brichetă. Era singurul lucru pe care îl mai aveam de la Alessandra și pe care puteam să-l țin în mână, iar constrângerea de a verifica din două în două minute dacă era în buzunar devenea de nesuportat.

"Nu", a spus Marcelo încet. "I-am văzut fața în timpul ceremoniei, când s-a uitat la tine. I-ai frânt inima, Dominic. Ar fi nevoie de mult mai mult decât o călătorie în Brazilia pentru a repara asta."

Cuvintele lui Marcelo mi-au răsunat în cap pe tot parcursul recepției.

Avea dreptate. Să-mi iau liber de la serviciu și să vin în Brazilia a fost o picătură în oceanul de care aveam nevoie pentru a repara lucrurile cu Alessandra, dar era greu să fac progrese când ea continua să fugă de țărm.

După ce Marcelo a plecat să se ocupe de ceva cu firma de catering, am ajuns din urmă cu Alessandra lângă bar, unde își privea mama și noul tată vitreg dansând cu epuizare și amuzament în egală măsură.

"A patra oară e cu noroc, nu?" M-am apropiat de ea, simțurile mele fiind animate de mirosul de crini și de ploaie.

"Doamne, sper că da. Nu cred că mai pot să asist la încă o nuntă a mamei mele fără să o scutur." Alessandra se holba la suprafața cremoasă a acrișorului ei de fructul pasiunii. "Nu am apucat să o spun mai devreme. Îți mulțumesc din nou că ne-ai adus aici. Apreciez asta."

"Oricând."

Am căzut în tăcere. De obicei, evitam petrecerile, cu excepția cazului în care erau utile pentru stabilirea de contacte. Prea mulți oameni, prea mult zgomot, prea puține inhibiții. Erau un iad al suprastimulării, dar erau întotdeauna mai ușor de tolerat când Alessandra era lângă mine. Ea era singurul motiv pentru care am rezistat la atâtea evenimente mondene câte am avut de-a lungul anilor.

"Ar trebui să..."

"Vrei să..."

Am vorbit din nou în același timp. I-am făcut semn să meargă ea prima.

"Ar trebui să verific mâncarea", a spus Alessandra. "Tortul este... delicat".

"Fratele tău face asta acum."

"Atunci ar trebui să mă consult cu DJ-ul în privința setlistului. Este greu să echilibrezi un mix de muzică braziliană și americană. Nu vreau ca cineva să se simtă..."

"Ále", am spus cu voce joasă. "Dacă vrei să plec, voi pleca. Nu trebuie să inventezi scuze ca să mă eviți."

Întotdeauna a avut o perioadă dificilă cu mama ei, care a acordat mai multă atenție ușii ei rotative de iubiți și soți decât copiilor ei. Fabiana ar fi trebuit să fie cea care să aibă grijă de Alessandra, dar ori de câte ori erau împreună, Alessandra aluneca direct în rolul ei de îngrijitoare. Chiar și acum, o vedeam cum își calcula mental cât timp va dura până când va trebui să îi taie Fabiana accesul la alcool pentru a nu se face de râs la propria nuntă.

Avea destule motive de îngrijorare fără să se îngrijoreze pentru mine.

Alessandra se juca cu paharul fără să se uite la mine.

Am făcut o pauză, cu un mic sâmbure de speranță aprins în stomac. "Vrei să plec?"

A trecut o veșnicie înainte ca ea să dea o mică scuturare din cap.

Nu am fost atât de naiv încât să cred că m-a vrut aici pentru căera pregătită pentru reconciliereafară de Marcelo, eu eram singura persoană prezentă care îi înțelegea reticența când venea vorba de mama ei și care era aici pentru*ea,* nu Fabiana.

Nu a contat. Putea să-mi ceară să rămân să dau cu mopul pe podea și eu o făceam.

"Haideți." I-am întins mâna. "Recepția se termină în curând. Nu poți pleca fără să dansezi măcar o dată."

Spre surprinderea mea, Alessandra nu s-a opus. Și-a așezat paharul pe bar și și-a strecurat palma în a mea.

Am condus-o pe ringul de dans, unde mi-am așezat mâna liberă pe șoldul ei în timp ce ne legănam pe muzică. Pulsul meu fremăta de nervi.

Nu o da în bară.

"Îți amintești ce s-a întâmplat în timpul recepției noastre?" Am murmurat. "Cineva a spart cabina DJ-ului..."

"Și a început să cânte rap din anii '90 în timpul primului nostru dans", a încheiat Alessandra. A lăsat să iasă un mic râs. "Nu te-am văzut niciodată să arăți atât de panicată".

"Sunt talentat la multe lucruri, dar mă tem că freestyling-ul nu este unul dintre ele."

DJ-ul nostru a recăpătat controlul destul de repede și nu ne-am dat seama cine a fost responsabil pentru această neașteptată diversiune muzicală. Cu toate acestea, a fost o poveste bună, iar eu nu voi uita niciodată cât de dispusă a fost Alessandra să se lase păcălită. Dacă n-aș fi iubit-o deja mai mult decât puteam să înțeleg, m-aș fi îndrăgostit de ea chiar atunci și acolo.

"Dacă aș putea să dau timpul înapoi și să mă întorc înapoi cu zece ani, aș face multe lucruri diferit", am spus. "Inclusiv întărirea securității DJ-ului". *Și să te iubesc așa cum meriți.*

Declarația DJ-ului a fost o glumă, dar restul nu a fost. În ciuda miliardelor din conturile mele bancare, nu am putut cumpăra singurul lucru pe care mi-l doream.

O a doua șansă cu ea.

"Măcar de-ar fi așa." Alessandra mi-a aruncat un zâmbet trist. "Dar nu are rost să trăim în trecut."

"Nu. Nu există." Gâtul mi s-a strâmtat. Toba bătăilor inimii mele s-a intensificat în spatele cutiei toracice. "Du-te la o întâlnire cu mine."

A suspinat. "Dom..."

"Nu am avut niciodată o întâlnire adevărată în Brazilia. De fiecare dată când am vizitat-o, am petrecut-o cu familia ta."

"Ăsta nu este un motiv suficient de bun."

"Nu am nevoie de un motiv pentru a fi cu tine, *amor.* Dar îți voi da zece mii dacă asta înseamnă că vei spune da."

O înghițitură vizibilă i-a alunecat pe gât. "Întotdeauna știi ce să spui."

"Nu întotdeauna." Mi-aș dori să știu. Mi-aș fi dorit să fi spus o mie de lucruri și să fi pus o mie de întrebări în loc să le trec cu vederea. "Nu mă aștept să te arunci din nou într-o relație cu mine, nici măcar să mergi la o a doua întâlnire", am spus. "Vreau doar să petrec timp cu tine atât timp cât mă vei lăsa".

Alessandra a rămas tăcută.

"Nu va compensa nopțile pe care le-am pierdut sau întâlnirile pe care le-am ratat, dar..." Un amestec de frustrare și mizerie mi-a zgâriat crud cuvintele. "Îmi pare atât de rău, la naiba. Pentru tot."

Elocvența mă abandonase, dar dacă mă dezbrăcam de ornamente, acestea erau singurele cuvinte rămase. Fiecare gram de regret, rușine și vinovăție s-a distilat în două cuvinte.

Îmi pare rău.

Cântecul curent s-a încheiat. Ne oprisem de mult din dans, dar am rămas lipiți de locurile noastre, în timp ce inima mea bătea într-un ritm dureros.

"O singură întâlnire", a spus în cele din urmă Alessandra. Șocul meu de ușurare s-a întrerupt o secundă mai târziu, când a adăugat: "Dar asta e tot. Nu înseamnă că ne întâlnim, iar eu sunt liberă să mă văd cu alte persoane.fac, tunu poți să mă urmărești, să ameninți bărbații sau să faci orice altceva care să strice întâlnirile."

Fiecare mușchi se încolăcea la gândul că se întâlnea cu altcineva, dar mi-am combătut reacția viscerală. Eram suficient de inteligent să recunosc un test și o pedeapsă când le vedeam și eram suficient de disperat să le accept așa cum mi se dădeau.

Am înclinat capul în semn de acord înainte ca ea să-și poată retrage concesia. *O singură întâlnire.* M-aș putea împăca cu asta.

"S-a făcut."

CAPITOLUL 24

Alessandra

"TU *CE*?" Fața lui SLOANE mi-a umplut ecranul cu dezaprobare. "De ce ai fi de acord să mergi la o întâlnire cu fostul tău soț? Ești drogată? Trebuie să zbor jos pentru o intervenție?"

"Nu este atât de rău pe cât pare. I-am spus că *o singură* întâlnire și că asta nu înseamnă că ne întâlnim, ceea ce înseamnă că ne putem vedea cu alte persoane."

"Chiar te vezi cu alți oameni?"

"Nu încă", am recunoscut. "Dar o voi face după ce mă întorc în New York".

Trecuseră două zile de la nunta mamei mele, iar eu le povesteam prietenilor mei tot ce se întâmplase în ultima săptămână. Mama plecase ieri în luna de miere, iar Marcelo se întorsese la São Paulo în acea dimineață pentru că nu mai putea lipsi de la serviciu - i se acordase doar o zi liberă în plus din cauza nunții - ceea ce însemna că eram singură în apartamentul familiei mele din Rio.

Încă nu mă hotărâsem când mă voi întoarce în oraș. Era deja jumătatea lunii decembrie, așa că puteam la fel de bine să rămân aici până la Anul Nou. Potrivit Isabelei, totul decurgea fără probleme cu magazinul fizic, iar magazinul meu online era încă în pauză. Nu aveam *nevoie* să mă aflu în New York.

"Te întâlnești cu cineva de care ai divorțat acum două luni", a spus Vivian cu blândețe. "Suntem doar îngrijorați că ești..."

"Înapoi", a completat Isabella. "Un tip bogat și sexy care zboară până în Brazilia pentru a te recâștiga? Nu te învinovățesc că ai cedat, dar asta nu-ți rezolvă problemele de bază. Nu-i așa?"

"Nu, și nu cedez." Răspunsul meu conținea inelul unui adevăr pe jumătate. "Îl știu pe Dominic. Nu va renunța până nu va obține ceea ce vrea. În acest fel, pot să mă duc la o întâlnire cu el și să închei ziua."

Am făcut să pară mult mai ușor decât a fost, dar Dominic avea prea multă mândrie ca să stea și să cerșească atenție în timp ce eu mă întâlneam cu alți bărbați. I-am dat

maxim o lună înainte să se retragă.

"Poate." Isabella nu părea convinsă. "Sper că știi ce faci, iubito. Nu vrem să te rănești din nou."

"Nu o voi face. Promit."

O bătaie ne-a întrerupt convorbirea. Nu mai erau alimente în frigider, așa că am comandat micul dejun.

Le-am promis prietenilor mei că îi voi ține la curent cu situația lui Dominic și am închis. Am traversat sufrageria și am deschis ușa de la intrare, așteptându-mă să îl văd pe tipul de la livrări cu bolul meu de açaí.

În schimb, umerii largi și mușchii slabi umpleau ușa. Ochii mei au călătorit peste bumbacul alb și peste întinderea puternică și bronzată a gâtului său pentru a întâlni o pereche de ochi albastru închis.

"Ai mâncat deja?" a întrebat Dominic înainte să pot întreba ce naiba căuta în apartamentul mamei mele la ora nouă dimineața.

"Mâncarea mea e pe drum."

"Lasă-mă să ghicesc. Açaí de la Mimi Sucos?"

Mi-am încrucișat brațele. "Poate." Nu eram *atât de* previzibil. Nu-i așa?

"Anulează-l", a spus cu atâta siguranță de sine încât aproape că am scos aplicația de livrare chiar atunci. "Mergem într-un loc mai bun".

"Unde?" Mimi Sucos avea cel mai bun açaí din oraș.

O urmă de răutate i-a încrețit obrajii, iar inima mea a zvâcnit cu o anticipare reticentă. "Vei vedea."

Mă așteptam ca Dominic să mă ducă la un loc elegant pentru un brunch sau pe o plajă frumoasă pentru un picnic privat... și așa a făcut.

În Florianópolis.

Aflată la o oră și jumătate de avion la sud de Rio, Floripa (așa cum era cunoscută de localnici) era un paradis de golfulețe ascunse, plaje uimitoare și trasee de drumeție luxuriante. Jumătate din ea se afla pe continent, iar cealaltă jumătate pe insula Santa Catarina, și era locul meu preferat din Brazilia, alături de Bahia.

Avionul lui Dominic a aterizat în Floripa la două ore după ce a apărut la ușa mea. O mașină privată ne-a întâmpinat pe pistă și ne-a dus la cea mai luxoasă stațiune din oraș.

"Mult mai bun decât cel al lui Mimi, nu-i așa?", a spus el în timp ce doi chelneri aranjau un adevărat festin pe masă.

Am stat pe balconul apartamentului prezidențial cu vedere la plajă. Băieții de soare împânzeau nisipul alb ca niște furnici, iar vântul ducea spre noi sunetul slab al valurilor și al râsetelor.

"Ești incredibilă." Am clătinat din cap, chiar dacă stomacul meu bombănea la mirosul de omletă proaspătă și de produse de patiserie scoase direct din cuptor. Luasem o

gustare în avion, dar nimic nu se compară cu un coș de pao de queijo cu unt ca să tenteze o fată să se supraîncarce cu carbohidrați. "Asta e prea mult. Un simplu brunch în Rio ar fi fost de ajuns."

"Nu pentru prima noastră întâlnire." O briză ușoară a trecut pe lângă el, zburlind părul lui Dominic. Dobândise un bronz de când ajunsese în Brazilia și arăta relaxat și dezinvolt într-un tricou alb și pantaloni scurți. "Meriți ce e mai bun", a spus el simplu.

Tentația s-a luptat cu instinctul de conservare. Ar trebui să țin garda sus, dar era greu când eram înconjurată de lucrurile pe care le iubeam.

Mâncare. Mare. Soare.*Dominic.*

Am alungat ultimul gând în timp ce am apucat o pâine cu brânză și am rupt-o în două. *Ține minte. Nu cedați,* i-am avertizat pe fluturii care îmi înghesuiau stomacul. Aș mânca mâncarea gratuită, m-aș bucura de călătoria gratuită și aș pleca. Asta a fost tot.

"A fost ori Florianópolis, ori Bahia, dar a trecut mai mult timp de când nu ai mai vizitat Floripa." Dominic le-a mulțumit din cap servitorilor, care s-au retras și au închis ușile de la balcon cu discreție liniștită. "Așadar, iată-ne aici. Putem face un weekend prelungit din asta."

Am înecat fluturele învolburat cu o înghițitură de suc de portocale și am schimbat subiectul. "Nu trebuie să te întorci în curând la New York? Ai fost plecat de ceva vreme."

Cu excepția întâlnirilor cu clienții, își putea face treaba de la distanță, dar lui Dominic îi plăcea să știe exact ce se întâmplă în biroul său. Davenport Capital era regatul lui și îl conducea cu o mână de fier. Nu am crezut nicio secundă că îl va lăsa pe mâna altora atât de mult timp.

"Stau la curent cu lucrurile cât timp sunt aici", a spus el, confirmându-mi convingerea.

"Bine."

Am mâncat în tăcere o vreme. A fost o liniște ezitantă, genul de liniște care a izvorât mai degrabă din nesiguranță decât din disconfort. Cum te-ai comportat în timpul primei întâlniri cu cineva cu care ai fost căsătorit timp de zece ani?

Să vorbești despre vreme era prea banal; să vorbești despre orice altceva era prea periculos. De fiecare dată când deschideam gura pentru a face conversație, ceva din subiect îmi amintea de *noi.*

Traseele de drumeție din Florianópolis mi-au amintit de perioada în care am făcut drumeții în nordul statului New York.

Cel mai recent blockbuster de acțiune mi-a amintit de maratonul nostru *Fast and Furious,* alimentat cu popcorn, din primele zile ale relației noastre.

Poveștile de pe Instagram ale mamei mele din luna eide miere din Fiji mi-au amintit deluna *noastră* de miere din Jamaica. Nu ne puteam permite nimic sofisticat pe atunci, așa că închiriasem o căsuță confortabilă, semi-încăpătoare, pe malul oceanului și ne-am petrecut săptămâna înotând, mâncând și făcând sex. Fusese una dintre cele mai frumoase săptămâni din viața mea.

Nostalgia dureroasă și-a croit drum prin corzile inimii mele. Îi spusesem lui Dominic că nu are rost să trăim în trecut, dar aș da orice să dau timpul înapoi ca să pot savura

clipa de clipă cu clipă zilele noastre fericite.

Aceasta era ironia vieții. Oamenii își aminteau mereu de vremurile bune de odinioară, dar noi nu apreciam niciodată faptul că trăiam *în* acele vremuri până când acestea nu dispăreau.

"M-am întâlnit recent cu fratele meu", a spus Dominic, cu o voce liniștită.

Capul meu a tresărit în sus la schimbarea lui bruscă și neașteptată de ton. Avusese mai mulți frați adoptivi în copilărie, dar era doar unul la care se referise vreodată ca fiind fratele său.

"Roman?"

Dominic vorbea rar despre familia sa. Știam că tatăl său era mort, că mama sa îl abandonase când era copil și că a urât toate centrele de plasament în care a fost plasat. Menționase că el și Roman fuseseră apropiați înainte ca acesta din urmă să ajungă la școala de corecție pentru incendiere, dar cam atât.

"Da. M-am întâlnit cu el la bar după ce ai plecat de la baie..." Obrajii mi s-au încins la amintirea a ceea ce făcusem în respectiva baie. "Și a fost la deschiderea Le Boudoir."

Inima mea s-a bâlbâit sub lovitura de surpriză. Făcusem cunoștință cu aproape toată lumea de la Le Boudoir. Singura persoană pe care nu o recunoscusem era...

O imagine cu ochi verzi și reci și piele palidă mi-a apărut în minte.

"Omul care s-a lovit de mine." Realizarea mi-a înghețat pielea. Îl scosesem din mintea mea, dar puțini oameni m-au deconcertat atât de repede și de temeinic cum o făcuse el. "*Acela* era Roman?"

Pe baza descrierilor anterioare ale lui Dominic, mi-am imaginat un băiat slab, cu o tunsoare și o expresie încruntată, nu cineva care să arate ca și cum ar fi fost un ucigaș la negru. Dar, din nou, nu-și mai văzuse fratele de când erau adolescenți. Bineînțeles că Roman era diferit acum.

Dominic a dat scurt din cap. Mi-a făcut o scurtă trecere în revistă a interacțiunilor lor de când se întâlniseră, ceea ce nu era prea mult. "Nu l-am mai văzut și nici nu am mai auzit de el de la cină. Am pus pe cineva să îl urmărească, dar încă nu s-a aflat nimic."

"Poate că și-a terminat treaba în oraș și a plecat", am sugerat eu.

"Nu a părăsit orașul", a spus Dominic categoric. "Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi fost atât de greu de urmărit."

Adevărat. Dacă cineva cu banii și resursele lui Dominic nu l-ar putea găsi... Un fior de neliniște mi-a răscolit prin stomac. "Totuși, nu ți-ar face rău, nu-i așa? Voi doi erați apropiați."

"*Erau"* fiind cuvântul cheie. Nu cred că m-a iertat vreodată că nu i-am fost alibi când a fost arestat." O umbră a trecut pe fața lui Dominic. "L-am căutat de câteva ori de-a lungul anilor, dar era o fantomă. Am crezut că a murit."

Am sesizat cel mai mic sâmbure de vinovăție din tonul lui.

Dominic nu avea mulți prieteni apropiați, dar era loial celor care îi erau loiali la rândul lor. Menționase odată că Roman luase șpagă pentru el de mai multe ori când erau tineri. Odată, Dominic furase bani de la mama lui adoptivă pentru un bilet de autobuz pentru

un turneu la o facultate din apropiere. Roman îl acoperise și spusese că luase banii pentru o întâlnire. Ca represalii, mama lor adoptivă l-a lovit cu o curea atât de tare încât nu a putut dormi pe spate zile întregi.

Dominic nu a spus-o niciodată, dar știam că nutrea regrete în legătură cu modul în care se terminaseră lucrurile cu Roman.

"Vrei să ai din nou o relație cu el?" Am întrebat-o cu blândețe. "A trecut mult timp de când ați fost frați. Nu mai sunteți aceiași oameni".

"Nu am încredere în el." A evitat un răspuns direct. "Vreau să știu ce naiba caută în New York și ce a făcut de când a ieșit din școala de corecție. Asta e tot."

Aveam sentimentul că Dominic nu-mi spunea totul. Avea o mulțime de probleme nerezolvate cu fratele său, dar chiar dacă am fi fost încă căsătoriți, nu era treaba mea să-l ajut să vindece acea parte a trecutului său. Unele călătorii sunt făcute pentru a fi făcute singur.

Un hohot de râs puternic a răsunat de la un alt balcon și a risipit urmările melancolice ale declarației lui Dominic.

Și-a șters o mână pe față cu un râs necăjit. "Îmi pare rău. Nu asta era conversația pe care o plănuisem pentru prima noastră întâlnire, dar m-ai întrebat despre New York și..." Mărul lui Adam i-a alunecat în sus și în jos pe gât. "Ești singura persoană cu care am reușit să vorbesc despre aceste lucruri."

"Știu", am spus încet. "Nu trebuie să-ți ceri scuze."

Acesta era Dominic pe care l-am ratat. Cel care se deschidea și *vorbea* cu mine în loc să se ascundă în spatele măștilor și a banilor. Îi era teamă că oamenii vor pleca dacă vor vedea în spatele cortinei, dar părțile ascunse acolo erau cele care îl făceau uman. Unii au vrut mitul și legenda lui Dominic Davenport; eu am vrut omul.

Obișnuia să vrea. La trecut, mi-a reamintit o voce severă. Nu uita că asta nu e o întâlnire adevărată.

Nu am uitat. Dar nici nu a fost o coincidență faptul că, într-o zi plină de avioane private, mese fastuoase și apartamente de lux, partea mea preferată a fost o simplă conversație despre familia lui Dominic.

Opulența nu mi-a atins apărarea, dar vulnerabilitatea mi-a zdruncinat zidurile până când o mică parte din ele s-a prăbușit.

CAPITOLUL 25

Alessandra

DOMINIC ȘI EU NE-AM petrecut prima zi în FLORIPA lenevind în jurul stațiunii. A pus pe cineva să-mi aducă o valiză plină de haine noi și machiaj, deoarece nu-mi făcusem bagajele pentru o excursie de o noapte, iar el rezervase un al doilea apartament în cazul în care nu voiam să stau în același cu el, dar m-am mulțumit cu dormitoare separate. Apartamentul prezidențial era atât de mare, încât oricum nu aveam să-l văd decât dacă voiam eu.

Mă așteptam la un itinerar complet de activități în timpul șederii noastre, dar el a fost surprinzător de discret în ceea ce privește ceea ce am făcut aici. În afară de orele de masă, pe care le împărțeam, a păstrat o distanță respectuoasă - aproape prea mare. Până în dimineața următoare, mă simțeam de parcă aș fi fost într-o excursie de lucru cu un coleg, în loc de o întâlnire.

"Nu e un lucru bun?" a întrebat Isabella. O sunasem pentru a verifica starea magazinului, deoarece nu avusesem ocazia să discutăm despre afaceri în timpul discuției de grup de ieri. "Poți să te întinzi lângă piscină, să te duci acasă și să te retragi. Asta e ceea ce ai vrut."

"Poate. Nu-i stă în fire să fie atât de pasiv." De ce ne-ar fi dus Dominic cu avionul în alt oraș doar ca să mă lase să mă descurc singură?

"Nu știu. Oamenii se schimbă. Oricum, bucură-te și nu te gândi prea mult la muncă, bine?" a spus Isabella.Sloaneare petrecerea de deschidere sub control, iar mie îmi place zgomotul de construcție în timp ce scriu." Era singura persoană pe care o cunoșteam care ar fi spus așa ceva și ar fi vorbit serios. Isabella prospera în haos. "Nu vreau să aud nici un cuvânt de la tine în acest weekend. Dacă e vreo urgență, te sun eu."

Am râs. "Sună bine. Mulțumesc din nou, Isa."

Am avut noroc când am întâlnit-o pe Vivian, care apoi mi-a făcut cunoștință cu Sloane și Isabella. Pierdusem legătura cu prietenii mei din facultate cu ani în urmă și, deși aveam prieteni ocazionali în New York, nu mă simțisem niciodată ca parte a unui

grup până când Vivian m-a luat sub aripa ei.

Orele fericite, ieșirile la cumpărături, serile fetelor... prietenia noastră m-a făcut să realizez cât de mult am pierdut în timpul căsniciei mele, nu numai în ceea ce privește confidenții apropiați, ci și în lucrurile mărunte care completau o viață normală și sănătoasă.

Abandonarea obiectivelor mele în favoarea celor ale altcuiva nu era sănătoasă. Înlocuirea hobby-urilor mele cu obligații sociale pentru că acestea din urmă erau mai bune pentru afacerile soțului meu nu era sănătos. Să-mi asum un rol secundar în loc de un rol principal în ceea ce ar fi trebuit să fie un parteneriat egal nu a fost sănătos.

Dominic avea defectele lui, dar nici eu nu eram lipsită de vină. Ar fi trebuit să mă apăr pe mine și ceea ce îmi doream mult mai devreme decât am făcut-o. Eu, mai tânără, crezusem că dragostea era suficientă pentru a rezolva orice problemă, dar a crește a însemnat să recunoști importanța de a te iubi pe tine însăți la fel de mult ca pe altcineva.

Am închis și m-am schimbat într-o rochie de plajă înainte de a mă plimba în sufrageria apartamentului. Lumina soarelui s-a revărsat prin peretele de sticlă și a udat podelele de stejar palid cu nuanțe aurii. Stomacul îmi răsuna de foame, dar nu mă puteam decide dacă să comand room service sau să-l aștept pe Dominic.

Am luat-o la stânga spre camera lui. Am ridicat mâna pentru a bate, dar vocea lui a pătruns prin ușă înainte să iau contact.

"...nu pot ajunge la New York în acest weekend."Timbrulsău profundmi-a trimis un fior de plăcere pe șira spinării "Nu-mi pasă. Spune-i lui Grossman că va trebui să aștepte." O scurtă pauză. Nu-l puteam vedea, dar puteam să-mi imaginez iritarea imprimată pe fața lui. "Pentru asta te plătesc. Ocupă-te de problemă, Caroline, pentru că eu nu plec din Brazilia până nu o face Alessandra."

Menționarea numelui meu mi-a făcut stomacul să se prăbușească în cădere liberă. Știam că Dominic renunța la o mulțime de oportunități de afaceri pentru a fi aici, dar era o diferență între a înțelege ceva în teorie și a auzi în practică.

Încă îmi găseam echilibrul când ușa s-a deschis și aproape că a intrat direct în mine. Surpriza a șters liniile de supărare de pe fruntea lui.

"Alessandra? Ce s-a întâmplat?"

O nuanță neașteptată de tristețe m-a cuprins la presupunerea lui că îl căutam doar pentru că ceva nu era în regulă.

"Nimic." M-am jucat cu brățările mele. "Ai plănuit ceva pentru noi astăzi în afară de mese?"

"Închiriasem canoe pentru după-amiaza asta", a spus Dominic cu prudență. "De ce?"

"Deci, nimic dimineața?" I-am ignorat întrebarea.

A clătinat din cap.

"Bine." Am luat o decizie executivă pe loc. "Pentru că mergem la piață."

Dominic

Piața Publică din Florianópolis a ocupat o veche clădire colonială chiar în centrul orașului.O plimbare pe oricare dintre culoarele sale dezvăluia zecide vânzători care vindeau haine, alimente, ceramică și obiecte de artizanat local Aerul era animat de sunetele englezești și portugheze, în timp ce ghizii turistici își conduceau grupurile prin labirint, iar localnicii făceau troc în limba lor maternă.

Alessandra și cu mine am luat un mic dejun rapid de coxinhas (crochete de pui) și le-am mâncat în timp ce ne uitam pe tarabe.

"Care îți place mai mult?" A ridicat două eșarfe. "Nu mă pot decide."

M-am holbat la ei. Arătau exact la fel. "Acela." Am arătat-o pe cea din dreapta.

"Perfect. Mulțumesc." A cumpărat-o pe cea din stânga. "De ce râzi?"

"Fără motiv." Știam că o va alege pe cea din stânga. Când venea vorba de cumpărături, ea alegea întotdeauna varianta pe care eu o respingeam. Bănuiam că nu avea încredere în gusturile mele în materie de modă feminină și m-aș fi simțit jignită dacă nu aș fi fost de acord cu ea.

I-am aruncat o privire pe furiș la ea în timp ce treceam la următoarea cabină. În mod deliberat ne păstrasem programul deschis în Florianópolis. Nu voiam să o copleșesc sau să o forțez să petreacă fiecare minut cu mine cât timp eram aici. Aveam la dispoziție câteva zile aici; m-am gândit să o luăm încet și să vedem ce vrea să facă, motiv pentru care fusesem plăcut surprins când mi-a propus să vizităm piața.

Eu preferam bucătarii cu stele Michelin și restaurantele gourmet, dar Alessandra adora mâncarea de stradă.

"Ai avut de lucru în această dimineață?", a întrebat ea. "Am auzit... mi s-a părut că te-am auzit vorbind cu Caroline."

"Am avut un apel rapid." Caroline a fost ochii și urechile mele cât timp am fost plecat și mi-a transmis rapoarte detaliate la telefon în fiecare săptămână. Unul dintre clienții mei era la New York în acest weekend, dar nu mă întorceam cu avionul pentru a-i liniști orgoliul când aș fi preferat să fiu în Brazilia cu Alessandra.

"Apropo de muncă, cum merge magazinul?" Am întrebat."Am auzitIsabella se ocupă de el cât timp ești aici." Kai nu era nimic dacă nu era meticulos când venea vorba de transmiterea informațiilor.

"Da, ea și Monty." Alessandra a râs. "Cred că șarpele ei aproape că i-a provocat un atac de cord unuia dintre antreprenori zilele trecute, dar se pare că este un mare maestru de sarcini. Toată lumea e prea speriată să se relaxeze cu un piton care se uită la ei."

Pitonii cu bile erau una dintre cele mai prietenoase specii de șerpi, dar am presupus că omul obișnuit vedea doar partea cu *șarpele.*

"Nu știu prea multe despre florile presate, dar dacă ai nevoie de ajutor în ceea ce privește afacerile și partea financiară, anunță-mă." Ar fi trebuit să mă ofer atunci când și

-a deschis magazinul online cu doi ani în urmă, dar capul meu fusese atât de blocat în nisip încât nu mi-am dat seama că a creat o întreagă afacere până la câteva săptămâni după ce a fost lansată. Nu a scos niciun cuvânt, probabil pentru că a crezut că sunt prea ocupat ca să mă intereseze. Kai a fost cel care mi-a spus asta.

Bărbia Alessandrei s-a coborât. "Mulțumesc."

"Ar fi trebuit să fiu acolo la lansarea inițială." Rușinea m-a ținut ostatic. "Să înființezi o companie este o afacere importantă."

"Este în regulă. Era doar un magazin Etsy la vremea respectivă. Nu e ca și cum aș fi intrat în Fortune 500."

Nu am zâmbit la gluma ei. Nu era în regulă, altfel relația noastră nu ar fi fost unde era acum.

"Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Dacă sunt într-o ședință, cei de la birou știu să vă facă legătura." Având în vedere cât de bine se descurca Floria Designs, nu avea nevoie de ajutorul meu, dar deschiderea era acolo.

O scânteie de mândrie s-a aprins. Nu-mi plăcea să ratez o etapă atât de importantă precum lansarea primei ei afaceri, dar eram al naibii de mândru de ceea ce construise.

"De ce flori presate?" Am întrebat, disperată să continui conversația. Dacă ne opream, ea se retrăgea din nou, iar eu voiam să prelungesc acest moment cât mai mult timp posibil.

"Sincer, eram plictisită și aveam nevoie de un hobby." Rozul a colorat obrajii Alexandrei. "Întotdeauna mi-au plăcut florile și am dat peste un tutorial DIY despre cum să le presez. Am încercat, a fost amuzant și, ei bine..." A ridicat din umeri. "Restul este istorie."

"Ce te-a făcut să te hotărăști să transformi acest hobby într-o afacere?"

"Nu știu." Fața ei a căpătat o expresie îndepărtată. "Cred că am vrut ceva care să fie al meu. Tot ce aveam îți aparținea ție. Casa noastră, mașinile noastre, hainele noastre. Chiar dacă le cumpăram, tu le plăteai. Am ajuns la un punct în care..." A înghițit în sec. "În care am simțit că nu mai eram propria mea persoană. Aveam nevoie de ceva care să -mi amintească faptul că sunt importantă. Pe mine, ca individ, nu ca soție, fiică sau soră."

Ne-am oprit din mers. Nu știam când ne oprisem sau cât timp stătusem acolo, dar nu puteam să mă mișc nici dacă aș fi vrut.

Știam că Alessandra fusese nemulțumită de căsnicia noastră. La urma urmei, eram divorțați. Dar nu realizasem cât de adânc înrădăcinată era nefericirea ei, nu doar față de relația noastră, ci și față de ea însăși.

Am crezut că dacă ne vom acoperi toate cheltuielile și ne vom asigura că nu-i va lipsi nimic, vom fi mai fericiți. Ne-am luptat atât de mult în primii ani de viață și nu am vrut să ne întoarcem din nou în acea gaură. Ceea ce nu luasem în calcul erau lucrurile de care aveam nevoie și care nu erau materiale.

Timp. Atenție. Considerație.

Nu puteau fi cumpărate și, în graba mea de a îngropa orice posibilă problemă cu

banii, pierdusem complet din vedere acest fapt.

"Tu contezi", am spus eu. "Întotdeauna."

Ea a fost *singura* persoană care a contat vreodată cu adevărat. Chiar dacă nu m-ar mai iubi, chiar dacă toate eforturile mele de a o recâștiga ar eșua, ea ar fi întotdeauna soarele care îmi va ancora universul.

Ochii Alexandrei străluciră. Și-a întors repede privirea, dar o zvâcnire revelatoare i-a întrerupt vocea, altfel luminoasă."Ei bine, asta edestulă vorbărie grea pentru astăzi Nu este nici măcar ora prânzului și avem o mulțime de tarabe de parcurs înainte de excursia cu barca."

Am rămas la subiecte sigure pentru restul dimineții - sport, mâncare, vreme. Dar nu am uitat niciodată privirea de pe fața Alessandrei când mi-a explicat de ce a deschis Floria Designs.

După ce am epuizat piața, am luat prânzul la un bar de stridii din apropiere (din moment ce ea a ales micul dejun, eu am ales prânzul) și ne-am îndreptat spre închirierea de canoe. Alessandra și cu mine am mers cu canoea în timpul lunii de miere și m-am gândit că ar fi o întoarcere plăcută la zile mai fericite.

Am fost buni împreună cândva. Am putea fi bine împreună din nou.

Din nefericire, niciunul dintre noi nu mai făcuse canotaj de ani de zile, iar abilitățile noastre erau... ruginite, ca să spunem așa.

"Poate că nu a fost cea mai bună idee", a spus Alessandra în timp ce barca se clătina. A privit în jurul nostru cu îngrijorare. Cei mai apropiați ambarcațiuni erau doar niște puncte în depărtare. "Ar fi trebuit să cerem un ghid."

"Nu avem nevoie de un ghid." M-am mișcat, iar canoea se legăna odată cu mișcarea mea. "Suntem perfect capabili să manevrăm o bărcuță de lemn."

S-a uitat înapoi la mine. "Este o altă chestie de bărbat? Ca și cum voi refuzați să cereți indicații când vă pierdeți, dar acum refuzați să cereți ajutor când sunteți în pericol să vă răsturnați."

"Suntem în mijlocul unei lagune", am subliniat. "Timpul pentru un ghid a trecut de mult." În plus, o voiam pe Alessandra doar pentru mine; nu voiam ca o a treia roată la întâmplare să ne strice întâlnirea. "Ai încredere în mine. O să fie bine."

"Dacă spui tu." Părea îndoielnică.

În ciuda îndoielilor ei, canoea noastră se stabiliza cu cât înaintam mai mult. Tensiunea mea a scăzut și m-am relaxat pentru a mă bucura de împrejurimile noastre. Am înțeles de ce Alessandra iubea atât de mult Florianópolis. Era...

"Oh, Doamne!" A gâfâit. "E un delfin?"

"Nu cred că sunt... Nu, nu!" Era prea târziu. Și-a răsucit corpul spre dreapta, iar canoea s-a răsturnat, aruncându-ne în apa rece.

Țipătul ei și blestemul meu au deformat aerul liniștit. Apoi, apa s-a închis deasupra capului și totul a fost tăcut până când am ieșit la suprafață cu un cor de tuse și de stropșeală. Din fericire, ne-am dislocat în timpul căderii și am evitat să rămânem blocați sub barcă, dar să pășesc în apă în mijlocul unei nenorocite de lagune nu făcuse parte

din planul meu de joc.

Am mai scos o înjurătură, mai colorată.

M-am uitat la Alessandra, ai cărei umeri tremurau în timp ce-și acoperea fața.

Alarma mi-a depășit enervarea. "Ce s-a întâmplat? Ești rănit?" Oare se lovise la cap în timp ce cobora? Ar fi durat ceva timp să îndreptăm canoea, iar noi eram cel puțin...

Un sunet familiar i se scurgea printre degete. *Râdea...* oare*?*

Și-a luat mâinile de pe față. Nu, nu râdea. *Urla* până în punctul în care râsul ei nu mai scotea niciun sunet.

"Sunt bine", a oftat ea, lacrimi de veselie umplându-i ochii. "Eu doar... arăți ca..."

Mi-am îngustat ochii, chiar dacă gura îmi tremura. Situația noastră nu mi se părea deosebit de amuzantă, dar era imposibil să o văd zâmbind și să nu vreau să zâmbesc și eu. "Cum ar fi? Un delfin?" Am întrebat cu subînțeles.

"Nu", a spus ea cu zero scuze. "Arăți ca un șobolan înecat."

Șocul m-a scufundat mai bine decât apa când ne-am răsturnat. "Eu sigur că nu."

"Îmi pare rău, dar tu ai."Râsul Alexandrei s-a domolit în cele din urmă,, dar amuzamentul i-a rămas pe față "Nu te poți vedea. Eu pot, așa că observația mea poartă mai mult..." A țipat când un strop de apă a lovit-o în față. Și-a șters picăturile de pe ochi și s-a uitat fix la mine. "Tocmaim-ai *stropit*?"

Am ridicat din umeri. "A fost un accident."

Cuvintele abia îmi ieșiseră din gură când ea a ripostat și am ajuns într-un război de stropiri. Râsetele și țipetele au umplut aerul.

Ne purtam ca niște copii lăsați liberi pe plajă, iar eu abia puteam să respir pe lângă asalturile ei apoase, dar era ceva îmbucurător în a nu da doi bani. Nu conta că ne purtam prostește și imatur; era al naibii de distractiv.

Până când am cerut un armistițiu, eram atât de uzi încât părea că am făcut un duș în haine. De două ori.

Rimelul Alessandrei a format două urme negre gemene pe obraji. Părul îi era încâlcit și nu mai rămăsese nici măcar o urmă de ruj.

"Știu", a spus ea când m-a surprins că mă holbez. "Nu ești singurul care arată ca un șobolan înecat."

"Nu la asta mă gândeam."

"Atunci la ce te-ai gândit?" Volumul vocii ei s-a atenuat pe măsură ce am micșorat distanța dintre noi.

I-am șters o picătură de apă rătăcită de pe frunte înainte ca aceasta să ajungă la ochi. "Mă gândeam..." Mâna mea a coborât și a zăbovit lângă obrazul ei. "Că ești cea mai frumoasă priveliște pe care am văzut-o vreodată."

Respirațiile noastre se ridicau și coborau pe bătăturile moi ale apei. Ultimele ecouri ale râsului nostru au dispărut și au lăsat loc unei așteptări calde și grele.

Buzele Alexandrei s-au despicat. Ea nu s-a îndepărtat când i-am strâns părul într-un pumn delicat și mi-am coborât capul, centimetru cu centimetru agonizant, până când gurile noastre s-au atins.

Unele sărutări erau produsul pasiunii.Altele au fost orevărsare de emoții Dar acesta? Acesta a fost o revelație.

Pentru că atunci când Alessandra și-a ridicat bărbia în sus și m-a sărutat înapoi, am înțeles în sfârșit, chiar dacă numai pentru o clipă, ce înseamnă adevărata mulțumire.

Fără dorințe, fără urmăriri, fără griji. Doar ea și noi.

Era tot ce aveam nevoie.

CAPITOLUL 26

Alessandra

MI-AM SĂRUTAT FOSTUL SOȚ.

Mi-am sărutat fostul soț și mi-a *plăcut*.

Ce naiba era în neregulă cu mine?

Mi-am îngropat fața în pernă cu un geamăt. Ceasul meu deșteptător sunase deja de trei ori, dar nu mă puteam hotărî să mă dau jos din pat. Să mă dau jos din pat însemna să mă confrunt cu consecințele alegerilor de ieri, iar eu mă mulțumeam să rămân în bula mea de iluzii.

Din păcate, universul nu a fost de acord. La mai puțin de un minut după ce am luat decizia de a zăbovi sub pătură toată dimineața, mi-a sunat telefonul. L-am ignorat. A sunat din nou.

Un alt geamăt mi-a călătorit în gât. Aproape că îmi doream să nu-l fi depozitat într-unul dintre dulapurile de la închirierea canoei înainte de a vâsli. Altfel, ar fi fost pe fundul lagunei, iar eu nu ar fi trebuit să vorbesc cu nimeni la - am aruncat o privire la ceasul digital cu alarmă - opt și cincisprezece dimineața.

Am apăsat pe *răspuns* și am pus interlocutorul pe difuzor fără să ridic capul sau să verific identitatea acestuia. "Alo?"

"Bună dimineața!" a ciripit Isabella. "Deci, cum merge treaba? Te distrezi de minune, sper."

"Este complicat." Perna mi-a înăbușit răspunsul.

Sărutul meu cu Dominic a durat atât prea mult, cât și prea puțin. În realitate, nu ne puteam îmbrățișa mai mult de câteva minute, dar căldura și gustul lui se imprimaseră atât de bine în simțurile mele, încât îl puteam simți și după o zi.

Presiunea moale și fermă a gurii lui. Mersul expert al limbii lui pe a mea. Furnicăturile delicioase care îmi curgeau pe șira spinării când mă trăgea de păr.

Pielea mi s-a făcut pielea de găină.

"Da, da, da." Isabella părea distrasă. "Um, din curiozitate, ești la hotelul tău acum?"

"Da. Dormeam", am spus cu subînțeles, ceea ce era pe jumătate adevărat. Sincer, am fost surprins că m-a sunat atât de devreme. Isabella nu era o persoană matinală.

Stai puțin. De ce a sunat așa devreme?

Am sărit în sus, adrenalina mea crescând brusc de alarmă. "De ce? S-a întâmplat ceva?"

"Ei bine..." A inspirat o respirație audibilă. "O țeavă s-a spart peste noapte. Întregul magazin este, um, inundat."

Șocul mi-a străpuns zdrențele de amețeală. *Inundat.* Cuvântul a pulsat sub pielea mea ca o bătaie frenetică a inimii.

"Cât de grav este?" Vocea mea a rămas surprinzător de calmă în ciuda panicii care îmi scurtcircuita creierul.

Mai erau și alte întrebări pe care ar fi trebuit să le pun - lucruri pe care ar fi trebuit să le fac - dar frica m-a făcut să nu mă mișc în timp ce așteptam răspunsul Isabelei.

"Destul de rău. Apa a deteriorat majoritatea inventarului, iar unele dintre aparatele electronice sunt prăjite. S-a întâmplat peste noapte, așa că încă ne dăm seama de amploarea totală a pagubelor. Kai a chemat pe cineva care evaluează situația chiar acum." Vinovăția s-a scurs pe linie. "Îmi pare *foarte* rău. Dacă aș fi apărut mai devreme..."

"Nu este vina ta. Nu ai fi putut face nimic." Isabella îmi făcea deja o mare favoare având grijă de magazin cât timp eram plecat, iar ea nu era o profesionistă în instalații sanitare. Nici măcar*eu* nu știam ce să fac în cazul unei țevi sparte.

"Nu vă faceți griji. Ne vom ocupa noi de tot", a spus Isabella. Vinovăția ei era încă palpabilă. "Kai se ocupă de asta, iar țeava va fi reparată în următoarele două ore, dar m-am gândit că vrei să știi."

"Mulțumesc." Propria mea vinovăție mi-a format noduri între umeri. Marea deschidere a magazinului era în mai puțin de două luni. Sloane muncea pe brânci la petrecere și trimisese deja invitații la zeci de invitați de profil înalt - cei de care depindeam pentru a răspândi vestea și a menține afacerea pe linia de plutire. Gestionarea unui magazin fizic necesita mai multă strategie și publicitate decât unul online; nu puteam să o dau în bară.

Știam asta, și totuși mă ascunsesem în Brazilia în ultimele două săptămâni. Da, aveam nevoie de o pauză de la oraș, dar, în acest moment, evitam în mod activ întoarcerea mea. Brazilia era o fantezie; New York era realitatea și era timpul să nu mai fug de problemele mele. Nu era corect și nici nu era bine să-mi fac prietenii să poarte povara gestionării afacerii *mele.* Isabella avea o carte de scris, iar Kai avea de condus o corporație de miliarde de dolari. Ei nu ar trebui să îmi rezolve problemele de instalații sanitare.

"Spune-i lui Kai că mă ocup eu de asta", am spus. M-am uitat la valiza mea, care zăcea deschisă pe suportul de bagaje din cealaltă parte a camerei. "Mă întorc cu avionul la New York".

I-am cerut ajutorul lui Dominic din necesitate. Nu am putut găsi niciun zbor direct de ultimă oră către New York, iar când i-am explicat situația, ne-a scos din hotel și ne-a trimis în aer în două ore. Nu a fost nevoie de întrebări suplimentare.

Avantajele de a deține un avion privat.

Nu am discutat despre sărutul nostru în timpul zborului. Când nu mâncam sau nu dormeam, munceam. M-am documentat despre cum să mă ocup de țevile sparte, am comandat inventar suplimentar și le-am trimis un e-mail contractorilor mei actuali, deoarece nu își puteau relua activitatea până când mizeria nu ar fi fost curățată. Dominic a făcut tot ceea ce făceau directorii generali ai conglomeratelor financiare.

A încercat să mă ajute, dar am refuzat. Zborul a fost suficient; nu-mi plăcea să-i cer favoruri.

Când am aterizat în New York în acea noapte, mă simțeam puțin mai bine... până când am văzut magazinul.

Locul era udat până la refuz. Unul dintre panourile de gips-carton era atât de ud încât se prăbușise, iar mai multe bucăți de flori presate fuseseră transformate în pastă de forța apei. Din fericire, echipamentul cafenelei nu fusese încă livrat, dar computerul meu de lucru, imprimanta și diverse alte dispozitive erau scoase din funcțiune.

Toate proiectele mele și piesele din galerie, ruinate. Toate planurile mele, răsturnate. Ar fi fost nevoie de mii de dolari și Dumnezeu știe câte ore pentru a mă asigura că spațiul era gata pentru marea deschidere.

Lacrimile nevărsate îmi înghesuiau gâtul. Țeava spartă nu a fost vina nimănui. A fost pur și simplu ghinion, dar s-a simțit și ca un semn de bun augur. Un mod al universului de a-mi spune că nu eram făcut pentru asta, că eram mai potrivit pentru a construi visele altora în loc de ale mele.

M-am uitat la podeaua îmbibată cu apă, unde cioburile de sticlă străluceau ca bucățile sparte din viața mea.

Divorțul meu. Afacerea mea. Relația mea cu mama mea. Fiecare frică, îndoială și nesiguranță pe care le-am reprimat în anii pierduți din viața mea, când am trăit fără să trăiesc. Mi-au crăpat glazura din ochi și lacrimile s-au revărsat, estompând carnagiul cu o peliculă de înfrângere.

Eram atât de pierdută în suferința mea, încât nu am opus rezistență când brațele lui Dominic s-au strâns în jurul meu și m-a tras la pieptul lui.Insistasesă mă însoțească la magazin, din moment ce era atât de târziu, iar eu nu m-am opus Nu aveam energia necesară.

Mi-am apăsat fața pe pieptul lui, iar plânsul meu moale a pătruns în liniște. Probabil că îi distrugeam cămașa cu lacrimile mele, dar el nu s-a plâns. De fapt, nu scosese niciun cuvânt de când ajunsesem; nu avea nevoie.

Faptele au vorbit mai tare decât cuvintele, iar în acel moment, nu mi-a păsat de lucrurile pe care le făcuse sau nu le făcuse în timpul căsniciei noastre.

Pur și simplu m-am aplecat spre el, am respirat confortul mirosului său familiar și l-am lăsat să mă țină împreună.

CAPITOLUL 27

Alessandra

Mi-am permis să mă complac în autocompătimire pentru o noapte.

După ce am analizat pagubele din magazin, m-am dus acasă, am făcut un duș și am adormit plângându-mi de milă. Cu toate acestea, cândva între sâmbătă seara și duminică dimineața, autocompătimirea s-a cristalizat în determinare.

Am petrecut *ani de zile* trăind pe margine. Acum, că în sfârșit ieșisem din zona mea de confort, aveam de gând să las primul obstacol pe care îl întâlneam să mă doboare?

A fost vorba de daune fizice, nu de moarte sau de dezastru financiar. Problema mea era perfect rezolvabilă. În cel mai rău caz, aș fi amânat marea inaugurare și aș fi luat o lovitură la cheltuielile nerambursabile, cum ar fi cateringul.

Având în vedere acest lucru, mi-am petrecut restul weekend-ului formulând un plan de joc și căutând costuri pentru înlocuirea mobilierului și a inventarului. Cele mai multe dintre ele m-au făcut să mi se învârtă stomacul. Aveam nevoie de livrări urgente pentru a repara magazinul la timp pentru marea deschidere, iar livrările urgente (mai ales în timpul sărbătorilor) erau scumpe. *Foarte* scumpe . Asigurarea chiriașilor acoperea o parte din costuri, dar tot ar fi trebuit să plătesc o sumă decentă din buzunar.

Partea bună a lucrurilor este că nu am fost responsabil pentru nicio pagubă materială. Aiden a fost, și a trecut oricum lunea următoare pentru a evalua situația.

"Vestea bună este că ar fi putut fi mai rău", a spus el după ce a trecut pe la control. Era neașteptat de calm, dar cred că a avut de-a face cu țevi sparte de multe ori în calitate de proprietar. "Sistemul electric este în mare parte intact, iar tavanul nu s-a prăbușit".

Un râs slab mi-a răzbătut în gât. Era ora prânzului. Curățasem molozul de la șase dimineața și probabil că arătam ca moartea încălzită, dar eram prea epuizat ca să-mi pese. "Mulțumesc lui Dumnezeu pentru lucrurile mărunte. Care sunt veștile rele?"

Aș putea la fel de bine să le înfrunt pe toate în același timp. O lovitură uriașă era mai

bună decât o mie de tăieturi mici.

"Vestea proastă este că o să-ți sângereze degetele de câte flori trebuie să presezi înainte de marea deschidere." Aiden a lovit cu un deget blând pe masa pe care aruncasem proiectele ruinate. "Care sunt pagubele?"

"Două duzini." M-am dezumflat. Mi-a luat cel puțin o săptămână să le fac pe fiecare exact așa cum mi le doream. Recrearea a două duzini în următoarele două luni era imposibilă dacă nu-mi petreceam fiecare oră de veghe pe acest proiect. Nu aveam luxul de a face asta. Chiar și cu ajutorul asistenților mei virtuali, sarcinile administrative dominau jumătate din volumul meu de muncă.

"Ce zici de asta? Mă ocup eu de..."

Zăngănitul clopoțeilor de deasupra ușii de la intrare îl întrerupse pe Aiden la mijlocul frazei.

Falcă ascuțită. Barbă aurie. Mușchi subțiri și o stăpânire nemiloasă înfășurată într-un costum de cărbune făcut la comandă. *Dominic.*

Un șoc rece m-a inundat. Era mijlocul primei sale zile de întoarcere la serviciu. Ce *naiba* făcea aici?

Privirea lui a găsit-o pe a mea, caldă de îngrijorare, înainte de a se îndrepta spre Aiden. A fost ca și cum aș fi privit cum se schimbă un întrerupător. Îngrijorarea a dispărut sub un strat de gheață, iar o cuvă de tăcere plină de tensiune a udat podelele deja umede.

"Hei", a spus Aiden cu ușurință. Tonul lui era cordial, dar în ochii lui sclipea provocarea. "Ești fostul iubit al Alessandrei, nu-i așa?"

Am tresărit la accentul pe care l-a pus pe cuvântul *ex.* Nu-mi plăcea perspectiva de a curăța sângele împreună cu toate celelalte lucruri, pentru că acolo ne îndreptam dacă Aiden îl provoca pe Dominic și mai mult.

Un zâmbet s-a curbat de-a lungul gurii lui Dominic, la fel de întunecat și de rece ca gheața de la miezul nopții. "Ne-am mai întâlnit?"

"Da. Luam cina cu ea și tu ne-ai întrerupt." Zâmbetul lui Aiden s-a potrivit cu al lui. "Cam la fel cum ne întrerupi tu acum."

"*Bine.*" M-am interpus rapid între ei înainte ca testosteronul lor să le domine bunul simț. "Oricât de mult mi-ar plăcea această discuție, am multe de făcut. Aiden, îți mulțumesc că ai venit într-un timp atât de scurt. Te voi suna dacă voi avea întrebări. Dominic, ce pot face pentru tine?". Am întrebat cu subiect și predicat.

"Sunt aici pentru a ajuta la curățenie." Și-a ținut ochii pe Aiden, care nu s-a mișcat din locul său de lângă mine. Mi-am înăbușit un oftat. *Bărbați.* "Se apropie marea ta deschidere. Orice pereche de mâini în plus ajută."

Gândul că Dominic se angaja în muncă manuală era atât de absurd încât aproape că am râs cu voce tare. "Ai de lucru." Nu puteam decât să-mi imaginez cât de multă se acumulase în timpul petrecut în Brazilia. "O să mă descurc. E plictisitor, dar o voi face."

"De asemenea, trebuie să-ți recreezi colecția", mi-a spus Aiden. "Asta e o utilizare mai bună a timpului tău decât să mături și să duci gunoiul. Dominic are dreptate. Orice

pereche de mâini în plus ajută." S-a sprijinit de tejghea și și-a încrucișat brațele. "Sunt bucuros să pun și eu umărul. Oricum, prefer sarcinile fizice în locul muncii de birou."

Era o altă înțepătură indirectă la adresa lui Dominic, al cărui calm înfiorător îmi amintea de oceanul dinaintea unei furtuni.

"Mi-am rearanjat programul." Dominic s-a comportat ca și cum Aiden nu ar fi vorbit. "Voi lucra și voi avea întâlniri dimineața, dar după-amiezile mele sunt rezervate pentru tine."

Privirea lui a găsit-o din nou pe a mea. Inima mea s-a clătinat când cuvintele lui au alunecat în locurile goale care se ascundeau sub apărarea mea.

Am vrut să spun nu. Brazilia era una; să-l invit pe Dominic înapoi în viața mea din New York era altceva. Asta nici măcar nu se referea la problema Aiden.

Dar Aiden a avut dreptate când a spus că trebuie să-mi recreez colecția. Nu puteam să deschid un magazin de flori presate fără flori presate expuse, iar restul lucrărilor de construcție au fost oprite până când am reparat avariile provocate de conducta spartă. Aș fi fost un idiot să refuz munca voluntară gratuită.

"Bine." Speram sincer să nu-mi creez și mai multe probleme, dar în acest moment, restaurarea magazinului era mai importantă decât orice altceva. "Dacă vreunul dintre voi dorește să ajute, nu ezitați să treceți pe aici ori de câte ori puteți. *Dar...*" Am ridicat o mână când au deschis gura în același timp. "Nu vreau certuri, insulte sau agresivitate pasivă. Vă rog să rămâneți civilizați."

"Bineînțeles", a spus Aiden. "Nu avem niciun motiv să nu fim. Nu-i așa, Dominic?"

Zâmbetul lui Dominic nu avea umor. "Absolut."

Privirea mea a făcut ping-pong între proeminența încăpățânată a bărbiei lui Aiden și sclipirea periculoasă din ochii lui Dominic.

Am suspinat.

Avea să fie o săptămână lungă.

CAPITOLUL 28

Dominic

"ÎMI STAI ÎN CALE." M-AM PĂȘIT pe lângă AIDEN cu mai multă forță decât era necesar. Alessandra ne avertizase împotriva pasivității-agresive, dar nu era vina mea dacă mă loveam de proprietarul ei în timp ce duceam gunoiul. Ticălosul stătea chiar în calea mea.

S-a împiedicat înainte de a-și recăpăta echilibrul și de a mă fixa cu un zâmbet dur. "Poate că ar trebui să găsești o rută alternativă. Este destul spațiu în jurul meu".

"E plin de gunoaie." Am aruncat un braț plin de flori distruse într-un sac Hefty uriaș.

"Atunci așteaptă." S-a apucat din nou să măture o grămadă de cioburi de sticlă într-o lopată de praf. "Nu ești singurul care lucrează."

Mi-a tresărit ochiul. Eram aici de mai puțin de trei ore și deja îmi venea să-l pocnesc pe Aiden în fața lui îngâmfată și bărboasă. Alessandra a spus că relația lor era platonică, dar niciun proprietar nu era *atât de* direct cu chiriașul său decât dacă voia ceva.

Slavă Domnului că am fost aici să mă asigur că nu face nimic dubios.Aș fi ajutat-o oricum pe Alessandra la curățenie, darprezențamă asigura că nu am ieșit din magazin decât după ce el pleca în fiecare zi

"Nu, dar eu sunt singurul din această cameră care lucrează eficient", am spus cu răceală. "De cât timp măturați același pahar?".

"Nu este întotdeauna vorba de viteză. O treabă bună necesită timp și atenție", a spus Aiden. "Ai putea să înveți câteva lucruri despre asta."

Roșu s-a strecurat în viziunea mea. Ar fi fost atât de ușor să apuc unul dintre cioburile mari de sticlă și...

"Cum merge treaba?" Alessandra a ieșit din dulapul cu provizii, părând obosită, dar mai optimistă decât atunci când am văzut prima dată pagubele.

"Grozav", am spus în cor eu și Aiden. El mi-a zâmbit. Și eu i-am zâmbit lui. I-am zâmbit împreună Alessandrei.

"Facem multe progrese", am spus, ceea ce era adevărat. Curățasem cea mai mare parte a resturilor din ultimele două zile, iar mâine puteam începe să aranjăm mobila înapoi în pozițiile inițiale.

Sprâncenele ei au crescut vertiginos, dar nu a pus la îndoială veselia noastră exagerată. Cred că era doar fericită că nu intrase într-o bătaie cu pumni sau, dacă ar fi fost după mine, într-o crimă sângeroasă.

Alessandra a rămas la etajul principal, așa că eu și Aiden ne-am ținut gura pentru tot restul după-amiezii.

Cămașa mea îmbibată de sudoare mi se lipea de piele, iar mușchii mă dureau de la trasul unor saci de gunoi uriași și îndesați până la tomberon la fiecare oră. Făceam sport, dar nu mai făcusem muncă fizică de bază de când am început la Davenport Capital. Sarcinile fără noimă erau epuizante, dar ciudat de liniștitoare.

Datorită noului meu program temporar, a trebuit să înghesui o zi de interacțiuni cu clienții și evaluări financiare în șase sau șapte ore în fiecare dimineață. Era plăcut să apar la Floria Designs după-amiaza și să nu trebuiască să mă gândesc la ceea ce fac.

Echipa mea nu a fost mulțumită de aceste schimbări, dar ele au lucrat pentru mine, nu invers. Atâta timp cât portofoliile noastre aveau performanțe bune, ceea ce se întâmpla, nu aveau niciun motiv întemeiat să se plângă.

"Poftim." Alessandra mi-a întins un pahar cu apă la sfârșitul zilei. Aiden plecase cu douăzeci de minute în urmă pentru o rezervare la cină, iar eu îmi încetinisem ritmul pentru a putea petrece mai mult timp cu ea. "Arăți de parcă ți-ar prinde bine asta".

"Mulțumesc." Degetele mele au atins-o pe a ei când am luat paharul. O explozie de electricitate mi-a trecut pe piele, iar Alessandra a făcut un pas înapoi atât de repede încât aproape că s-a împiedicat de o cutie de carton aplatizată.

Nu eram singurul care simțise încărcătura dintre noi.

"Lucrurile se aranjează", am spus cu voce tare. "Cred că vom termina până în weekend".

"Sper că da." O roșeață roz îi decora fața și pieptul. Arăta atât de al naibii de adorabilă, încât aproape că am apucat-o și am sărutat-o din nou, dar nici măcar nu discutasem încă despre sărutul nostru de la lagună. Ultimul lucru pe care îl doream era să o împing prea departe, prea repede. "Îți mulțumesc din nou că m-ai ajutat cu asta." A făcut un gest în jurul magazinului. "Nu e nevoie să o faci."

"Nu, dar vreau", am spus simplu.

Alessandra mă sprijinise fără rezerve de-a lungul anilor, iar eu nu făcusem același lucru pentru ea. Nu atât de mult pe cât ar fi trebuit. Aș putea freca fiecare centimetru al magazinului în fiecare zi în următorii zece ani și nu m-aș apropia de ceea ce merita ea. De aceea am ajutat-o eu însumi, în loc să angajez o echipă să o facă. Ea merita atenție, nu delegare.

Respirațiile noastre au zburat în aer înainte de a se lichefia în tăcere.

Tunsul gazonului, spălatul vaselor, lucrat ca ajutor de ospătar. Mi-am petrecut prima jumătate a vieții mele servindu-i pe alții pentru niște bănuți figurativi.După ce am

câștigat primul milion, am jurat că nu voimaicurățaniciodată mizeriilealtora, dar mi-aș petrece cu plăcere restul vieții făcând asta dacă asta ar însemna că Alessandra ar continua să se uite la mine așa cum o făcea acum

Ca și cum poate, doar poate, micuța flacără de speranță pe care o purtam cu mine de când am divorțat nu era, până la urmă, deplasată.

Așa cum am prevăzut, ne-am încheiat eforturile de curățare sâmbătă. Am dezvoltat până atunci calusuri cât o echipă de baseball, dar a meritat.

"Ai reușit", am spus când Alessandra s-a prăbușit pe scaun cu o ușurare vizibilă. "Magazinul este oficial din nou pe drumul cel bun."

"Într-un fel. Mai am o mie de flori de uscat până la marea deschidere, dar..." Suspinul ei s-a topit într-un mic zâmbet. "*Doamne, ce* bine o să mă simt când o să intru luni și n-o să văd o grămadă de gunoaie așteptându-mă."

"La nici un gunoi." Mi-am ridicat cutia de Coca-Cola.

A râs și a ciocnit-o pe a ei de a mea. "Amin."

Ne-am așezat pe laturi opuse ale biroului ei, care gemea sub greutatea mâncării chinezești la pachet. Nu ne puteam hotărî ce să mâncăm, așa că am comandat câte puțin din toate - carne de vită cu broccoli, rulouri de primăvară, pui cu susan, crab rangoon, carne de porc dulce-acrișoară. Tipul de la livrări nu și-a putut ascunde șocul când a văzut că eram doar doi în timpul livrării.

Nenorocitul de Aiden încercase să rămână și la cină, dar un apel rapid în baie a rezolvat problema - în prezent se ocupa de o problemă de vandalizare la o altă proprietate a sa. Era fascinant cât de multe daune putea provoca o piatră pe sticlă.

Îmi epuizasem răbdarea cu el cu câteva zile în urmă. A fost norocos că nu am chemat ceva mai distructiv decât o piatră.

"Pun pariu că asta nu este ideea ta de sâmbătă seara perfectă."Alessandra a înjunghiat o bucată de broccoli "Fii sinceră. Unde ar trebui să fii acum?"

Primisem invitații la două gale de caritate, la o expoziție la un muzeu privat și la o cină la casa familiei Singh în acea seară. Le-am refuzat pe toate.

"Nicăieri", am spus eu. "Sunt exact unde vreau să fiu."

Privirea Alessandrei se clătină. Și-a coborât mâncarea fără să o mănânce, iar tăcerea s-a întins atât de tare încât m-am temut că se va rupe și va distruge camaraderia fragilă pe care o dezvoltasem din Brazilia.

O parte din mine voia să ascundă sub preș subiectele dificile și să se bucure în continuare de seara noastră. Cealaltă parte știa că asta ar fi fost doar un plasture, nu un leac. Alessandra și cu mine tencuiam fisurile din căsnicia noastră cu un furnir strălucitor. Funcționase - până când nu a mai funcționat.

Uneori, singura modalitate de a traversa cel mai înalt munte era să-l escaladezi.

"Ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat la lagună." Elefantul stătea de prea mult

timp între noi. "Sărutul nostru..."

"A fost doar un sărut." Alessandra și-a împins broccoli fără să ridice privirea. "Am fost la o întâlnire. Sărutările se întâmplă la întâlniri."

"Ále..."

"Nu. Nu o transforma în ceva mai mult decât a fost." Un tremur a trecut pe sub cuvintele ei. "Mi-ai cerut o singură întâlnire și ți-am oferit-o. Asta e tot."

"Dacă nu ar însemna nimic, ai fi în stare să te uiți la mine." Mâncarea mea zăcea abandonată în farfurie, dar nu conta. Îmi pierdusem pofta de mâncare. "Nu ne mai mințim unii pe alții sau pe noi înșine. Asta merităm."

"Nu știu ce vrei să spun." Alessandra și-a ridicat mâinile în sus, cu trăsăturile pictate de frustrare. "Vrei să spun că mi-a plăcut sărutul și că nu-l regret, deși ar trebui? Bine. Am făcut-o și nu o fac.Dar atracția fizică nu afostniciodatăproblema Când mă uit la tine, eu..." Vocea ei s-a întrerupt. "Cred că nu aș putea iubi pe nimeni mai mult decât tine sau după tine. Că tu ai luat tot ce aveam de oferit, iar eu ți-am oferit de bunăvoie pentru că nu-mi puteam imagina o lume în care să nu fim împreună."

Fața ei se estompa sub durerea care îmi sfâșia interiorul.

"Dar acum trăiesc în acea lume și mi-e frică." Bărbia Alessandrei s-a clătinat. "Nu știu cum să-mi trăiesc viața fără tine, Dom. Nu m-am mai întâlnit cu nimeni altcineva de peste zece ani, și pur și simplu... nu pot..." Vocea ei a scăzut până la o șoaptă. "Nu-ți pot promite mai mult decât ți-am promis deja."

Am încercat să vorbesc, dar de fiecare dată când apucam un răspuns, acesta se făcea praf. Nu puteam decât să stau acolo și să ascult cum îmi sfâșia inima metodic, bucată cu bucată.

"Știu că te străduiești. Știu la ce ai renunțat pentru a fi în Brazilia, pentru a fi aici, și apreciez asta cu adevărat. Dar nu sunt pregătit pentru mai mult decât ceea ce avem. Nu sunt sigură că voi fi vreodată". O singură lacrimă îi curgea pe față. "Mi-ai frânt inima și nici măcar nu ai fost acolo să fii martoră la asta."

Dacă am crezut vreodată că am mai avut dureri, m-am înșelat. Oasele rupte și loviturile de bici ale mamei mele adoptive au pălit în comparație cu sulița albicioasă a cuvintelor Alexandrei.

Nu intenționasem niciodată să o rănesc, dar impactul a învins intenția, și nici o cantitate de scuze verbale nu ar fi putut compensa ceea ce făcusem.

"Înțeleg." Vocea unui străin mi-a purtat cuvintele. Era prea aspră, prea crudă pentru a fi a mea, dar era singurul lucru pe care îl aveam, așa că am folosit-o. "Dacă ai nevoie de timp, ia-ți timp. Dacă vrei să te întâlnești cu alte persoane, fă-o. Eu nu mă voi amesteca. Nu te-am apreciat când te-am avut, iar asta e crucea mea de purtat. Dar tu vei fi mereu dragostea vieții mele și eu voi fi mereu aici, indiferent dacă va fi peste o lună, un an sau o viață întreagă." Sunetul plânsului ei mi-a umezit obrazul cu ceva fierbinte și umed.Sunt probabil sutebărbați care ar face coadă pentru șansa de a fi cu tine Îți cer doar să mă lași să fiu unul dintre ei."

Mi-am asumat cel mai mare risc din viața mea. Mi-a spus că am putea să ne

întâlnim cu alte persoane în Brazilia, dar asta fusese o ipoteză; asta era real. Gândul de a sta deoparte și de a privi cum un alt bărbat o atinge fără să fac nimic în privința asta îmi făcea aproape imposibil să respir.

Dar i-am frânt inima o dată și aș lăsa-o să-mi frângă inima de o mie de ori în schimb, dacă asta ar însemna ca într-o zi să se întoarcă la mine.

CAPITOLUL 29

Alessandra

"Chiar a spus că nu are nimic împotrivă să te întâlnești cu alte persoane?" Isabella a strâmbat din nas. "Asta nu prea seamănă cu Dominic."

"Este evident că minte." Sloane a bătut cu pixul în carnețelul ei. "Pun pariu că el crede că Alessandra va merge la câteva întâlniri, nu-i va plăcea niciuna dintre ele și va fugi înapoi la el." Lângă ea, Peștele se uita la noi din castronul lui, cu ochii lui bulbucați, lipsiți de gânduri.

Pentru prima dată în viața mea, am fost gelos pe un peștișor auriu nenorocit. Dacă aș putea să renunț la grijile mele pământești și să-mi petrec viața înotând și mâncând pelete personalizate. *Nici nu are idee cât de bine îi este.*

"Sunt singura care se simte prost pentru el?" Vivian și-a tras buza de jos între dinți. "Au trecut luni de zile și este evident că încearcă. Poate că *s-a* schimbat."

Nu m-a surprins că a fost prima dintre prietenii mei care s-a înmuiat față de Dominic. Având în vedere istoria ei cu Dante, știa exact cum e să te simți când persoana pe care o iubești greșește - și dacă iertarea era o opțiune. În cazul lor, s-a rezolvat. Cazul meu era încă în așteptare.

Cu toate acestea, nu a fost singura persoană care s-a simțit prost.Inima meatresărea de fiecare dată când mă gândeam la Dominic, dar asta nu era suficient pentru a fugi înapoi în brațele lui

"Putem vorbi despre altceva?" M-am frecat la tâmplă. Prietenii mei și cu mine repetasem de atâtea ori timpul petrecut în Brazilia și conversația mea cu el de aseară, încât îmi venea să țip. "Viv, cum a fost întâlnirea ta cu Buffy Darlington?".

Noi patru eram înghesuiți în apartamentul lui Sloane. Practic, era o seară de film, dar eram prea ocupate să bârfim ca să ne uităm la filmul ales (cu excepția lui Sloane, care a reușit să jongleze cu conversația noastră și să scrie recenzia ei, fără îndoială vicioasă, despre cea mai recentă comedie romantică).

"Înspăimântător, ca de obicei." Din fericire, Vivian a acceptat schimbarea mea de subiect fără discuții. Buffy era una dintre marile doamne ale societății newyorkeze și era cunoscută ca fiind pretențioasă când venea vorba de evenimentele ei. O angajase pe Vivian pentru a-i planifica serată anuală de sărbători, pentru care Vivian se stresase în ultimele trei luni. "Dar totul este confirmat și pregătit pentru mâine."

"Petrecerea lui Buffy mâine, gala de Crăciun Valhalla marți." Isabella a căscat. "Nimic nu se compară cu sărbătorile din New York."

"Este un sezon teribil", a spus Sloane. "Muzica de Crăciun. Filmele de prost gust. Puloverele cu reni. *Doamne,* puloverele. Mă fac să vreau să mor".

"Te-ai uitat la toate filmele alea de prost gust", am subliniat. "Nu trebuie să le urăști atât de mult."

"Uneori, trebuie să înduri groaznicul pentru a aprecia mediocritatea, ceea ce este cazul majorității filmelor moderne."

Isabella, Vivian și cu mine am schimbat priviri amuzate. Era o glumă nu foarte secretă și continuă între noi, conform căreia Sloane ținea în viață de una singură industria comediilor romantice. Pentru cineva care se presupunea că disprețuiește comediile romantice, ea s-a angajat să urmărească fiecare nouă lansare în ziua în care apărea.

"Cine mai vrea să bea ceva?" Isabella a aruncat în gură un pumn de popcorn și a întins mâna spre sticla pe jumătate goală de rom de pe măsuța de cafea. "Sunt în iadul editării celei de-a doua cărți a mea, așa că mi-ar prinde bine tot romul și Cola pe care le pot primi", a spus ea, cu vocea înăbușită.

Am clătinat din cap. "Nu, mulțumesc." Deja luasem trei. Încă una și aș fi făcut o prostie, cum ar fi să trimit un mesaj cuiva pe aplicația de întâlniri pe care o descărcasem impulsiv în acea dimineață. Trecusem printr-o duzină de profiluri înainte de a mă potrivi cu unul. Mă speriase atât de tare încât am închis imediat aplicația și m-am prefăcut că nu există.

În mod clar, abilitățile mele de întâlnire erau ruginite.

"O să beau după ce termin asta." Stiloul lui Sloane a zburat peste pagină în timp ce murmura în sinea ei. Nu am reușit să prind totul, dar mi s-a părut că am auzit frazele *bolnăvicioase, de o lungime insuportabilă* și *atât de nerealiste încât face ca schimburile de corpuri între mamă și fiică să pară credibile.*

"Viv?" Isabella s-a întors spre ultimul membru al grupului nostru. "Ai băut apă toată noaptea. Trăiește un pic!" A scuturat romul cu o înflorire dramatică.

"Mi-ar plăcea, dar nu pot." Vivian și-a pus o șuviță de păr după ureche. "Nu pentru încă șapte luni."

Capul lui Sloane s-a ridicat brusc din caietul ei. Fălcile Isabelei s-au dezlănțuit, determinând un bob de popcorn să cadă pe podea.

Am fost primul care a luat cuvântul. "Ești..."

"Sunt însărcinată", a confirmat Vivian. Zâmbetul ei a înflorit într-un zâmbet în toată regula când am izbucnit în țipete și râsete. Am abordat-o într-o îmbrățișare de grup,

întrebările noastre suprapunându-se unele peste altele într-un flux de euforie.

"Știți deja sexul?"

"La ce nume de copii te gândești?"

"Pot să fiu nașă?"

"Sfinte Sisoe, ești *însărcinată*!"

Vivian și Dante erau căsătoriți de trei ani, așa căera doar o chestiune de timp până să aibă copii Eram sincer încântat pentru ea, dar nu mă puteam opri ca un val de tristețe să-mi umezească dispoziția când mă gândeam la viața mea în comparație cu a ei.

Dominic și cu mine ne doream amândoi copii. Discutasem despre asta la începutul relației noastre și convenisem că vom aștepta până când finanțele și carierele noastre vor fi stabile înainte de a încerca să avem un copil. Din nefericire, până la momentul în care s-a întâmplat acest lucru, el era atât de obsedat de muncă încât nu am mai încercat cu adevărat.

Mă bucur că nu am făcut-o. Oricât de mult mi-aș fi dorit un fiu sau o fiică, practic i-aș fi crescut singură și nu am vrut ca niciunul dintre copiii mei să se simtă neglijat.

A sunat soneria de la ușă.

"Mă duc eu." M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă, în timp ce Sloane și Isabella continuau să o bombardeze pe Vivian cu întrebări.

M-a întâmpinat un tip de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat într-un tricou polo alb. "Alessandra Ferreira?" Avea în mâini o cutie mică, împachetată ca un cadou.

"Eu sunt." O linie de nedumerire mi-a săpat între sprâncene. Nu comandasem nimic.

"Semnați aici, vă rog." Mi-a întins o tabletă.

Mi-am mâzgălit semnătura și, prea curioasă ca să mai aștept, am rupt hârtia de împachetat imediat după ce a plecat. Cutia albă de dedesubt nu conținea niciun indiciu despre ceea ce se afla înăuntru, dar când am deschis-o, inima mea s-a oprit complet.

"Mi-ai adus un cadou la prima noastră întâlnire? Cred că mă placi cu adevărat", am tachinat eu, luând punga cu cadouri din mâna lui Dominic.

Un strop de culoare îi luase pomeții. "Nu este pentru întâlnire. Este pentru semestru."

"Ce..." Fraza mea s-a întrerupt când am recuperat obiectul.Cana albă și veselă avea un mâner auriu și un măr roșu pe care erau ștampilate cuvintele "Cel mai bun profesor din lume" cu negru și îndrăzneț

Emoția mi-a crescut în gât.

Niciun tutore nu-mi cumpărase vreodată ceva în afară de un card cadou de la Starbucks. Era atât de diferit de Dominic, atât ca sentiment, cât și ca produs, încât m-a lăsat fără cuvinte.

Probabil că a confundat tăcerea mea cu nemulțumirea, pentru că i s-a accentuat culoarea.

"Știu că e de prost gust, iar tu ești meditator, nu profesor", a spus Dominic cu

rigiditate. "Dar ai spus că s-a spart cana ta preferată acum câteva săptămâni și... la naiba. Nu contează." A întins mâna după ea. "Am să ți-o înapoiez. Tu nu..."

"Nu!" Am strâns cana la piept, protejându-mă. "Îmi place la nebunie. Să nu îndrăznești să încerci să o iei înapoi, Dominic Davenport, pentru că o păstrez pentru totdeauna."

Acest lucru s-a dovedit a fi neadevărat. Cana originală s-a spart în timpul mutării noastre la New York. Am fost devastată, dar cea din mâinile mele era o replică exactă a celei pe care mi-o dăruise la prima noastră întâlnire, până la măr și fontul "World's Best Teacher".

Prima noastră întâlnire. 21 decembrie, adică azi. A fost prima aniversare a noastră pe care am uitat-o. Fusesem prea distrasă de mizeria de la magazin și de complicațiile relației noastre *actuale.*

Am luat cu o mână tremurândă biletul scris de mână ascuns sub cană.

Mă voi gândi mereu la tine în această zi.

Nu avea nicio semnătură, dar nu avea nevoie de una. Mâzgăliturile întunecate și murdare erau fără îndoială ale lui Dominic.

Presiunea s-a acumulat în spatele ochilor mei.

"Ce este asta?" a întrebat Isabella. Prietenii mei tăcuseră și mă priveau cu curiozitate.

Am pus biletul înapoi în cutie și am închis-o.

"Nimic", am spus eu. Am clipit dincolo de cearcănele din vedere și am forțat un zâmbet. "Nu e nimic."

CAPITOLUL 30

Alessandra

DUPĂ ce ISABELLA și VIVIAN au plecat și SLOANE s-a retras pentru noapte, m-am ascuns în fundul dulapului, mi-am scos telefonul și i-am trimis un mesaj tipului cu care mă potrivisem pe aplicația de întâlniri. Mi-a răspuns imediat prin mesaj și, în după-amiaza următoare, aveam o întâlnire pentru marți seara.

Totul s-a întâmplat atât de repede încât m-a făcut să mă învârt în jurul capului, ceea ce era exact ceea ce îmi doream. Dacă mă gândeam prea mult, m-aș fi scufundat în balta de vinovăție care mi se băltea în stomac. Îi spusesem clar că vreau să mă întâlnesc cu alte persoane, iar Dominic fusese de acord. Nu aveam niciun motiv să mă simt vinovată, dar era dificil să mă debarasez de vechile moduri de gândire.

Nu mai este al tău. Ești liberă.

Într-o zi, sentimentele mele vor ajunge din urmă logica mea. Până atunci, m-am forțat să acord o șansă corectă viitoarei mele întâlniri.

Dalton era fermecător, bine educat și chipeș într-un fel de model generic Ralph Lauren. Tocmai se mutase din Australia la New York și lucra în "afaceri", un descriptor vag care sugera un posibil fond de fonduri fiduciare, dar, în afară de asta, conversațiile noastre prin SMS au fost perfect încântătoare.

"Arăți minunat", a spus Sloane marți. "Nu-ți mai face griji și distrează-te".

"Este prima mea întâlnire adevărată în 11 ani." Nu am pus la socoteală cina mea cu Aiden, care s-a încadrat în zona gri undeva între *platonic* și *romantic.* "Și dacă mă fac de râs? Sau dacă rămânem fără subiecte de discuție? Se sărută oamenii la prima întâlnire în ziua de azi sau ar trebui să aștept până la a treia?"

M-am jucat cu colierul meu. Dalton mă ducea la o gală în oraș - "mult mai frumos decât să bei ceva la bar", mă asigurase - și mă îmbrăcasem pentru această ocazie cu o rochie de mătase de miezul nopții și bijuterii de aur. Mi se părea exagerat pentru prima noastră întâlnire, dar am presupus că era mai bine decât să țip ca să mă fac auzită

peste muzica de bar de Crăciun.

Sloane și-a pus mâinile pe umerii mei. "Oprește-te. *Respiră*", mi-a ordonat ea. Am făcut-o, pur și simplu pentru că nu i-am spus niciodată nu lui Sloane Kensington. Ar fi fost un mare general militar dacă s-ar fi simțit vreodată înclinată. "Vei fi bine. Primele întâlniri sunt *menite* să fie un pic ciudate. Du-te, distrează-te și, dacă lucrurile chiar o iau razna, sună-mă."

"Corect. Bine." Am inspirat adânc. *Pot să fac asta.* Eram un adult; nu aveam de gând să fug la prietenul meu la primul semn de probleme. "Stai, unde te duci în seara asta? Credeam că ai de lucru."

Majoritatea oamenilor și-au luat liber de Crăciun, dar Sloane nu era ca majoritatea oamenilor. Și-ar fi lipit fizic telefonul de mână dacă nu ar fi fost atât de complicat din punct de vedere logistic.

"Da." Și-a luat mâinile de pe umerii mei și și-a încrucișat brațele, cea mai slabă pată de roz colorându-i obrajii. În loc de costumele, fustele creion și tecile de afaceri obișnuite, purta o rochie aurie strălucitoare și tocuri care o duceau de la un metru optzeci și cinci la un metru opt. "Mă întâlnesc cu un client la o... la o petrecere privată."

Suspiciunile legate de bâlbâiala necaracteristică a lui Sloane au dispărut când telefonul și soneria au sunat în același timp. Ne-am luat la revedere rapid și ne-am grăbit să răspundem la apelurile respective.

"Wow, ești și mai frumoasă în realitate." Ochii negri ai lui Dalton străluceau de apreciere în timp ce mă examina atent în lift. "Mă bucur că mi-ai trimis un mesaj."

Am zâmbit, trecând peste o senzație de disconfort. "Și eu."

O mașină privată ne aștepta jos. Ne-a dus în centrul orașului, în timp ce Dalton și cu mine am început o conversație despre impresiile lui despre New York până acum și despre diferențele dintre viața în SUA și cea din Australia.

"Cel puțin aici nu sunt animale care așteaptă să te omoare la fiecare colț", am glumit când s-a plâns de cultura americană a bacșișului.

"Adevărat." A zâmbit. "Dar nu toți șerpii pe care îi vezi sunt veninoși..."

Mi-a plăcut conversația noastră, dar, ca și în cazul lui Aiden, nu am simțit acea *scânteie* evazivă cu Dalton. Totuși, noaptea era încă tânără. Aveam destul timp să ne conectăm.

"O să-ți placă locul ăsta", a spus el când mașina s-a oprit în fața unei perechi de porți păzite. "Am crezut că capitolul din Sydney a fost drăguț, dar cel din New York îl întrece pe cel din New York. Cred că de aceea este nava amiral." A râs. Nu m-am alăturat lui.

Am recunoscut acele porți. Am recunoscut drumul lung și sinuos până la clădirea principală și marea marmură albă care se înălța deasupra noastră. Participasem la evenimente acolo de foarte multe ori în ultimii cinci ani.

Groaza mi se încolăcea în piept în timp ce urcam scările cu covor roșu.

Poate că nu va fi aici. Dominic ura petrecerile și le tolera doar pentru a face networking. Erau două zile înainte de Crăciun; avea locuri mai bune unde să fie.

Dar orice speranță pe care o aveam de a-l evita pe fostul meu soț în timp ce eram la

o întâlnire cu un alt bărbat a dispărut atunci când Dalton și cu mine am pus piciorul în sala de bal a Clubului Valhalla.

M-am uitat în sus și el era acolo. Umerii largi, chipul devastator și ochii arzători care erau fixați direct pe mine - și pe atingerea mâinii lui Dalton pe talia mea.

Dominic

"Fără crime înainte de Crăciun", m-a avertizat Dante. "Vivian spune că aduce ghinion."

"Nu omor pe nimeni." Nu voiam să-mi murdăresc costumul cu sânge. Dar mutilarea? Era o posibilitate foarte mare - dacă nu-i promisesem Alessandrei că nu mă voi amesteca în întâlnirile ei.

Posesivitatea mi se agita sub piele în timp ce o priveam dansând cu Dalton Campbell. Rochia ei îi îmbrățișa fiecare curbă, iar ea își aranjase părul într-o coafură care îi dezvăluia întinderea netedă și goală a spatelui. Ochii, părul, zâmbetul, *totul.* Era atât de frumoasă încât sfida realitatea.

Mi-am aprins și stins bricheta în timp ce Dalton spunea ceva care o făcea să râdă. Gelozia ardea verde și fierbinte.

Să o văd pe Alessandra la o întâlnire cu un alt bărbat și să nu pot face nimic în privința asta a fost cât se poate de aproape de iad. Nu știam prea multe despre Dalton, în afară de faptul că familia Campbell a făcut avere în minerit și că se transferase recent de la secția Valhalla din Sydney, dar deja îl detestam de moarte.

"Bine." Kai mi-a readus jumătate din atenție la conversația noastră. Cealaltă jumătate era blocată pe mâna lui Dalton pe talia Alessandrei. O atingea prea intim pentru un cadru public, iar eu voiam să o tai dracului. "Suntem aici să sărbătorim, așa că nu te mai holba la bietul om de parcă i-ai plănui moartea."

Dante anunțase aseară sarcina lui Vivian.M-ambucurat pentru el - în mare parte Soții Russo erau căsătoriți de trei ani și își întemeiau o familie. Eu eram căsătorit cu Alessandra de zece ani și nu mai aveam nimic din ea, cu excepția diamantului din buzunar și a bucăților sparte care îmi zimțau inima.

Poate că eram un masochist pentru că purtam cu mine verigheta ei când îmi amintea atât de mult de eșecurile noastre, dar, la fel ca bricheta, era și una dintre singurele amintiri despre noi pe care le puteam păstra.

"Încă nu ne-am decis dacă vrem ca sexul copilului să fie o surpriză", a spus Dante ca răspuns la întrebarea lui Kai, pe care eu o ratasem. A zâmbit, ochii îi scânteiau cu un amestec de mândrie, bucurie și nervi. Arăta atât de diferit de morocănosul lui obișnuit, încât nu aș fi ghicit niciodată că era același bărbat care își urâse soția când se cunoscuseră. "Vreau să fiu surprins, dar Viv vrea să se pregătească. Știi că îi place să

planifice lucruri..."

Am încercat să fiu atentă, dar nu-mi puteam lua ochii de la Alessandra și Dalton. Vivian și Isabella erau aici cu Dante și Kai, dar dispăruseră Dumnezeu știe unde la începutul galei. Nici măcar nu o văzuseră încă pe Alessandra.

Falca mea a trosnit când Alessandra a râs din nou la ceva ce a spus Dalton. Nu mai puteam suporta; trebuia să mă îndepărtez din aceeași cameră cu ei înainte de a sugruma pe cineva.

"Mă întorc imediat." I-am părăsit pe Dante și Kai fără să aștept vreun răspuns.

Aburii verzi mi-au sufocat plămânii când am ieșit din sala de bal și m-am îndreptat spre grădini. Îmi lăsasem haina înăuntru, iar aerul de iarnă îmi mușca din lâna moale a costumului. Cu toate acestea, nu a făcut nimic pentru a risipi mizeria care îmi străbătea venele.

Pe. Oprit. Flacăra brichetei a fost singura sursă de căldură.

De la bătăi fizice până la abuzuri verbale, am fost supus la o mulțime de pedepse în copilărie, dar niciuna nu m-a afectat mai mult decât cea din ultima oră. Eram o fantomă în seara asta, forțată să privesc, dar incapabilă să acționez.

Am stat afară până când fața mi-a amorțit și durerea frigului mi-a intrat în oase. Aș fi părăsit Valhalla cu totul dacă curiozitatea morbidă nu m-ar fi târât înapoi la petrecere.

Trebuia să știu dacă Alessandra și Dalton erau încă acolo. Oricât de mult m-ar fi durut să-i văd împreună, gândul la *ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi* plecat împreună m-ar fi eviscerat și mai mult.

M-am oprit mai întâi la baie. Tocmai terminasem de spălat pe mâini când un râs s-a scurs de la una dintre cabine.

"Ai văzut fotografia pe care ți-am trimis-o?" Vocea avea un puternic accent australian. "Da... știu. Este *sexy.* Se zvonește că a divorțat de curând, așa că știi că tânjește după o partidă bună de sex."

Am rămas nemișcată.

Un alt râs a răsunat în baie. Era goală, cu excepția mea și a nenorocitului din cabină, iar eu puteam auzi fiecare gram de suficiență în tonul lui. "Nah. Nici vorbă să mă leg cu lanțuri de o tipă atât de curând, oricât de bună ar fi. Pun pariu că păsărica ei e strâmtă ca dracu', totuși... da, mi-a trimis ea primul mesaj. Imaginează-ți cât timp a trecut de când fostul ei iubit a atins-o dacă e atât de disperată să iasă la o întâlnire cu cineva cu care abia a început să vorbească." S-a tras apa la toaletă. "Da, camera secretă e încă la mine acasă. O să-ți arăt cum este ea la meci".

Ușa cabinei s-a deschis, iar Dalton a ieșit. O străfulgerare de surpriză i-a traversat fața când m-a văzut lângă chiuvetă, dar nu a dat dovadă de conștientizare a ceea ce tocmai intrase.

"Hei, omule, vrei să te muți?" A dat din cap spre chiuvetă. "Trebuie să mă întorc la întâlnirea mea." Clinchetul lui mi-a spus că știa că îl depășisem și că el credea că facem parte din același nenorocit de club al băieților.

"Sigur." Mi-am șters calm mâna cu un prosop de hârtie și l-am aruncat la gunoi.

"Mulțumesc. Eu..." Fraza lui s-a întrerupt într-un urlet când i-am trântit pumnul în față.Sângele i-a țâșnit din nas, iar, zgomotul satisfăcător al oaselor a alungat rămășițele urâte ale râsului său "*Ce naiba?*" Își strângea nasul, cu fața încremenită într-o mască de durere. "Am să te dau în judecată până la moarte, tu..."

Dalton a urlat din nou când l-am ridicat de guler. "Ceea ce vei face", i-am spus calm, "este să te întorci în sala de bal, să-ți ceri scuze partenerei tale pentru că i-ai irosit timpul și să nu o mai atingi sau contactezi niciodată. Apoi te vei duce acasă și vei demonta camera aia a ta înainte ca FBI-ul să primească un pont anonim despre activitățile tale secrete. Dacă aflu că ai încălcat *vreuna* dintre aceste reguli, te voi vâna, îți voi tăia scula ta mică și patetică și te voi face să te îneci cu ea. Ai înțeles?"

"Ești nebun", a scuipat Dalton. "Știi cine e tatăl meu..."

Mi-am strâns mai tare strânsoarea până când fața lui a căpătat o nuanță urâtă de violet, iar cuvintele lui s-au transformat într-un gâlgâit neputincios. "Înțelegi?"

A dat din cap frenetic, cu ochii bulbucați din cauza lipsei de oxigen.

"Bine." Am ieșit și l-am lăsat pe podea, plin de sânge și plângând. Furia îmi distorsiona vederea cu fiecare pas, dar oricât de mult mi-aș fi dorit să-l bat până la inconștiență pentru felul în care vorbise despre Alessandra, deja depășisem o limită. Nu regretam nici un pic, dar aveam sentimentul că ea nu va simți la fel.

Suspiciunile mele au fost confirmate mai târziu, când și-a privit telefonul cu o privire încruntată și a ieșit din sala de bal. Dante și Kai dispăruseră amândoi, așa că am rămas singur la bar când Alessandra s-a întors câteva minute mai târziu, cu expresia ei incandescentă de furie.

"Tu. Afară. *Acum.*"

Am urmat-o până la un hol liniștit de la etaj, ignorând privirile curioase și șoaptele celorlalți oaspeți. Despărțirea noastră făcuse vâlvă în ziarele mondene și puteam să văd deja titlurile care urmau să apară în urma evenimentelor din această seară.

MOȘTENITORUL CAMPBELL, AGRESAT LA GALA VALHALLA!

DOMINIC ȘI ALESSANDRA DAVENPORT, VĂZUȚI CERTÂNDU-SE. SE ANUNȚĂ MAI MULTE PROBLEME LA ORIZONT PENTRU ACEST CUPLU DIVORȚAT?

"L-ai pocnit pe Dalton în față?" Alessandra a așteptat până când am rămas singuri înainte de a mă ataca. "Ce este *în neregulă* cu tine? Asta e agresiune!"

"Lasă-mă să-ți explic..."

"Nu." Mi-a înfipt un deget în piept. "Ai spus că nu te vei amesteca în întâlnirile mele."

"Știu. I- "

"Asta a fost acum trei zile, iar primul lucru pe care îl faci când mă vezi cu altcineva este să-l ataci în baie?".

"Ále, el..."

"Tocmai de aceea nu pot avea încredere în tine. Continui să spui un lucru și..."

"Avea de gând să te filmeze!" Cuvintele mele au explodat de frustrare.

Alessandra a tăcut. S-a uitat fix la mine, cu ochii rotunzi de șoc.

"L-am auzit vorbind cu un prieten în baie." Am sărit peste elementele mai grosolane ale conversației lui Dalton. Ea nu avea nevoie să audă nimic din toate astea. "Plănuia să te ducă acasă și să te înregistreze în secret făcând sex." O nouă sclipire de furie mi-a trecut prin stomac. "Spune-mi, ce ar fi trebuit să fac?"

"Ai fi putut să-mi spui."

"M-ai fi crezut?"

Ea nu a răspuns.

"Am spus că voi sta deoparte și te voi privi cum te întâlnești cu cine vrei tu, și așa voi face", am spus."Nu e treaba mea să-ți spun ce poțișicenu poți face Dar*nu voi* sta deoparte și *nu mă voi* uita cum ești nerespectată". Emoția a făcut ca silabele să fie aspre. "Aș face orice pentru tine, *amor*, dar nu pot face imposibilul."

Alessandra a înghițit în sec. Furia ei se domolise vizibil și, dintr-o dată, părea mică și obosită pe fondul împrejurimilor noastre ornamentate.

Pumnul mi s-a încolăcit în fața nevoii de a o atinge. "Te las să te întorci la petrecere", am spus când a rămas tăcută. "Îmi pare rău că ți-am stricat seara, dar meriți mai mult decât cineva ca Dalton."

Și ea merita mai mult decât mine, dar cel puțin eu știam asta. Nu exista nicio persoană în lume care să fie demnă de ea.

Am făcut doi pași pe hol înainte să mă oprească.

"Dominic."

Inima mea a ricoșat la tonul ei scăzut. M-am întors, dar nu am apucat să reacționez înainte ca ea să închidă spațiul dintre noi, să mă apuce de cămașă...

Și m-a sărutat.

CAPITOLUL 31

Alessandra

NU AM ȘTIUT CUM S-A ÎNTÂMPLAT SAU CE M-A FĂCUT SĂ O FAC. Într-o secundă, îl priveam pe Dominic îndepărtându-se. În următoarea, mâinile mele îi strângeau cămașa cu pumnii, limba mea se încurca cu a lui, iar lumea mea era încețoșată într-o ceață de căldură și senzații.

Alcoolul și un roller coaster de emoții mi-au dus inhibițiile dincolo de punctul fără întoarcere. În jumătate de oră, am experimentat o gamă completă de emoții umane - furie, șoc, dorință și o mie de nuanțe între ele - și eram *obosit.*

Obosit să mă simt inconfortabil în pielea mea. Sătulă să fac conversație și să mă întreb dacă cealaltă persoană mă place. Sătulă să lupt împotriva curentului atunci când voiam doar să mă scufund în uitare.

Așa că, pentru o noapte, am făcut-o.

Gemetele chinuite ale lui Dominic s-au aprins adânc în miezul meu și s-au răspândit spre exterior, aprinzând mici focuri până când am fost mistuit de o poftă care îmi tremura genunchii și îmi amorțea mintea.

Nu mai făcusem sex din noaptea de dinainte de a semna actele de divorț.Trecuseră aproape trei luni, dar mărturisirea lui de mai devreme,că Dalton plănuia să mă ia acasă și să se culce cu mine, m-a făcut să realizez că nu eram pregătită să fiu cu altcineva în afară de el Cel puțin nu în felul ăsta.

M-am împiedicat în spate, trăgându-l cu mine. Mâinile căutau și bâjbâiau înainte de a deschide, în cele din urmă, o ușă de-a lungul holului și am intrat clătinându-ne înăuntru pentru o gură de intimitate.

Strânsoarea lui era strânsă de talia mea în timp ce ne deplasam prin cameră. Am zărit cărți din piele și vitralii când am ieșit la aer; trebuie să fim în bibliotecă.

Motivul. Cuvinte. Toate acestea dispăruseră, lăsând în urmă doar nevoia și dorința.

Nimic dintre noi nu era real, dar era tot adevărul pe care îl aveam. Legătura noastră

mă trăgea, chiar dacă bucățile zdrențuite ale inimii mele lucrau să mă sfâșie.

Genunchii mei s-au lovit de spătarul unui șezlong din piele. Dominic m-a împins pe spate, corpul lui acoperindu-l pe al meu, în timp ce mă săruta cu o intensitate care mă încolăcea pe degete. Eram deja udă de la primul gust al buzelor lui, iar nevoia a pulsat mai tare între picioarele mele la gemetele lui chinuite.

"Nici nu ai idee ce-mi faci, Ále." Degetele calde și puternice s-au curbat peste șoldurile mele. "Aș distruge lumea dacă asta ți-ar face plăcere. Aș ruina orice bărbat care a crezut că te poate avea." Barbă lui se zgâria pe pielea moale; respirația lui patina pe obrazul meu, provocându-mi fiori pe șira spinării.

În acel moment, eram disperată, aveam nevoie și eram atât de mult a lui.

"Trage-mi-o ca și cum ai vorbi serios, Dom." A fost o provocare slabă. O săgeată care era prea tocită pentru a atinge centrul, dar era suficientă pentru a obține ceea ce îmi doream.

"Ce te face să crezi că nu știu?" Focul și furia i-au aprins ochii.

"Actele noastre de divorț." Cuvintele mi s-au părut amare pe limbă. Urâțenia care otrăvise fântâna iubirii noastre a fost mereu acolo. Neglijență. Nepăsare. Complicitate. *Apatia.* Dar în seara asta nu am simțit golul pe care îl simțisem cu atâtea nopți înainte.

Vocea lui a scăzut până la o șoaptă mortală. "Crezi că nu aș putea să rup hârtiile alea în bucăți? Că cerneala de pe o pagină înseamnă ceva pentru mine?"

"Tot ce te-a interesat vreodată a fost contract după contract. De ce ar fi al nostru diferit?"

Maxilarul i s-a încleștat și un mârâit l-a sfâșiat. Nu mai era nimic de spus. În seara asta era vorba de nevoie. Nevoia mea pentru el. Nevoia mea de a uita viitorul de care m-a salvat și trecutul cu care m-a distrus.

M-a apucat de mâini și mi le-a prins de brațele scaunului. "Nu-mi da drumul." *Sau altfel...* O durere pulsatilă în partea de jos a stomacului meu s-a aprins la cuvintele implicite.

Palmele mele se prindeau de suprafața netedă a pielii, în timp ce el își plimba mâinile pe coapsele mele, strângându-mi rochia și furându-mi respirația cu fiecare centimetru lent pe care îl mișca pe pielea mea goală.

Pentru o clipă, l-am văzut așa cum era în ziua nunții noastre, într-un moment de nesupraveghere când credea că nu sunt atentă. Și arăta exact așa - înfometat, plin de respect și înmărmurit de premiul pe care îl câștigase.

"Uită-te la păsărica asta dulce", a murmurat el. "Picură pentru mine, *amor.*"

Pantalonii lui erau aspri pe pielea mea hipersensibilă. Voiam cu disperare să-l ating, să-l aduc înapoi la mine. În schimb, eram dezgolită de la brâu în jos. Aerul rece a trecut pe deasupra locului meu cel mai sensibil, făcându-mi pielea de găină.

Mâinile lui Dominic au găsit partea de sus a rochiei mele.

Respirația îmi venea în pantaloni superficiali. Eram prea încordată ca să-mi pese cât de scăpată de sub control eram în această situație și cât de stăpân pe fostul meu soț.

Frisoane îmi cutremurau corpul și mi-am înfipt unghiile în cotierele din piele, dorindu-

mi să fie el cel pe care îl atingeam.

Uram faptul că, în acel moment, controlul lui era ceea ce aveam nevoie.Nimic nu mă putea centra așa cum o făcea concentrarea lui și nu puteam regreta alegerea mea de a mă culca cu el

"Dom." Plămânii mei s-au încordat de nerăbdare.

Două mișcări rapide din încheietura mâinii și rochia mea era coborâtă în jurul taliei. Și-a coborât capul și m-a tras de sfârc cu dinții.

Am strigat la sulița albă a senzației.

Limba lui m-a lăfăit, aprinzându-mi nervii, în timp ce îmbibam pielea de sub mine. Mâinile aspre îmi mângâiau și îmi strângeau coapsele, fără să-mi ofere niciodată ceea ce îmi doream cel mai mult.

"Crezi că aș putea trăi fără gustul tău pe limba mea? Fără sunetul gemetelor tale în urechea mea când îmi iei penisul?" Cuvintele lui mi-au pictat pielea cu dorințe murdare.

"Poți?" I-am șoptit. Aceasta era sinceritate, nu o provocare. Această întrebare a dat glas fiecărui al doilea gând pe care îl aveam.

Răspunsul lui a fost o fantomă de un sunet pe care nu l-am crezut. Știam că asta nu trebuia să fie nimic mai mult decât siguranță cu un bărbat care îmi cunoștea cel mai bine corpul, așa că m-am abținut să nu mai spun nimic.

Am vrut să-l întreb unde a fost în toate acele nopți. Am vrut să-l întreb de ce mai purta încă verigheta. Am vrut să știu cât de goale erau aceste cuvinte în comparație cu promisiunile pe care le încălca de fiecare dată. Dar inima mea nu putea suporta o altă tăietură în seara asta.

S-a tras înapoi înainte de a trece la celălalt sân al meu. Mușcând, necăjind. O mână mi-a ciupit sfârcul, făcându-mă să strig. M-a durut atât de bine. Cealaltă mi-a alunecat tanga într-o parte și mi-a frecat clitorisul, lucrând până la o umezeală imposibilă, dar fără să mă lase să vin.

"Te rog", am implorat. M-am răsucit împotriva mâinii lui. "Dom..." Am înecat un alt oftat când mi-a ciupit pielea în semn de avertisment.

"Nu, vreau să te simt cum te strângi în jurul meu, *amor.*" Lăcomia i-a ascuțit vocea. "Vreau să simt cum păsărica ta strâmtă se întinde și mă strânge. Vreau să te simt cum te ejaculezi pe penisul meu."

Dumnezeu. Cuvintele lui nu ar trebui să mă excite atât de mult, dar m-au excitat. S-a tras înapoi, iar zgomotul moale al unui fermoar a fost tot ce am auzit înainte de a vedea stelele.

Complet. Eram incredibil de plină când el nu a așteptat, nu a tachinat - m-a împins în mine cu o singură lovitură lungă și puternică, iar corpul meu s-a încovoiat din cauza presiunii imense și bruște.

"*La naiba*", am oftat. Supunerea mea era o invitație pe care știam că nu trebuia să o dau. Eram expusă, iar el era aproape complet îmbrăcat. Orice pretenție a fost smulsă atunci când era pielea mea împotriva pielii lui. Nu se putea ascunde felul în care am strigat după el sau felul în care mi-a împins corpul mai sus.

Gemetele și strigătele mele se amestecau cu mârâielile lui în timp ce mă trăgea până la sânge pe canapea. Nu puteam să văd, să aud sau să gândesc clar. Eram doar noi, trupurile noastre transpirate și mișcându-se într-un ritm aspru și atemporal.

"Aș putea să mor în păsărica asta, Ále. Aș putea muri chiar acum, știind că ești a mea." Mâna lui s-a înfășurat ușor în jurul gâtului meu, prinzându-mă de piele în timp ce ne mișca în extaz.

Îl simțeam cum se umfla în mine în timp ce accelera ritmul. Propria mea eliberare creștea, în timp ce nervii îmi străbăteau coloana vertebrală. Distrusesem canapeaua, iar palmele îmi erau lipite de sudoare în timp ce el mă ținea pe loc.

Șoldurile lui se băteau în mine ca și cum ar fi încercat să-mi macine un adevăr necunoscut în corp. Când și-a pus fruntea pe a mea, am văzut umbrele care se ascundeau pe fața lui. Am văzut cuvintele pe care nu voiam să le cred înotând în ochii lui.

Siguranța și frica se încolăceau adânc în măruntaiele mele.

Verigheta lui pe talia mea se simțea grea în purgatoriul în care eram fericită să intru dacă asta însemna acest moment furat.

Încă o împingere și m-am destrămat, fluturând ca un confetti pe piele, bucățele din mine înfipte în pielea lui. Căldura m-a umplut în timp ce el a venit la scurt timp după aceea cu un fior și un geamăt.

Tăcerea s-a așezat, fierbinte și languroasă. Respirațiile noastre au încetinit pe măsură ce ceața noastră alimentată de sex s-a risipit.

Tocmai am făcut sex cu fostul meu soț. Claritatea m-a mușcat, dar nu eram pregătită să mă gândesc la ceea ce însemna. Îl doream și l-am lăsat să mă aibă.

Regretul m-a împins spre mine înainte de a-l îndepărta.

Dom s-a ridicat în picioare și și-a îndreptat hainele. Emană eleganță și putere, dar eu am văzut bărbatul de care m-am îndrăgostit. Bărbatul care avea trei slujbe, dar care tot mă mânca pe sub masă în timp ce învățam. Omul care făcea promisiuni și le ținea până când nu mai făcea.

Privirile noastre se consumau una pe cealaltă, comunicând ceea ce cuvintele nu puteau transmite.

Tocmai mă trezisem din trăsură și îmi aranjasem hainele când o a treia voce a răsunat în cameră.

"La naiba."

Capetele noastre s-au ridicat spre etajul al treilea, de unde ieșiseră Kai și Isabella... *era oare o cameră secretă în spatele rafturilor cu cărți?*

Ne-am privit unul pe altul, toți patru fiind zbârciți și ciufuliți într-un mod care nu putea indica decât un singur tip de activitate.

"Ei bine", a spus Kai, accentul său britanic elegant părând un pic prea demn pentru situația respectivă. "Este ciudat."

CAPITOLUL 32

Dominic

MULTUL MEU POST-SEXUAL a durat aproape o oră și opt minute. După ce ne-am întâlnit ciudat cu Kai și Isabella în bibliotecă, o Alessandra roșie la față a plecat cu cuplul (am presupus că ea și Isabella aveau multe de recuperat), iar eu am plecat acasă cu sângele zburdând.

Știam că nu trebuia să presupun că sexul însemna mai mult decât o îmbinare temporară a dorințelor, dar era un minim de progres în relația noastră și asta era tot ce puteam cere în acel moment.

Penthouse-ul m-a întâmpinat cu liniște când m-am întors. Le dădusem angajaților o săptămână liberă de Crăciun, iar pașii mei au răsunat pe podelele de marmură când am traversat holul spre sufragerie. Ar trebui să mă întorc...

Ceva se mișca în întuneric.

Un pumnal rece de frică a tăiat ultimele fire din ceața mea caldă, indusă de Alessandra, și m-am oprit brusc.

O secundă mai târziu, o lampă se aprinse, aruncând o lumină peste părul de miezul nopții și ochii verzi și reci.

"Noapte târzie", a trasat fratele meu. "Unde ai fost?"

Frica mea s-a transformat în furie. "Cum naiba ai intrat?"

Roman se tolănea pe canapea ca un împărat care se tolănește pe tronul său. Un pumnal argintiu strălucea pe fondul ținutei sale complet negre, iar el îl arunca distrat dintr-o mână în alta în timp ce mă privea cu amuzament.

"Sistemul dumneavoastră de securitate este bun", a spus el. "Eu sunt mai bun."

Maxilarul mi s-a încordat în granit.

Aveam cel mai bun sistem pe care îl puteam cumpăra. De asemenea, am angajat cel mai bun urmăritor din oraș, iar el nu reușise să afle nimic despre trecutul lui Roman sau despre locul în care se afla de la moartea suspectă a lui Martin Wellgrew la Le Boudoir.

Ce ai mai făcut din liceu, Roma?

"Nu vă faceți griji. Am venit în pace." Și-a ridicat mâinile, cu un ton pe jumătate batjocoritor, pe jumătate sincer. "Șterge-ți privirea suspicioasă de pe față. Nu poate un tip să-i facă o vizită prietenoasă fratelui său de sărbători?"

"O vizită prietenoasă înseamnă o bătaie la ușă, nu o intrare prin efracție."

"Nu era nimeni acasă când am trecut pe aici, așa că o bătaie la ușă nu ar fi făcut nimic, nu-i așa?"

"Nu mă lua cu prostii." Am traversat camera, conștient atât de pumnalul din mâinile lui, cât și de pistolul pe care îl ascunsesem în mantaua de ascundere a șemineului. "Ai dispărut după Le Boudoir și nu ai fi aici decât dacă ai vrea ceva."

Gura i s-a dezmeticit, iar pumnalul s-a oprit în mâna stângă. "După cum am spus, sunt sărbătorile. Mă fac nostalgic."

"Am avut sărbători de rahat." Familia noastră adoptivă nu era prea mare în materie de cadouri sau de Crăciun. Singurul cadou pe care îl primisem de la ei fusese o pereche de șosete de la ei.

Roman a ridicat din umeri. "Adevărat, dar au avut momentele lor.Îți amintești când ne -am îmbătat cu lichior de ouă pentru prima dată șia distrus piticii de grădină ai doamnei Peltzer? O puteam auzi țipând de la o jumătate de bloc distanță."

"I-am făcut o favoare. Acei gnomi erau hidoși."

"Așa au fost." Umbrele i-au dansat pe față. "Nu am avut cu cine să sărbătoresc Crăciunul după ce ai plecat. Școala de corecție era un iad. Când am ieșit, nu aveam nici prieteni, nici familie, nici bani."

Vinovăția a apăsat din toate părțile. În timp ce eu îmi dădeam coate cu colegii și profesorii de la Thayer, Roman suferea singur. Își făcuse alegerile și își înfruntase consecințele, dar asta nu-mi ușura greutatea amară din gât.

Totuși, era un adult acum, unul periculos, și aș fi un prost dacă aș lăsa sentimentalismul să afecteze instinctul de conservare.

"Se pare că te descurci bine acum." M-am oprit lângă șemineu, cu ochii ațintiți asupra lui Roman, cu simțurile în alertă maximă pentru orice surpriză care ar putea sări din umbră.

"Așa se pare." Și-a apăsat vârful lamei pe degetul său. O mică picătură de sânge a curs. "Am plutit o vreme după școala de corecție până când l-am întâlnit pe John. Era un veteran din Al Doilea Război Mondial și era foarte irascibil, dar mi-a oferit un loc de muncă stabil în atelierul lui și un loc unde să locuiesc. Dacă nu era el, nu aș fi fost unde sunt astăzi." Umbrele s-au întunecat și mai mult. "A murit anul trecut."

"Îmi pare rău." Am vorbit serios.

Nu-l cunoșteam pe om, dar avusesem o figură similară în viața mea, iar moartea lui Ehrlich mă dezlipise mai mult decât orice altceva până atunci.

"I-am povestit despre tine, să știi", a spus Roman în liniște. "Cât de apropiați am fost. Cum m-ai trădat și cât de mult te-am urât. Ura asta m-a ținut în viață, Dom, pentru că am refuzat să mor în timp ce tu primeai tot ce-ți doreai."

Amărăciunea s-a umflat. Erau o sută de bolovani legați în jurul taliei mele, trăgându-mă în jos până când mă înecam sub greutatea lor."Te-aș fi ajutat. Dacă mi-ai fi cerut altceva, orice altceva în afară de un alibi, aș fi făcut-o."

"Cine e cel care se prostește acum?" Roman s-a ridicat de pe canapea, resentimentul cioplindu-i adânc indiferența până când aceasta a zăcut în zdrențe pe jos. "Nu ai fi făcut nimic, pentru că Dominic Davenport are întotdeauna grijă de numărul unu. De câte ori ți-am acoperit fundul când eram mai tineri? De zeci de ori. De câte ori ți-am cerut ajutorul? De *o singură dată.*"

Flăcări de frustrare îmi lingeau vinovăția. "Există o diferență între a minți în legătură cu consumul de alcool de către minori și a *provoca un* nenorocit de *incendiu*!"

"Vrei să cred că-ți pasă de lege?" Furia lui a ricoșat în marmură cu un volum care îi clătina dinții. "Să nu-mi spui că nu ai făcut lucruri dubioase de când te-am văzut ultima oară. O vei face pentru a te îmbogăți, dar nu o vei face pentru a ajuta pe altcineva." Animozitatea îi strălucea în ochi. "Nu a fost vorba de alibi. A fost vorba de loialitate. Nici măcar nu ai încercat să rămâi. Ai văzut cum necazul meu amenința prețiosul tău plan de îmbogățire și ai întors spatele singurei familii pe care ai avut-o vreodată."

Zbuciumul a revenit în forță. Era asurzitor, o cacofonie de zgomote pe care nu puteam să le blochez oricât de mult m-aș fi străduit.

"Se pare că este un tipar recurent." Expresia lui Roman s-a netezit odată cu lovitura de grație. "Unde este soția ta, Dom? S-a săturat de rahatul tău și a plecat în cele din urmă?"

Nodul strâns și tare care se formase în mine din noaptea în care am venit acasă și am găsit-o pe Alessandra plecată a explodat în sfârșit.

Un mârâit a străbătut aerul în timp ce am atacat înainte. Pumnul a întâlnit osul, provocând un șuierat ascuțit. Roman a fost prins cu garda jos doar pentru o secundă înainte de a-și arunca pumnalul într-o parte și de a-mi returna lovitura cu o forță atât de mare încât mi-a tăiat respirația din plămâni.

O vază s-a sfărâmat pe jos când ne-am atacat unul pe celălalt așa cum numai frații puteau să o facă, cu o ostilitate mai puternică din cauza trecutului nostru comun.Eu nu mi-am luat pistolul, el nu și-alama Confruntarea noastră fusese pregătită de cincisprezece ani și nu lăsam armele să ne înmoaie loviturile.

Era ceva personal.

Transpirația și furia au îmbibat aerul. Pielea s-a despicat, împingând râulețe de sânge pe fețele noastre. Vederea mea s-a înnegrit, iar gustul de cupru mi-a umplut gura. Undeva, un os a zdrobit.

Nu era prima dată când eu și Roman ne certam fizic. Ca adolescenți, eram iuți la mânie și adesea ne luptam până la tăieturi și vânătăi. Cu toate acestea, anii ne crescuseră capacitatea de brutalitate, și am fi putut muri amândoi în acea noapte dacă nu ne-am fi agățat cu atâta ardoare de motivele noastre de a trăi.

Alessandra pentru mine, ceva necunoscut pentru Roman, ceva ce el nu a vrut niciodată să împărtășească.

În cele din urmă, la un moment dat, între mormăieli și lovituri, energia noastră s-a epuizat. Ne-am scufundat pe podea, vânătăi și epuizați, cu piepturile zvâcnind din cauza consecințelor furtunii.

"La naiba." Am scuipat o gură plină de sânge. A pătat marginea covorului de douăzeci de mii de dolari pe care îl cumpărasem în Turcia, dar ăsta era lucrul bun în a fi bogat. Totul putea fi înlocuit. *Aproape totul.* "Nu mai ești un rahat sfrijit."

"Și în sfârșit ai învățat cum să lupți fără să trișezi."

"Să lupți mai inteligent în loc să lupți mai tare nu înseamnă să trișezi."

Roman a strâmbat din nas. Pe fața lui se formau deja pete purpurii adânci, iar sângele uscat îi picta dungi ruginii pe piele. Un ochi era umflat și pe jumătate închis.

Pun pariu că nici eu nu arătam mai bine. Fiecare centimetru din corpul meu urla de agonie acum că adrenalina îmi cedase, și eram destul de sigur că îmi fracturasem un os sau două. Cu toate acestea, deși luasem o bătaie fizică, zumzetul dureros din capul meu dispăruse. Lupta noastră expulzase tot ceea ce se înfierbânta în mine de când plecasem din Ohio, iar asta a meritat fiecare ochi vânăt și fractură.

Roman și-a sprijinit capul pe spate de perete, cu expresia golită de furie. "Ai regretat vreodată?"

Nu a fost nevoie să întreb la ce se referea. "Tot timpul."

Respirațiile noastre au încetinit până la normal în liniște. Nu era o liniște confortabilă, dar nu era nici distructivă. Pur și simplu era.

"Am încercat să te caut", am spus. "După facultate. De mai multe ori. Erai o fantomă."

"Există un motiv pentru asta." Răspunsul lui purta accente de avertisment și oboseală.

Un instinct de protecție îngropat de mult timp s-a trezit la viață. În ciuda istoriei noastre tumultoase, el era încă fratele meu mai mic. Nu aveam resursele necesare pentru a ne proteja pe niciunul dintre noi atunci, dar acum le aveam. "În ce te-ai băgat, Roma?"

"Nu puneți întrebări la care nu vreți să primiți răspunsuri. E mai bine așa - pentru amândoi."

"Măcar spune-mi că nu ai avut nimic de-a face cu moartea lui Wellgrew."

Orion Bank era în haos de la dispariția sa prematură. Noul șef al băncii era un idiot care părea să *încerce să ducă* instituția la pământ, iar moartea lui Wellgrew fusese declarată accident, în ciuda faptului că oamenii șopteau altceva.

"Nu-ți face griji pentru el." De data aceasta, avertismentul lui Roman s-a auzit tare și clar. "Este mort. Asta e tot. S-a terminat."

Mi-am șters o mână pe față. Palma mea a ieșit însângerată.

Nu mai eram un băiat care se lupta să supraviețuiască în Ohio, dar poate că, dincolo de bani și putere, eram încă un laș. Pentru că, în ciuda semnalelor de alarmă care sunau la fiecare cuvânt scos din gura lui Roman, am ales să le ignor.

Ajunsesem la un armistițiu temporar și, deși n-aș fi recunoscut niciodată, mă

simțeam bine să fiu din nou în preajma familiei - suficient de bine încât să nu îndrăznesc să dau la o parte masca și să văd ce devenise fratele meu.

CAPITOLUL 33

Alessandra

"SE ADUNĂ RĂSPUNSURILE." SLOANE a apăsat pe ecranul telefonului cu un zâmbet satisfăcut. "Christian și Stella Harper, da. Ayana, da. Buffy Darlington, da. Va fi un eveniment grozav."

"Bineînțeles că este. Eu am organizat-o", a glumit Vivian.

Era săptămâna de după Anul Nou, iar Sloane, Vivian, Isabella și cu mine combinam happy hour-ul nostru săptămânal cu pregătirea petrecerii la magazin. Aveam la îndemână mocktails pentru Vivian, care intra în a unsprezecea săptămână de sarcină. "La modul serios, locul ăsta arată uimitor, Ále. Marea deschidere va fi un succes."

"Sper că da." Nervii îmi zvâcneau în stomac. "Vă mulțumesc amândurora pentru ajutor. Cu adevărat. Nu aș fi putut face asta fără voi."

A avea un publicist și un planificator de evenimente superstar ca cei mai buni prieteni ai mei a fost un avantaj. Sloane și Vivian s-au ocupat de logistică, în timp ce eu mă chinuiam să-mi termin colajul la timp pentru eveniment.

După o analiză agonizantă, dar foarte necesară și realistă, am renunțat la planul meu inițial de a recrea fiecare proiect care fusese distrus de inundații și mi-am vărsat energia într-o singură piesă centrală mare.vitrină a galeriei,și urma să o completez cu câteva piese mai mici de acasă Noul aranjament a fost un risc, dar a fost tot ce am putut face mai bine fără să amân data deschiderii. Contractele cu firma de catering și cu DJ-ul erau nerambursabile, așa că nu puteam amâna chiar dacă aș fi vrut.

Am cercetat magazinul. Lucrările de construcție din spate erau în curs de desfășurare, dar în doar câteva săptămâni, etajul principal fusese transformat în ceva demn de a fi fotografiat. Recepția și exponatele florale delicate ocupau partea dreaptă, în timp ce partea stângă era dominată de cafenea. Am avut loc doar pentru tejgheaua de cafea din marmură, o cabină de catifea și două mese, dar acestea au adăugat o notă de confort spațiului. Singurul lucru care lipsea era piesa centrală din flori presate și

câteva detalii de finisare.

Pentru prima dată în viața mea, am renunțat la călătoria de vacanță în Brazilia și am lucrat non-stop pentru a pune totul la punct. A meritat.

"Cum a fost întâlnirea ta de sâmbătă?" a întrebat Isabella. "Mai bine decât fiascoul cu Dalton, sper."

"Este greu ca o întâlnire să meargă *mai prost.*" Nu mai auzisem nimic de la Dalton de la gala de Crăciun. Existau zvonuri că fusese dat afară din Valhalla, dar încă nicio confirmare. "Ca să-ți răspund la întrebare, a fost bine, dar nu va mai fi o a doua întâlnire."

Nu renunțasem la incursiunea mea în lumea întâlnirilor după aventura mea cu Dominic în bibliotecă. Sexul fusese incredibil, dar vorbisem serios când am spus că vreau să mă întâlnesc cu alți oameni. În ciuda sărbătorilor, am reușit să mă strecor la un spectacol de comedie cu un muzician după Crăciun și am băut ceva cu un profesor de liceu drăguț în weekend.

Nu mi-a păsat că întâlnirile nu au dus nicăieri. Era vorba de a cunoaște oameni noi și de a experimenta cum e să fii cu altcineva. Din fericire, nici muzicianul, nici profesorul nu încercaseră să mă atragă înapoi în apartamentele lor pentru o casetă secretă cu sex, așa că asta a fost un avantaj.

"Nu pot să cred că ați făcut sex în bibliotecă în același timp," a spus Vivian "Sau că există o*cameră secretă* și că nu mi-ați spus".

Isabella și cu mine ne-am înroșit Le-am spus prietenilor noștri ce s-a întâmplat la gală, ceea ce a fost o greșeală în retrospectivă, pentru că Vivian și Sloane nu au încetat să ne tachineze în legătură cu asta. Cel puțin nu au adus vorba despre asta în preajma lui Marcelo.

Cum eu nu puteam merge în Brazilia de Crăciun, el a venit cu avionul. Ne-am petrecut un weekend prelungit asistând la spectacole pe Broadway și mâncând produse de patiserie la suprapreț. Mama mea ne-a trimis un mesaj pe FaceTimed din St. Barts în ziua de Crăciun, ceea ce a fost mai grijuliu decât ne așteptam.

"Nu era treaba mea să spun", a spus Isabella în defensivă. "Este un secret de familie Young și nu *puteți* spune nimănui altcuiva."

Sloane a lăsat să iasă un sforăit delicat. "De ce aș spune cuiva despre bârlogul sexual al tău și al lui Kai? Ar trebui să o dezinfectez înainte de a pune piciorul înăuntru."

Isabella i-a aruncat o bucată de hârtie maro mototolită, iar sesiunea noastră de pregătire s-a transformat rapid într-o luptă cu hârtii, în râs și fără suflare.

"Stop!" Am țipat când Vivian m-a aruncat cu bile de hârtie. "Când ai devenit atât de violentă? Tu ar trebui să fii cea drăguță!"

"Sunt constant obosită, mă dor sânii și trebuie să-l conving pe Dante să nu mă izoleze cu folie cu bule în fiecare zi", a spus ea. "Am nevoie să eliberez niște tensiune".

Destul de corect.

Eram bucuroasă că prietenii mei nu mă întrebau despre Dominic. Fuseseră șocați, dar nu neapărat surprinși de mărturisirea mea despre sex - un fapt pe care am ales să

nu-l analizez prea atent - și se conformaseră cererii mele de a nu vorbi despre asta. Oricum nu aș fi știut ce să spun; eram la fel de confuză ca și ei în legătură cu statutul relației mele.

Dominic și cu mine ne lăsasem câteva mesaje vocale de la gală încoace. Erau felicitări generice, cum ar fi *Crăciun fericit* și*La mulți ani,* dar el trimisese și un bilet scris de mână și un kit de bijuterii personalizate pentru sărbători. Am fost surprinsă și emoționată că și-a amintit de hobby-ul ocazional pe care îl deprinsesem în Buzios, dar nu puteam să ne spunem prea multe prin mesaje și cadouri. Trebuia să avem o conversație adevărată.

Telefonul meu a vibrat cu un nou mesaj, în timp ce prietenii mei își încheiau bătaia de joc.

Vorbind de diavol.

Inima mi-a sărit în gât. Dominic trimitea rareori mesaje, motiv pentru care mi-a luat un minut să-mi dau seama de cuvintele lui.

Dominic: Ne întâlnim diseară la Galeria Saxon. La ora 20:00. Am ceva pentru tine.

Eram prea curioasă ca să nu mă arăt.

După ce prietenii mei au plecat și am închis magazinul, am luat metroul până la Galeria Saxon din partea de vest, unde Dominic mă aștepta în zona de recepție.

Primul lucru pe care l-am observat au fost vânătăile sale. Pete galben-violet îi pestrițau obrazul și maxilarul, iar o tăietură cu cruste îi tăia ochiul drept. Arăta de parcă s-ar fi bătut cu un animal sălbatic.

"Oh, Doamne", am oftat. "Ce s-a întâmplat?"

"Fratele meu a apărut din nou." Tonul lui s-a uscat. "Se poate spune că ne-am rezolvat problemele."

Dumnezeu. Credeam că relația *noastră* este complicată, dar legătura lui cu fratele său ar putea fi mai rea.

M-am întins spre el din instinct, înainte de a ezita. Nu mai eram căsătoriți. Nu aveam de ce să mă agitam pentru el așa cum ar fi făcut-o o soție, dar văzându-l rănit, inima mi se încurcase în noduri.

Nu ar trebui să fie așa. Era bine, iar rănile se vor vindeca. Și totuși...

Mi-am trecut degetele peste cea mai întunecată vânătaie. Pielea îi era moale sub barba lui, iar nodurile se strângeau într-o încurcătură dezordonată.

Mi-a fost dor să-l ating în afara sexului. Mi-a fost dor să pot să îl cuprind în brațe fără niciun motiv sau să îl sărut pe obraz fără să mă gândesc când lucra. Mi-au lipsit toate lucrurile mărunte care ne făceau cândva să fim noi, dar eram și prea speriată să cad din nou în zona mea de confort.

O mie de noduri erau preferabile unei a doua inimi frânte.

Dominic mă privea fără să se miște. Pieptul lui se ridica și cobora într-un ritm

constant, dar tensiunea îi căptușea maxilarul de parcă se temea că mă va speria dacă va face un gest greșit.

"De ce bărbații recurg mereu la violență?" Am întrebat, încercând să ușurez atmosfera statică care învăluia aerul. "Terapia există, să știi."

"Problemele noastre merg dincolo de terapie. În plus, nu sunt singurul care are vânătăi." Satisfacția a umplut fața lui Dominic, dar ochii i s-au înmuiat când degetele mele au trecut peste o altă vânătaie de pe maxilarul lui.

Am clătinat din cap. *Bărbați.* "Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus."

"Nu credeam că-ți pasă."

Mi s-au oprit mișcările. Liniștea a plutit între noi înainte de a scăpa brațul. "Ei bine, sper că te dai cu gheață în mod regulat", am spus, ocolindu-i răspunsul. "Negrul-violet nu arată bine cu costumele tale."

Colțul gurii i s-a tras în sus. "Am notat."

Am intrat mai adânc în galerie, unde se afla o expoziție de flori de sticlă capricioasă, realizată de Yumi Hayashi. Vizitarea uneia dintre expozițiile ei se afla pe lista mea de dorințe de ani de zile, dar datele nu se potriveau niciodată cu programul meu, iar eu fusesem atât de distrasă de divorț și de deschiderea magazinului încât nu realizasem că există o nouă expoziție în această iarnă.

"Sunt surprins că m-ai rugat să ne întâlnim aici", am spus. "Nu ești un om de artă."

Eu am ales toate operele de artă din apartament. Dominic era un geniu cu numerele, dar dacă aș fi lăsat decorul în seama lui, penthouse-ul ar fi făcut ca o tablă de șah să pară colorată.

"Nu sunt, dar m-am gândit că această expoziție specială ar fi o bună sursă de inspirație", a spus Dominic. "În cazul în care aveți nevoie de ea pentru proiectele voastre."

Căldura mi s-a încolăcit în stomac. Putea fi atât de dulce când voia. "Mulțumesc."

"Cu plăcere." Murmurul lui moale și intim mi-a străbătut coloana vertebrală.

Electricitatea de mai devreme a revenit, trimițând mici zvâcniri prin pieptul meu până când am tras în plămâni o respirație atât de necesară. "Cred că nu este o expoziție populară", am spus, încercând cu disperare să nu observ felul în care căldura corpului său se scufunda în pielea mea sau peria cămășii lui pe brațul meu. "Nu mai e nimeni altcineva aici."

"Am închiriat galeria." Dominic și-a băgat o mână în buzunar. "E mai bine fără aglomerație și am vrut să fiu singur cu tine."

Nu am reușit să găsesc un răspuns adecvat la această întrebare.

Expoziția era formată din șapte săli, fiecare având ca temă flora din diferite regiuni. Nu am mai vorbit până nu am ajuns la cea de-a șaptea și ultima expoziție, care prezenta flori originare din Asia.

"Despre ce s-a întâmplat la gală." M-am oprit în fața unui felinar uriaș de lotus. Era singura sursă de lumină a încăperii, dar era suficientă pentru a ilumina tensiunea care căptușea umerii lui Dominic. "I..." Cuvintele potrivite s-au luptat să scape. "Nu pot

promite nimic mai mult decât sex."

Era *singurul* bărbat care mă putea aprinde cu o singură atingere. Negarea atracției noastre era inutilă, iar perioada de secetă de dinainte de Crăciun fusese chinuitoare. Nu realizasem cât de mult îmi lipsise atingerea fizică până când nu am primit-o.

A fost o idee proastă să intru într-o relație exclusiv sexuală cu fostul meu soț? Absolut. Dar eram deja în această cursă; aș fi putut să mă bucur de ea cât a durat.

Ochii lui Dominic pâlpâiau în lumina slabă. "Pot să lucrez cu asta."

Asta e tot? Nu eram sigur dacă următoarea mea respirație conținea ușurare sau dezamăgire.așteptam ca el să se împotriveascăpărea dispus să îmi urmeze indicațiile

Totuși, surpriza mi-a împiedicat bătăile inimii când Dominic s-a mișcat încet în spatele meu. Tăcerea a bătut și m-a ținut captivă în timp ce respirația lui caldă îmi urmărea senzația pe șira spinării și degetele lui îmi trasau brațele.

Spatele meu i-a atins fața, iar părul de pe ceafă mi s-a ridicat în așteptare. Mă durea să fiu atât de aproape de el, să simt intimitatea pe care o pierdusem. Fiecare urcare și coborâre a pieptului lui îl făcea pe al meu să se strângă; fiecare bătaie a inimilor noastre bătea cu ciocanul în casă un memento.

Te-a rănit.

L-ai părăsit.

El este încă aici.

Îl vrei.

El nu a renunțat.

Ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă.

Toate sunt adevărate, chiar dacă una intra în conflict cu alta.

Pielea mi s-a făcut pielea de găină când m-a sărutat pe gât. Amintirea buzelor lui pe pielea mea era cea mai dulce tortură, moale și totuși fermă, blândă și totuși poruncitoare.

"Ce vrei, *amor*?", a șoptit el.

Respirațiile noastre au răsunat în timp ce el aștepta. Dominic nu aștepta niciodată. El era acțiune, mișcare și comandă. Eu eram cea care aștepta întotdeauna. Am așteptat cinele pe care nu le-am împărțit niciodată și serile împreună care nu au venit niciodată.

Ce vreau eu? Am vrut să am un rol, ceea ce mi-a lipsit atât de des în căsnicia noastră. Ani de zile am mers pe funia de soție devotată și dorință, și am vrut o lume în care să fac regulile pentru mine însămi, în loc să le urmez pur și simplu.

Pot să promit doar sex.

Prima mea regulă implicită. Poate că în seara asta era noaptea în care să o pun în aplicare în condițiile mele.

Bătăile inimii îmi zvâcneau când mi-am trecut mâinile pe umerii lui și i-am coborât încet jacheta de pe piept. Surpriza i s-a afișat pe față, dar mi-a urmat indicația și a alunecat-o pe brațe, împăturind-o pe lângă el. Și-a ridicat mânecile de la cămașă cu mișcări atente și măsurate, fără să-și ia ochii de la ai mei. Cu fiecare mișcare a încheieturii mâinii, verigheta de la mâna stângă îi strălucea în lumina slabă.

Nu l-a dat jos niciodată, nici măcar după ce am divorțat. Priveliștea a întețit în mod inexplicabil flăcările care își croiau încet drumul prin stomacul meu. Vulnerabilitatea mă străbătea în timp ce căldura mi se aduna între picioare și pulsa într-o durere goală.

Mișcările noastre s-au oprit, iar noi am rămas uitându-ne unul la celălalt în timp ce electricitatea zumzăia în aer.

"Nu te opri acum", spuse Dominic cu blândețe. "Arată-mi ce vrei." Era o rugăminte învăluită într-o simplă poruncă, dar nimic nu era simplu în legătură cu asta. Acesta a fost momentul care a depășit tot ce fusese înainte. Asta a fost o supunere la care nu am mai participat niciodată.

Mi-am încrucișat degetele cu ale lui și l-am tras în cel mai întunecat colț, unde doar o fărâmă de lumină se întrezărea printre umbre. O apăsare blândă a mâinilor mele l-a pus în genunchi, iar pofta mi-a pâlpâit în vene când mi-a urmat exemplul și și-a sprijinit un picior peste umăr. Priveliștea pielii mele bronzate care se prelingea peste cămașa lui albă și crocantă m-a făcut să mi se învârtă capul.

Mi-a împins fusta în sus și mi-a strecurat lenjeria intimă într-o parte. "La naiba, iubito, ești atât de udă." Șoapta lui mi-a făcut să mi se facă pielea de găină pe șira spinării. "Vezi cum am nevoie de tine? Felul în care sunt disperat să te simt în orice fel m-ai lăsa."

Mă durea inima când mă gândeam la fiecare noapte în care el își alegea imperiul în timp ce eu rămâneam rece în umbră. În fiecare noapte îmi doream să aibă nevoie de mine și nu de o cifră mai mare în contul său bancar.

Mă durea un bărbat pe care aș fi vrut să nu-l iubesc, dar pe care îl doream cu disperare.

Dominic mi-a trasat sărutări lente și persistente pe coapsă înainte deînaintea-și trece gura peste păsărica mea Răcoarea peretelui mi-a îmbibat spatele în timp ce limba lui a intrat cu sulița în mine și, chiar acolo, în colțul galeriei, cu piciorul meu pe umărul lui și cu mâinile sprijinite pe șolduri, m-a mâncat ca un om înfometat.

Flăcările s-au transformat într-un incendiu sălbatic. Fiecare sondaj al limbii lui trimitea plăcerea prin mine; fiecare lingere expertă a clitorisului meu îmi slăbea genunchii până când m-am agățat de părul lui și m-am ținut de el pentru viață.

Lama de cuțit a controlului meu a început să mă taie în două în același mod în care a făcut-o și răutatea lui. Știam mai bine decât să cred că sexul îmi repara inima frântă, totuși, simțeam că el smulgea marginile zdrobite ale ceea ce eram, una câte una, cu fiecare lingere și supt.

"Mai mult", am scâncit. "Te rog, nu te opri. Nu... *ah*!" Strigătul meu a răsunat prin cameră în timp ce el mă prindea mai tare de șolduri și mă trăgea cu limba până când am ajuns o mizerie umflată și picurând pe fața lui.

Degetele mele alunecau și alunecau împotriva realității. Totul s-a estompat până când am rămas doar eu, el și marșul neîncetat al plăcerii prin corpul meu.

Oricât de mult m-a alimentat controlul asupra acestei nopți, m-a tras și mai adânc în orbita lui. Fiecare tremur și fior al corpului meu se simțea atât ca o victorie pentru independența mea, cât și ca o fisură în apărarea mea.

Dominic și-a trecut dinții peste clitorisul meu și a băgat două degete în mine. Țipătul meu a umplut galeria goală în timp ce mă smuceam împotriva invaziei bruște. Cealaltă mână a lui m-a părăsit, iar respirația mea a dispărut din nou când m-am uitat în jos și l-am văzut cu mâna înfășurată în jurul penisului său. Se mângâia cu mișcări dure, aspre, în timp ce gemea în păsărica mea.

"Te excită să mă guști?" Am gâfâit. Nu-l mai văzusem niciodată mișcându-se cu atâta intensitate și întotdeauna îmi plăcuse să-l privesc cum se atingea și cum se ducea până la capăt doar pentru mine.

Nu mai eram o idee secundară, ci o obsesie. Să fiu obiectul dorințelor lui Dominic era singurul lucru pe care îl iubeam și pe care îl plângeam. Nu-i încredințasem inima mea, dar îi încredințasem trupul meu.

"La naiba, da." Respirația lui era fierbinte pe pielea mea. "Nu mă voi sătura niciodată de tine. M-aș îneca în tine, dacă m-ai lăsa."

Cuvintele lui au aprins un chibrit care a ars încet spre inevitabil. Trebuie să fi simțit asta, pentru că mă privea cu o expresie răpită, vorace, în timp ce tremuram în jurul degetelor lui.

"Îți dau ceea ce ai nevoie, *amor*?"

O minciună mi-a căzut de pe buze. "Nu."

Dar a fi în control părea o fantezie, în timp ce mă cucerea cu mâinile și gura. Nu vroiam să mă predau lui, dar hotărârea mea a început să se prăbușească la picioarele lui. Sucurile mele se scurgeau pe coapsele mele, în timp ce inima îmi bătea în ritmul cu felul în care mă pătrundea. Felul în care sugea și lingea ca și cum nu ar fi fost niciodată mai hotărât să stoarcă fiecare bucățică de plăcere din mine.

Trecutul s-a prăbușit într-un val, iar orgasmul a ars mai aproape.

Atunci l-am simțit tremurând și gemând din nou în păsărica mea. Venise pe jos, la picioarele mele, revărsându-și promisiunile pe gresie. Felul în care mă simțeam când era îngenuncheat în fața mea, trăgându-mi-o cu mâna lui și trăgându-și-o și el, m-a făcut să mă simt înnebunită.

Presiunea a izbucnit, iar lumina albă a explodat în spatele ochilor mei în timp ce am țâșnit în gura lui.

Mi-am păstrat controlul, dar mă mințisem.

Dominic era încă stăpânul meu.

CAPITOLUL 34

Dominic

"OH, DOAMNE." Zgomotul apei curgătoare aproape că a înecat gemetele Alexandrei. "Oh, Doamne... *oh, la naiba. Dom!*"

A scos un strigăt sugrumat când m-am izbit de ea, sunetul numelui meu reducându-mi reținerea la zdrențe. Părul ei umed era înfășurat în jurul pumnului meu, iar mâinile ei erau împrăștiate pe gresie în timp ce o trăgeam fără milă de perete. Sughițurile frânte se revărsau cu fiecare împingere brutală.

Uneori îi plăcea dulce și lent, alteori îi plăcea rapid și dur. Exista o anumită claritate în a ști ce-și dorea, iar bănuiala mea că tânjea după cel de-al doilea tip de sex era reflectată în felul în care păsărica ei îmi strângea scula.

Căldura mi-a curs pe șira spinării și mi-a bătut pulsul. Voiam să-i spun cât de bună era, cum voiam să mă îngrop în ea până când aș fi fost tatuat pe fiecare centimetru al inimii și corpului ei și cum va fi mereu a mea.

Dar nu am făcut-o.

Am mușcat cuvintele care amenințau să se reverse din mine în panta umărului ei. O mână și-a strâns strânsoarea și i-a tras capul pe spate; cealaltă și-a croit drum pe talia ei și peste un sân moale.Sfârcurile ei se încordau de palma mea în timp ce ea se zbătea înapoi împotriva împingerilor mele

"Desfă-ți picioarele mai larg pentru mine, dragă." Dinții mei i-au crestat pielea, transformând cuvintele mele blânde într-o poruncă dură. "Vreau să-mi văd scula întinzându-ți păsărica aia drăguță."

Un tremur din tot corpul a cutremurat structura subțire a Alessandrei. Nu a ezitat să se supună și aproape că mi-aș fi dorit să nu o fi făcut, pentru că priveliștea ei luându-mă a fost suficientă pentru a mă îngenunchea.

"Perfect", am gemut, atât de excitat încât era un miracol că nu am explodat chiar

atunci.

Ne potrivim al naibii de perfect. Corpul ei se mula pe al meu de parcă ar fi fost făcut pentru mine. Să mă strecor în ea a fost cel mai aproape de rai și, la naiba, nu am vrut să plec niciodată.

Înăuntru și afară, mai repede și mai adânc. Toba constantă de apă îmi bătea pe spate în timp ce eu mă adânceam mai mult, pielea noastră umedă plesnindu-se una de cealaltă într-o simfonie erotică și murdară pe care niciun număr de dușuri nu ar fi putut să o curețe.

Alessandra a mai lăsat să iasă un scâncet. Era aproape. Am simțit cum i se înăspresc mușchii și am învârtit-o chiar înainte să se dea jos.

Riviulețe de apă i se scurgeau pe față și pe piept, în timp ce ea își dădea capul pe spate, cu gura întredeschisă pentru a face loc unui strigăt ascuțit, fără suflare, care ne-a zguduit pe amândoi până în măduva oaselor.

Nu mă mai puteam abține. Spasmele orgasmului ei încă se mai unduiau în jurul meu când m-am scos și am pictat-o cu sperma mea. Dușul a spălat-o mai repede decât mi-aș fi dorit, iar apoi ne-am ținut unul de altul în timpul revenirii, bătăile inimii noastre sincronizându-se, respirațiile noastre neregulate înecându-se sub jetul constant de apă. Am vrut să învelesc acest moment în chihlimbar, dar, ca întotdeauna, s-a terminat prea devreme.

Alessandra s-a desprins din brațele mele și a trecut pe lângă mine.Frigul mi-a cuprins corpul în timp ce am oprit dușulși am privit-o cum se șterge cu prosopul, pieptul meu deja se scobora la plecarea ei iminentă

Nu pot promite nimic mai mult decât sex.

Așa că asta am făcut în ultimele trei săptămâni. Mă suna când voia să mă vadă, iar eu apăream. S-a dus la întâlniri pe care nu i le-am cerut niciodată, iar eu i-am făcut invitații pe care nu le-a acceptat niciodată.

Nu era o relație prea bună, dar dacă asta era tot ce era dispusă să ofere, atunci asta acceptam.

Mi-am înfășurat un prosop în jurul taliei și am urmat-o în dormitor. Ne întâlnisem astăzi la penthouse în loc de apartamentul ei sau la un hotel, ceea ce era neobișnuit. De obicei, ea evita vechea noastră casă ca pe ciuma.

A intrat pe ușa din față și și-a amintit de sărbătoarea noastră cu șampanie după ce am cumpărat casa? Când și-a luat rochia de pe pat, a văzut sutele de nopți pe care le-am petrecut unul în brațele celuilalt? Oare locul ăsta îi amintea atât de mult de noi, încât simpla respirație a aerului său era ca o înjunghiere în inimă?

Pentru că așa am simțit și eu. Casa era un limbo chinuitor de amintiri. M-a ucis să rămân și m-a ucis să plec.

"Nu trebuie să pleci încă", am spus. "Este vineri seara. Putem să comandăm mâncare, să ne uităm la un film. A apărut un nou film cu Nate Reynolds." Filmele de acțiune ale lui Nate Reynolds erau plăcerea noastră vinovată.

Alessandra a ezitat, ochii ei trecând peste patul nostru și peste fotografia de

logodnă de pe noptieră. O făcusem în fața bibliotecii de la Thayer, acolo unde ne-am întâlnit prima dată. Eram pe jumătate sărutându-ne, pe jumătate râzând, și păream atât de tineri și de neștiutori despre ceea ce ne va rezerva viitorul, încât aproape că mă invidiam pe mine însumi din trecut pentru încrederea lui curajoasă. Camila a încercat să ascundă poza după ce Alessandra s-a mutat, iar eu aproape că am concediat-o pe loc.

Nimeni nu s-a atins de acea fotografie.

Gâtul Alexandrei a lucrat cu o înghițitură. Indecisiunea i s-a răsfrânt pe față și o sămânță periculoasă de speranță mi-a răsărit în stomac. Nu-mi respingea sugestia așa cum o făcea de obicei.

Spune da. Te rog, spune da.

"Nu pot." Și-a îndepărtat privirea de la poza noastră de logodnă și a terminat să-și încheie fermoarul rochiei. "Am... am o întâlnire mai târziu."

Recunoașterea ei m-a luat prin surprindere cu o lovitură năprasnică. Nu ar fi trebuit să o facă. Știam că se întâlnea cu alte persoane; Dante și Kai îmi confirmaseră acest lucru pe baza bârfelor celorlalți. Dar a ști ceva și a auzi erau două lucruri diferite.

"Oh." Am forțat un zâmbet dincolo de coaja zdrobită a speranței. "Data viitoare, atunci."

"Da", a spus ea încet. "Data viitoare."

Ușa s-a închis cu un clic ușor și ea a dispărut. Dacă nu ar fi fost mirosul slab de crini, m-aș fi îndoit că ar fi fost vreodată acolo.

M-am îmbrăcat și am deschis televizorul, dar nu am reușit să trec de primele cinci minute ale filmului cu Nate Reynolds. Îmi amintea prea mult de Alessandra. Am încercat să lucrez, dar nu mă puteam concentra. Nici măcar o ședință deliberat brutală în sala de sport privată nu mi-a putut limpezi mintea.

Cu cine era la întâlnire? Unde a dus-o? Se sărutaseră deja? A oftat când a atins-o sau a numărat minutele până să poată pleca acasă?

Imaginația mea m-a chinuit cu imagini cu Alessandra și cu partenerul ei fără chip până când nu am mai putut suporta. Mi-am luat telefonul și am format numărul singurei persoane pe care o cunoșteam și care nu avea nicio legătură personală cu ea.

A răspuns la primul apel.

"Ne întâlnim la The Garage într-o oră", am spus. "Am nevoie de o băutură."

The Garage era un bar de rahat din East Village, faimos pentru băuturile sale tari și pentru barmanii care nu dădeau doi bani pe clientul care plângea, vomita sau leșina, atâta timp cât plătea.

Era locul perfect pentru a-și îneca tristețea, motiv pentru care un șir de bărbați cu aspect mizerabil se înghesuiau la bar într-o vineri seara.

"Iisuse Hristoase." Buza lui Roman s-a încovoiat în timp ce cerceta camera. "Mă simt de parcă aș fi intrat într-o ședință a celor de la Heartbroken Saps Anonymous."

Am dat pe gât al treilea pahar al serii fără să răspund.

"Atât de rău?" S-a așezat lângă mine, puloverul și pantalonii lui negri amestecându-se perfect în întunericul de pețitori al barului.

Vorbisem de câteva ori, dar aceasta a fost prima noastră întâlnire în persoană de la lupta noastră de dărâmătură și târâre înainte de Crăciun. Încă mai aveam încredere în Roman cât de departe puteam să-l arunc, dar antagonismul nostru clocotitor se transformase în ultima lună într-o prudență precaută. De asemenea, nu mai fusese legat de nicio altă moarte suspectă, așa că mai era și asta.

"Alessandra este la o întâlnire." Cuvintele aveau un gust acru pe fundul limbii mele.

"Nu s-a întâlnit cu cineva în tot acest timp?" I-a făcut semn barmanului. "Bourbon. Neat."

"Nu mi-a spus niciodată că merge la o întâlnire imediat după ce am făcut sex."

"Ah." Roman a făcut o grimasă în timp ce serverul cu piercing și tatuaje a trântit paharul jos. Lichidul întunecat s-a împrăștiat peste părțile laterale pe tejgheaua lipicioasă. A luat o înghițitură și a făcut o grimasă și mai puternică. Alcoolul de aici avea gust de deșeu nuclear; făcea parte din farmecul său îndoielnic, sau cel puțin așa spuneau cunoscătorii.

Am băut în tăcere o vreme.Niciunul dintre noi nugenul împărtășește-ți sentimentele și consolează-i pe ceilalți, ceea ce îl făcea pe el partenerul perfect de băutură Nu voiam să-mi repet problemele cu Alessandra; voiam doar să mă simt mai puțin singur.

Dacă cineva mi-ar fi spus acum trei luni că îmi voi plânge de milă la un whisky de rahat în East Village, în timp ce fratele meu de mult pierdut mă va judeca în tăcere, l-aș fi întrebat ce droguri ia.

Cum au căzut cei puternici. Slavă Domnului că nici Dante și nici Kai nu erau aici să fie martori la mizeria mea. Nu m-ar fi lăsat să aud sfârșitul. Nici Roman, dar nu trebuia să-l văd în fiecare săptămână.

"Dacă mă mai vezi vreodată atât de zdruncinat din cauza unei femei, împușcă-mă", a spus el după a cincea mea împușcătură. "E patetic."

Cu siguranță nu este genul care să se simtă confortabil cu ceilalți.

"Vrei să spui ca atunci când ai plâns când Melody Kettler te-a părăsit ca să se întâlnească cu studenta aia de schimb din Suedia?" Nu eram mai presus de a trage cu arme vechi.

Maxilarul lui Roman s-a încleștat. "Nu am plâns, iar ea nu m-a părăsit. Am luat o pauză."

"Orice te ajută să dormi noaptea."

"Din tot ce s-a întâmplat, *ruptura* mea cu Melody Kettler este cea mai puțin probabilă să mă țină treaz." Și-a terminat băutura. "Ai încredere în mine."

Bricheta mea a pocnit în ritmul bătăilor inimii mele. O scosesem când m-am așezat, dar nu-mi plăcea să văd ceva atât de frumos într-un loc atât de urât.

Din tot ceea ce s-a întâmplat. Trecuseră 15 ani. Nu-mi puteam imagina lucrurile pe care Roman le văzuse și le făcuse. "Cât de rău a fost la școala de corecție?"

"Putea fi mai rău." Nu s-a uitat la mine. "Câte funduri a trebuit să pupi în timp ce urcai pe scară?"

Tensiunea s-a destrămat, iar un râs ranchiunos mi-a zbârnâit în gât.

Poate din cauza împușcăturilor. Poate că era aerul de nepăsare care pătrundea în bar. Orice ar fi fost, am răspuns sincer despre cum am construit Davenport Capital - rețelele de relații, bătăile la uși și, da, pupăturile în fund înainte de a-mi asigura primii investitori. Mi-a împărtășit frânturi din viața lui de-a lungul anilor - diversele slujbe, certurile cu legea și antrenamentul în arte marțiale, pe care l-a pus în valoare în timpul luptei noastre, nenorocitul.

Nu mai eram cine eram, iar relația noastră nu va mai fi niciodată ca înainte. Dar mă simțeam bine să vorbesc cu cineva care mă cunoștea înainte ca totul să se schimbe și să devin cineva pe care nu-l mai recunoșteam.

CAPITOLUL 35

Alessandra

UȘILE LIFTULUI S-AU DESCHIS LA ETAJUL MEU.

Am ieșit afară, picioarele mă dureau de la plimbarea de mai devreme spre Midtown și apoi spre centru pentru cină și băuturi. Aș fi putut lua metroul sau mașina, dar mersul pe jos mi-a limpezit mintea. Dacă nu aveam timp pentru yoga, pe care o continuasem și după Buzios, ieșeam afară și mă plimbam pe străzi până când mă simțeam mai bine în legătură cu ceea ce aveam în minte. În aceste zile, exista o singură persoană care apărea cu regularitate în timpul plimbărilor mele.

Am dat colțul. Cineva stătea prăbușit în fața apartamentului meu, cu spatele lipit de perete și cu picioarele întinse. O jachetă zdrențuită zăcea pe podea lângă el.

"Dom?"

"Hei." Mi-a zâmbit, cu ochii sticloși. "Te-ai întors."

"Ce faci?" Mi-am reluat pașii și m-am oprit în fața lui. Mă mutasem din apartamentul lui Sloane în al meu la începutul anului. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, altfel ar fi stârnit iadul în legătură cu asta.

"Mi-a fost dor de tine." Nu s-a ridicat.Rozulîiglazura planurile înalteale pometților, iar aspectul său era atât de trist și de deznădăjduit încât a smuls mai multe coarde ale inimii

"Ne-am văzut acum câteva ore."

"Știu."

Pulsul meu a încetinit de parcă ar fi fost scăpat în miere. *Nu te lăsa păcălită, Ále.* Dar nu m-am putut abține.

Am căzut din nou, doar un pic.

"Haideți." M-am întins și l-am tras în sus. "Hai să te ducem înăuntru înainte ca cineva să te vadă și să sune la poliție." Bătrâna băgăcioasă din 6B ar avea o criză de nervi dacă ar vedea un străin beat pe holul "ei".

Dominic s-a împiedicat în apartamentul meu. Sprâncenele mele s-au strâns în timp ce am încuiat ușa în urma noastră. "Ai căzut într-o cuvă de whisky?" *Mirosea* a alcool. Mirosul îi ieșea din pori, copleșind florile proaspete pe care le țineam la intrare.

"Am băut ceva cu Roman." Și-a trecut o mână prin părul deja despletit. "Nu am putut să dorm."

"Este ora nouă", am subliniat eu. "Cam devreme pentru culcare". L-am îndrumat spre canapea, temându-mă că se va prăbuși dacă nu se va așeza curând. Se legăna cu fiecare pas.

Nu-l mai văzusem pe Dominic atât de beat de când, ei bine, dintotdeauna. De obicei, era foarte atent la monitorizarea consumului de alcool. Spunea că văzuse prea mulți oameni alunecând în alcoolism și dependență în copilărie și că ura pierderea controlului pe care o aducea o îmbuibare excesivă.

S-a prăbușit pe perne și s-a uitat din nou la mine. Gâtul lui a lucrat cu o înghițitură. "Cum a fost întâlnirea ta?"

Nu a existat nicio întâlnire. În schimb, participasem la un curs de confecționare de bijuterii (mi-a plăcut atât de mult cel din Buzios încât m-am înscris la un atelier similar în oraș) înainte de a mă parca într-un bar din Soho, unde am comandat un martini de mere, am citit trei capitole dintr-un thriller recomandat de Isabella și m-am uitat la oameni.Nu a fostcea mai interesantă noapte, dar era ceea ce aveam nevoie după ce îl părăsisem pe Dominic

"A fost bine." Vinovăția m-a tras de mânecă, încurcându-mi gândurile. Uram să mint, dar aproape cedasem când mă rugase să rămân mai devreme în acea zi. Nu m-am îmbrățișat niciodată și nu am dormit niciodată peste noapte după ce făcusem sex, dar fiind în acea cameră și văzând patul pe care îl împărțisem, fotografia de logodnă pe care o făcusem... să mint în legătură cu o întâlnire era singurul lucru la care mă puteam gândi pentru a mă îndepărta în acel moment.

"Bine." Dominic a înghițit din nou. "Sper că nu te-a scos la tacos. Tu urăști tacos."

Nu le-am urât atât de mult, cât le-am evitat din cauza unei traume. Am făcut toxiinfecție alimentară de la un taco de pește în facultate și de atunci nu m-am mai atins de unul.

"Nu a făcut-o." De ce mă durea atât de tare spatele ochilor? Trebuie să fiu hormonală dacă plângeam pentru niște tacos.

Tăcerea ne-a luat ostatici. Aerul a devenit umed, încărcat de nostalgie, iar secundele se întindeau cu suficientă tensiune pentru a-mi deforma gândurile și emoțiile într-o harababură confuză.

Privirea lui Dominic o consumă pe a mea. "Ești fericită, Alessandra?"

O scânteie de luciditate a ars prin intoxicarea lui și mi-a pătruns în suflet.

Mi-aș dori să am un răspuns concret. În multe privințe, am *fost* fericit. Aveam o afacere înfloritoare, prieteni minunați și o viață socială în plină dezvoltare. Descoperisem noi hobby-uri și trăiam independent, *pentru mine însumi,* pentru prima dată în viața mea.

Dar va exista întotdeauna un gol acolo unde eram înainte. O bucată absentă pe care numai el o putea oferi.

Nu aveam nevoie de el, dar îmi lipsea atât de mult încât simțeam că am nevoie de el.

"Odihnește-te", am spus, ocolind întrebarea lui. "Vorbim mâine dimineață."

Dominic nu s-a opus.Până când am recuperat o pătură de pedulapul de lenjerie și m-am întors în sufragerie, el deja le

O fâșie de argintiu îi ilumina fruntea și gura încruntată. Majoritatea oamenilor își găseau liniștea în somn, dar nu și Dominic. Orice îl chinuia în timpul zilei îl urmărea în visele sale.

Mai târziu, în acea noapte, m-am uitat la tavan, cu mintea neliniștită. Miezul nopții se scursese în primele ore ale dimineții, iar aerul era înmiresmat de mirosul florilor. O vază cu trandafiri aurii stătea lângă pat, împreună cu biletul pe care îl găsisem ascuns în geanta mea în acea după-amiază.

#18 dintr-o mie.

Cu drag, Dom

Am închis ochii împotriva unei arsuri familiare.

Dominic nu a fost singurul care nu și-a găsit liniștea în seara asta.

CAPITOLUL 36

Dominic

M-AM TREZIT CU O MAHMUREALĂ INFERNALĂ. Ciocanul pneumatic se izbea de interiorul craniului meu cu o forță care îmi zdruncina oasele, iar bumbacul îmi umplea gura. O rază de soare a strălucit prin spațiul dintre perdele și aproape că m-a omorât.

Mi-am plantat antebrațul peste ochi cu un geamăt. *Gata cu alcoolul pentru mine.*

Îmi plăcea un Macallan bun, dar în acel moment, gândul de a mai bea încă o picătură de whisky îmi făcea stomacul să se strâmbe.

Ce naiba s-a întâmplat aseară? De obicei mă controlam bine când era vorba de băutură. Oamenii făceau tot felul de prostii când erau în stare de ebrietate, iar eu mă străduiam să fac cât mai puține prostii posibil.

Îmi era greu să gândesc prin șantierul zgomotos care îmi împărțea capul, dar bucățele din seara precedentă se filtrau încet prin haos.

Alessandra. Data. Băuturi. Roman. Mai multe băuturi.

Stomacul meu a tresărit din nou, atât la amintirea întâlnirii cu Alessandra, cât și la barul de rahat în care băusem toată greutatea mea.Nu e de mirare cămă simțeam ca un măgar Nimic nu umilea un bărbat mai mult decât băutura ieftină și deciziile proaste.

"Poftim." O voce râzând m-a trezit din mizeria mea. "Asta te va face să te simți mai bine."

Am ridicat capul, un alt ciocan pneumatic lovind în mișcare.

Alessandra stătea la capătul canapelei, cu fața proaspătă și frumoasă într-o rochie galbenă de soare. Valuri castanii umede îi perindau umerii, iar mirosurile îmbietoare ale parfumului și șamponului ei îmi umpleau nările.

Eu arătam ca un rahat, în timp ce ea părea desprinsă dintr-un basm.

Fan- fucking- tastic. Nu la asta mă gândisem când am luat decizia stupidă și beată de a o aștepta în fața apartamentului ei ca un ciudat disperat aseară. La naiba cu

Roman pentru că nu m-a oprit; primise un telefon de la serviciu (despre care refuzase să dea detalii) și mă lăsase în voia celor mai rele impulsuri ale mele.

"Dacă mă mai vezi apropiindu-mă la un metru și jumătate de whisky, poți să mă pălmuiești." M-am forțat să mă așez pentru a putea lua apa și *pastele* oferite. Alessandra îmi făcuse cunoștință cu patiserii prăjiți în timpul primei noastre călătorii în Brazilia și de atunci eram un fan. "Cine a inventat băuturile de rahat merită împușcat."

Ochii ei străluceau de veselie. "Nu te-am văzut niciodată atât de mahmur sau de dezordonat. Ar trebui să fac o poză. Altfel, nimeni nu mă va crede."

"Amuzant. De ce nu o freci?" Mi-am dus apa la buze, dar eram atât de dezorientat încât am vărsat o parte din ea pe cămașă. Am mușcat o înjurătură colorată.

Întregul corp al Alessandrei s-a cutremurat. "N-are preț", a oftat ea printre hohote de râs. Și-a ridicat telefonul și a făcut o fotografie, cu obrajii încremeniți de un zâmbet larg.

"Jur pe Dumnezeu, Ále, dacă văd poza asta pe internet, o voi posta și pe cea în care dormi cu gura deschisă în tren", am amenințat,, dar o urmă de amuzament reticent mi-a trasat la gură Era greu să rămâi supărat când ea zâmbea, chiar dacă o făcea pe seama mea.

"S-ar putea să merite." Și-a șters colțurile ochilor, chicotelile ei netezind ultimele margini ale enervării mele.

"Pari fericit", am spus. "Nu-mi amintesc când te-am făcut ultima dată atât de fericită."

Poate că a fost o fericire temporară, dar a fost totuși o fericire. O făcusem să plângă destul de mult încât să o văd râzând a meritat să îmi rănesc orgoliul.

Umorul Alexandrei s-a estompat, dispărând în tensiunea care a scânteiat, brusc și electric, în jurul nostru.

"Cred că asta a fost o parte a problemei." Zâmbetul ei trist s-a infiltrat în crăpăturile inimii mele. "Nu a existat un punct clar care să definească *înainte* și *după* căsătoria noastră. Undeva, pe parcurs, liniile dintre fericire și resentimente s-au estompat și iată-ne aici."

Un nod îmi bloca gâtul. "Și iată-ne aici."

Mi-aș fi dorit să nu fim nevoiți să o luăm pe acest drum, dar o parte din mine se bucura că am făcut-o. Oricât de mult m-ar fi distrus plecarea Alexandrei, preferam să sufăr prin despărțirea noastră decât să o las să trăiască în mizerie tăcută pentru tot restul vieții noastre. Divorțul nostru fusese șocul de care aveam nevoie cu disperare ca să-mi scot capul din fund și să realizez ce era cu adevărat important în viața mea.

Am lăsat mâncarea deoparte și m-am ridicat în picioare. Nervii mi-au încetinit ritmul, dar curând am ajuns în fața ei, cu pieptul strâns și gura uscată. Ciocnirile din capul meu s-au retras sub durerea care mă străbătea. Uitați de mahmureală; nimic nu durea mai mult decât să știu că o rănisem. Știam că va trebui să trăiesc cu asta pentru tot restul vieții, dar speram ca viitorul nostru să poată trece peste greșelile trecutului nostru.

"Îți amintești de noaptea în care am terminat de curățat după spargerea țevii? Am comandat mâncare la pachet, iar tu m-ai întrebat unde ar fi trebuit să fiu în loc să fiu la

magazin."

Alessandra a dat din cap, cu o expresie precaută.

"Ți-am spus că nu există alt loc unde aș prefera să fiu și am vorbit serios", am spus. Nu eram o persoană care să împartă cu ceilalți din fire. Îmi păstrasem problemele pentru mine în copilărie pentru că nimănui altcuiva nu-i păsa prea mult și îmi încuiasem emoțiile într-o cutie pentru că fiecare urmă de vulnerabilitate era o slăbiciune pe care alți oameni o puteau exploata. Dar în ultimele câteva luni, încet, dar sigur, a distrus lacătul, până când acesta a ajuns în bucăți la picioarele ei.

Gata cu ascunsul. Nu mai fugim. Era acum sau nimic.

"Mi-am dat seama că nu mă crezi, pentru că mi-am petrecut cea mai mare parte a deceniului trăind în afara biroului meu, dar nu am fost acolo tot timpul pentru că mi-a plăcut. Eram acolo pentru că eram îngrozit că, dacă plec, totul se va prăbuși." Recunoașterea a răzbătut pe lângă trosnetul pulsului meu. Era un adevăr cu care evitasem să mă confrunt de prea mult timp. Credeam că banii și puterea îmi puteau șterge nesiguranța, dar, deși îmi rezolvaseră vechile probleme, dăduseră naștere și la altele noi. "Tot pentru ce am muncit, tot ce am realizat. M-am uitat pe fereastră la orașul despre care oamenii spun că l-am cucerit și am văzut doar un milion de alte moduri în care aș putea eșua. Am crezut că, dacă voi acumula *suficient*, voi fi în sfârșit în siguranță. Dar iată care e problema." Mi-am înghițit emoția care îmi scaldă gâtul. "Mi-am părăsit biroul timp de săptămâni întregi când am plecat în Brazilia și abia dacă mi-a lipsit. Dar când m-am întors acasă și te-am găsit dispărută... acea noapte, și fiecare noapte de atunci, mi s-a părut o eternitate. *Saudades de tine*." *Mi-e dor de tine. În cel mai profund și adevărat sens.*

Alessandra și-a lăsat privirea în jos în timp ce eu continuam. "Poate că am întrecut măsura așteptându-te după întâlnirea ta, dar eram beat și nefericit și..." Mă mâncau dinții de agonie. "Aveam nevoie să te văd."

Mă pregătisem pentru posibilitatea ca ea să fie cu partenerul ei. Mă convinsesem că mă pot descurca, când în realitate probabil că i-aș fi spart fața nenorocitului și aș fi stricat totul.Norocul fusese de partea mea în această privință, dar nu mă simțeam deosebit denorocos în timp ce stăteam acolo, cu inima în mână, așteptând ca ea să facă ce vrea cu ea La urma urmei, îi aparținea ei. Întotdeauna îi aparținuse.

"Nu am avut o întâlnire aseară", a spus Alessandra cu o voce mică.

Săgețile gemene de surpriză și bucurie au căzut undeva la nord de confuzie.

"Atunci de ce..."

Și-a ridicat din nou privirea, cu ochii strălucind de emoție. "Pentru că mi-a fost teamă să nu mă atașez din nou prea mult. La penthouse, m-ai rugat să rămân și era cât pe ce să o fac. Nu am vrut... nu vreau... nu..." A inspirat o respirație tremurândă. "Mi-e frică să nu mă întorc și să mă pierd din nou. Mi-e teamă că te vei simți confortabil și vei șterge progresele pe care le-am făcut. Nu pot să trec prin asta a doua oară, Dom. *Nu pot.*" Propoziția ei s-a rupt într-un plâns și, la fel ca atunci, inima mea a alunecat din palmă și s-a sfărâmat din nou.

Alessandra

Brațele lui Dominic m-au înghițit. "Nu o vei face", a spus el cu ferocitate. "Am ajuns prea departe. Nu ne voi lăsa să ne întoarcem în acel loc."

Întotdeauna a fost bun la a spune ceea ce trebuie. Să *facă* ceea ce trebuie era mult mai greu și, de fiecare dată când făceam un pas spre a-l crede, o creatură neidentificabilă din mine mă trăgea înapoi în umbra fricii.

"Nu poți promite asta." M-am îndepărtat de el și mi-am șters lacrimile. Doamne, de câte ori plânsesem în ultimele câteva luni? Mă transformasem într-unul dintre acele personaje plângăcioase și dramatice pe care le uram în serialele de televiziune, dar nu puteam face nimic în privința asta. Dacă mi-aș fi putut controla emoțiile, nu am fi fost unde eram. "Care este diferența dintre atunci și acum, Dom?Când ne-amcăsătorit , ai stat lângă mine și mi-ai promis că nu voi înfrunta niciodată lumea singură." Cioburi de sticlă s-au înfipt în pieptul meu. "Dar am făcut-o."

Emoția a trecut prin cameră ca o furtună de vară, bruscă și violentă, măturând cuvintele frumoase și atracțiile pentru a dezvălui miezul problemei. Motivul pentru care, în ciuda tuturor lucrurilor pe care Dominic le făcuse și a adevăratelor remușcări pe care le arătase, nu-mi permisesem să renunț cu adevărat. Îi părea rău acum pentru că era ușor să îi pară rău. Avea o echipă care putea să se ocupe de lucruri cât timp el își luase liber de la birou și fusese norocos că nu au existat urgențe cât timp fusese plecat. Dar ce se va întâmpla data viitoare când va trebui să aleagă între un alt miliard de dolari și mine? Când a existat un conflict între o întâlnire cu un client VIP și o întâlnire obișnuită de vineri seara?

Durerea îi răvășea fața, dar răspunsul său era liniștit și constant. "Diferența este că, pe atunci, credeam că nu am nimic de pierdut. Acum, îmi dau seama că am totul de pierdut." Tristețea se reflecta în zâmbetul lui. "Tu."

Tu. Nu am crezut niciodată că un cuvânt poate să doară atât de mult.

Războiul dintre a-l crede și a mă retrage în siguranță a făcut ravagii în mine. Un alt mic plâns mi-a zguduit umerii când Dominic și-a apăsat fruntea pe mine.

"Mai dă-ne o șansă", a implorat el. "O ultimă șansă. Jur că nu o voi da în bară. Știu că cuvântul meu nu mai înseamnă mare lucru pentru tine, dar spune-mi ce vrei să fac și o voi face." Lacrimile lui s-au scurs în ale mele. "Orice. Te rog."

Nu era nimic din ceea ce putea face de unul singur și nu făcuse deja. Puteam să aștept un semn din partea universului, o dovadă incontestabilă că Dominic se schimbase și că nu avea să se întoarcă la dependentul de muncă nepăsător cu care trăisem mult prea mult timp, dar semnele erau deschise la interpretări. Existau la cheremul unei forțe nevăzute, iar eu mă săturasem să-i las pe alții să-mi dicteze viața.

La sfârșitul zilei, a trebuit să fac ceea ce era mai bine pentru mine și să-mi urmez instinctul, iar instinctul mi-a spus că, indiferent de câți oameni am întâlnit sau cât de departe am încercat să alerg, nu am putut să-mi depășesc inima.

"O ultimă șansă." Corpul lui Dominic s-a lăsat în jos de ușurare la răspunsul meu. "Te rog, nu-mi frânge inima", am șoptit. Aceasta era singura rugăminte pe care o aveam.

"Nu o voi face." Respirațiile lui sacadate se potriveau cu ale mele. M-a sărutat din nou, îmbrățișarea lui atât de dulce și disperată și căutătoare încât s-a infiltrat în fiecare moleculă a corpului meu. "Te-am pierdut o dată și nu vreau să te mai pierd niciodată."

Nu aveam nimic în afară de credință care să mă lege de promisiunile lui, dar nu era asta fundamentul oricărei relații? Încrederea, comunicarea și credința că cealaltă persoană ne iubește și că putem trece împreună peste orice furtună.

Cu Dominic și cu mine nu a mers de prima dată, dar uneori, cele mai puternice lucruri sunt cele care au fost rupte și vindecate.

CAPITOLUL 37

Dominic

ALESSANDRA ȘI EU NE-AM petrecut tot weekendul în apartamentul ei. Am mâncat, am vorbit, am făcut sex. Am ieșit la aer o singură dată, când vecinul ei morocănos a bătut la ușă și a țipat la noi pentru că eram "prea gălăgioși și vulgari", dar în afară de asta, zilele au trecut într-o ceață fericită.

Eram din nou împreună. Nu eram căsătoriți din nou, dar dormisem în același pat și mă invitase la marea ei inaugurare. A fost un salt uriaș în comparație cu pașii noștri mici de până atunci, iar entuziasmul a durat până luni, când am ajuns la birou cu o oră mai târziu decât o făceam de obicei, pentru că ne pregătisem micul dejun.

Am fluierat în josul holului, ignorând privirile cu ochii mari ale echipei mele. Caroline m-a interceptat lângă lifturi și m-a urmat până în biroul meu, unde și-a încrucișat brațele și m-a privit așa cum ar face-o un tigru scăpat. "Ești bolnavă? Vrei să chem un doctor?".

"Sunt bine." Am pornit computerul și am scos ultimele cifre. "De ce? Arăt eu bolnavă?"

"Nu. Doar că... zâmbești atât de mult." Și-a bătut degetele pe brațul ei. "Poate ar trebui să-l sun pe doctorul Stanley, pentru orice eventualitate. Ai câteva întâlniri importante cu clienții..."

"Caroline." Am întrerupt-o.spus că sunt*bine.* Acum, ai noutăți de lucru pentru mine sau preferi să treci la o carieră medicală?".

A revenit instantaneu la modul șef de personal. "Se zvonește că săptămâna aceasta va ieși ceva important în legătură cu o bancă", a spus ea. "Nu pot confirma nimic încă, dar oamenii sunt nervoși. Orice ar fi... se presupune că va fi ceva seismic."

Am auzit aceleași zvonuri. Wall Street era plin de scurgeri de informații și șoapte. Jumătate din timp, acestea nu însemnau nimic, dar oricum îmi țineam urechile pe pământ. "Continuă să sapi", am spus. "Nu vreau surprize."

"Am înțeles."

Restul zilei de lucru a trecut fără evenimente. Am plecat de la birou exact la ora cinci, ceea ce mi-a adus un nou val de căderi de fălci și de priviri de gândac. Nimeni din finanțe nu pleca niciodată de la serviciu la timp, dar exista un început pentru orice.

"Nu stați prea mult", i-am spus unuia dintre asociații tineri în timp ce plecam. "Întâlnește-te cu prietena ta pentru cină. O seară plăcută."

Am presupus că are o prietenă. Altfel, poza de birou cu el în brațele unei blonde zâmbitoare era al naibii de ciudată.

S-a uitat la mine cu un amestec ciudat de șoc, teroare și respect. "Da, domnule."

M-am oprit la florăria mea obișnuită în drum spre Floria Designs și am luat un trandafir auriu. În mod normal, nu îi vindeau, dar am făcut să merite să zboare zilnic flori proaspete.

"Hei. Cum merge treaba?" Am salutat-o pe Alessandra cu un sărut.

"Bine." Arăta puțin agitată, dar a zâmbit când i-am înmânat trandafirul și biletul. *#21 din o mie.* "Alerg ca un pui fără cap, dar în afară de asta, sunt bine."

"Pot să vă ajut cu ceva?" Marea deschidere a Floria Designs a avut loc în acest weekend.Magazinul arăta grozav, dar Alessandra nu voiasărelaxeze până nu se termina Era o perfecționistă când venea vorba de evenimente.

"Poți să mă clonezi sau să adaugi mai multe ore la zi?" Și-a suflat o șuviță de păr din ochi.

"Pot să-i pun pe oamenii mei să cerceteze, dar nu vă pot garanta un răspuns care să vă placă până sâmbătă." I-am pus o mână pe spatele ei și am îndrumat-o spre ieșire. "Între timp, hai să mâncăm."

"Nu pot să mănânc. Trebuie să răspund la o mie de e-mailuri, nu am ales încă o rochie pentru petrecere și..."

"Ále." Ne-am oprit la ușă. "Respiră. Totul se va rezolva. Tracy vine mâine, nu-i așa?"

Tracy era unul dintre asistenții ei virtuali. Ea a venit cu avionul pentru a ajuta la pregătiri și pentru a participa la deschidere. Cealaltă asistentă a Alessandrei tocmai a născut, așa că nu a putut veni.

"Da, dar..."

"Totul se va rezolva", am repetat. "Când ai mâncat ultima dată? Dacă a fost înainte de prânz, cina este nenegociabilă."

"Bine", a cedat ea. Un taxi a trecut în trombă când am ieșit afară, acoperindu-ne cu fum de mașină în timp ce aproape că a călcat un curier pe bicicletă. Mesagerul pe bicicletă a țipat ceva obscen; șoferul taxiului a coborât geamul și l-a lovit cu mâna. "Este ironic că îmi spui să mănânc când tu ești cel care întotdeauna chiulește de la prânz."

"Nu întotdeauna." Mi-am ținut mâna pe partea inferioară a spatelui ei și am mutat-o ușor, astfel încât să merg pe partea exterioară a trotuarului. "Azi am băut o cafea neagră și o jumătate de sandviș". Un zâmbet a străfulgerat privirea ei pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

Mai avea de lucru după cină, așa că am dus-o la magazinul de burgeri gourmet de pe

strada Floria Designs. Tocmai ne plasasem comenzile când mi s-a aprins telefonul cu un nou mesaj.

"E fratele tău?" Alessandra a citit cu acuratețe ciupitura din fruntea mea. Nu exista decât o singură persoană pe lume care să atragă o astfel de reacție din partea mea.

"Da. Vrea să ne întâlnim la un pahar." Nu am vrut să-l las baltă după prima lui apropiere normală (intrarea prin efracție în apartamentul meu nu se pune), dar cu siguranță că nici nu o lăsam pe Alessandra.

"Spune-i să ne întâlnim aici. Vorbesc serios", a spus ea când i-am strecurat o privire plină de neîncredere. "Vorbești atât de mult despre el și trebuie să ne întâlnim până la urmă."

"Nu sunt sigur că este genul de tip "burger și cartofi prăjiți"."

"Întreabă oricum." Alessandra a întins mâna după sifonul ei. "Nu strică."

Alessandra

Am regretat că i-am cerut lui Dominic să-l invite pe fratele său în momentul în care a apărut.

Roman era la fel de chipeș și de tulburător cum îmi aminteam. M-a întâmpinat cu un zâmbet rece și a fost destul de politicos, dar era ceva la el care a declanșat alarmele de nivel cinci. Poate că era felul în care se mișca ca un prădător care pândește noaptea, sau poate că era gheața care îi ancadra privirea rece și verde. Dominic era nemilos, dar foarte uman; în spatele ochilor fratelui său nu se afla umanitate.

"Dom spune că ești în oraș pentru muncă." Am încercat să fac conversație, după ce discuția noastră anterioară despre ultimul film cu Nate Reynolds se stinsese. "Cu ce te ocupi?"

Și-a tăiat burgerul cu o precizie chirurgicală. "Sunt în rezoluții."

"Ce înseamnă asta?"

"Rezolv probleme pe care alți oameni nu le pot rezolva." Roman nu a oferit nimic altceva.

Am aruncat o privire către Dominic, care mi-a răspuns cu o mică scuturare din cap. Era obișnuit cu reticența fratelui său, dar o parte din motivul pentru care îl rugasem să-l invite pe Roman era ca să ne cunoaștem mai bine.

"Înțeleg." Am umplut liniștea care a urmat cu o altă încercare de a-l scoate pe Roman din carapacea lui. Trebuia să existe *un* subiect pe care să îl poată dezvolta. "Bănuiesc că atunci călătorești mult. Unde ai fost înainte de a veni la New York?".

"Aici și acolo." Încă o felie curată de carne și pâine. "Nu pot vorbi prea mult despre muncă. Este confidențial. Înțelegeți."

"Lasă-mă să ghicesc. Dacă mi-ai spune, ar trebui să mă omori?" Am glumit.

Zâmbetul lui Roman nu-i ajungea la ochi. "Ceva de genul ăsta."

Un fior a scos pielea de găină din ascunzătoare. Liniștea a răsărit din nou, întreruptă de clinchetul ocazional al tacâmurilor de argint și de discuțiile de la mesele din apropiere.

"Te-ai uitat la prea multe filme de acțiune, Roma", a spus Dominic tocmai când tăcerea devenea insuportabilă. "Vino cu ceva mai original data viitoare."

Roman a lăsat să iasă un mic râs. Tensiunea s-a risipit, fiind înlocuită de o dezbatere despre dacă John Wick al lui Keanu Reeves sau Jason Rath al lui Nate Reynolds era personajul cel mai bun.

Cred că pe Roman nu-l deranja să vorbească despre filme dacă fratele său era cel care aducea vorba.

Mâna lui Dominic a găsit-o pe a mea sub masă și a strâns-o. Am strâns-o înapoi chiar dacă neliniștea mi se scurgea în sânge. Îmi plăcea că se reconecta cu fratele său, dar mă îngrijora faptul că vinovăția lui persistentă pentru ceea ce se întâmplase în Ohio îi întuneca judecata.

Cât de multe știa cu adevărat despre viața lui Roman de când erau adolescenți?

"Dar tu, Alessandra?" Privirea lui Roman s-a așezat din nou pe fața mea. "John sau Jason?"

"Niciuna dintre ele, din păcate. Nu prea îmi plac filmele cu asasini."

Un alt râs, de data aceasta conținând un indiciu de ceva ce nu puteam identifica cu exactitate. "Păcat. Pierzi ceva."

"Mă îndoiesc", am spus ușor. Nu eram adeptul sângelui și al violenței.

Explozii și urmăriri de mașini, da. Tortura, nu.

Amuzamentul batjocoritor a sclipit în ochii lui Roman, iar o altă erupție de piele de găină mi-a făcut pielea de găină. Era ceva la el...

Am încercat să nu judec oamenii după copertă, dar instinctul mi-a spus că era o persoană care ar fi eliminat orice obstacol care îi stătea în cale prin *orice* mijloace necesare.

Iar instinctul meu rareori se înșela.

CAPITOLUL 38

Dominic

M-am plimbat pe toată lungimea biroului meu și m-am oprit în fața penultimului raft. "Ăsta." Am ales o rochie aurie strălucitoare.

"O alegere excelentă." Lilah Amiri a zâmbit. "Va arăta minunat pe ea. Să o trimit direct la apartamentul ei?"

"Da. Puneți-i în contul meu."

Deoarece Alessandra nu a avut timp să găsească o ținută pentru marea ei inaugurare, l-am rugat pe unul dintre designerii ei preferați să aducă o selecție de rochii care i-ar putea plăcea. Am crezut că cea aurie i se potrivea cel mai bine. Întotdeauna îi stătea bine în această culoare, iar croiala era simplă, feminină și elegantă.

Am marcat deja deschiderea în calendar, mi-am setat o alarmă *și* le-am însărcinat pe Caroline și pe Martha să-mi amintească dacă aș fi uitat cumva de ea sâmbătă. Am învățat din greșelile mele. Nu mai pierdeam nici măcar o întâlnire la o cafea, cu atât mai puțin ceva atât de important pentru Alessandra.

Relația noastră reînnoită era încă pe un teren incert, dar ne instalam rapid într-o nouă normalitate, mai bună.Serile de întâlnire ocazionale, weekendurile leneșe, apelurile și mesajele frecvente... îmi aminteaude momentul în care am început să ne întâlnim în facultate Diferența era că eu apreciam mai bine ceea ce aveam - și ceea ce aproape pierdusem. De asemenea, nu mai trebuia să strâng cenți și dolari pentru o masă bună, ceea ce era un bonus plăcut.

M-am așezat în spatele biroului meu, în timp ce Martha le conducea pe Lilah și pe asistenta ei afară din birou. Personalul meu se adapta la programul meu mai relaxat. La naiba, mă adaptam și *eu* la programul meu. După ani de zile în care am muncit până la os în detrimentul a orice altceva, mă simțeam ciudat să las telefonul jos pentru perioade lungi de timp și să nu privesc luna răsărind din biroul meu în fiecare seară. Relaxarea în

Brazilia era una, relaxarea în New York era alta.

Nu mi-a displăcut. Teama de a pierde tot ceea ce construisem era încă acolo, dar vocile scăzuseră de la țipete la șoapte.

Tocmai scosesem numerele pentru ultima mea achiziție când mi-a sunat telefonul. *Kai.*

La vederea numelui său, am simțit un val de adrenalină. Nu suna niciodată în mijlocul zilei de lucru, decât dacă era vorba de o veste importantă, iar în calitate de director executiv al celui mai mare conglomerat media din lume, era la curent cu tot ce se întâmpla mai mult decât oricine altcineva pe care îl cunoșteam.

"Verifică-ți e-mailul." Nici un salut, nici un la revedere înainte de a închide. Vestea trebuie să fie al naibii de mare.

Instinctul mi-a spus că are legătură cu zvonurile de pe Wall Street de săptămâna trecută, iar un clic rapid pe mouse mi-a dat dreptate.

Bursa s-a închis într-un minut. Era o oră de vârf pentru oricine dorea să arunce o bombă care să dea peste cap ședința de tranzacționare din dimineața următoare, ceea ce era exact ceea ce făcuse un informator anonim.

Kai îmi trimisese o versiune pentru dislexici a unei cărți albe în care se susținea o fraudă majoră la DBG, o mare bancă regională. Tranzacții false, probleme de solvabilitate, mușamalizări la cel mai înalt nivel al conducerii. Dacă acuzațiile ar fi fost adevărate, ar fi fost unul dintre cele mai mari cazuri de fraudă bancară din istoria Statelor Unite.

Piețele urmau să fie o baie de sânge. Aș fi surprins dacă DBG ar fi păstrat o fracțiune din valoarea sa până la sfârșitul săptămânii.

Implicațiile și posibilitățile mi-au inundat mintea cu un zumzet crepitant și vârtejant. Adrenalina mi-a pompat mai tare prin vene și mi-a pus inima în mișcare.

Asta a fost. Criza pe care o așteptam.

"Domnule." Caroline a apărut în pragul ușii, cu fața palidă. Cacofonia din spatele ei mi-a spus că nu eram singurii care citiseră hârtia albă. Strigăte și înjurături se suprapuneau peste sunetul strident al telefoanelor; un asociat a trecut în grabă și aproape că a doborât-o pe Caroline. Nu m-a întrebat dacă am auzit știrile; știa mai bine. "Ce vrei să faci?"

Mi-am așteptat întreaga carieră pentru a-mi lăsa amprenta și am reușit, în multe privințe, dar realizările mele anterioare nu au fost suficiente. Dar ce aveam în minte? Ar fi fost mai mult decât suficient. M-ar fi făcut o legendă.

"Cheamă-i pe toți, inclusiv pe cei de la juridic, finanțe și consiliul de administrație." M-am ridicat în picioare, cu sângele înfierbântat de posibilități. "Cumpărăm o bancă."

Haosul a început în momentul în care m-am trezit vineri și a continuat până târziu în noapte.

Așa cum se preconiza, acțiunile DBG au scăzut la minime record, iar frenezia mediatică a provocat o fugă la depozite care a adus una dintre cele mai mari bănci regionale din estul Statelor Unite în pragul ruinei în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Planul meu era simplu. Pentru ca DBG să rămână solvabilă, avea nevoie de capital, rapid, iar eu aveam destul capital - suficient pentru a o cumpăra în weekend înainte de a se prăbuși complet.

Termenul de execuție foarte scurt a însemnat că echipa mea a lucrat non-stop pentru a pune totul în ordine. DBG a fost pe deplin de acord și am păstrat o comunicare constantă cu ei pe tot parcursul zilei.

La miezul nopții eram încă în camera de război amenajată în grabă lângă biroul meu, când mi-a sunat telefonul.

Apelant necunoscut.

Ori era persoana care se luase de mine în toamnă - Roman a spus că nu era el, dar eu eram încă sceptic - ori era un alt jurnalist. Vestea despre iminenta mea cumpărare a scăpat din partea DBG și am primit telefoane toată ziua.

"Ce?" Am lătrat. Am făcut semn să vină consilierul meu general. Acesta s-a repezit și a luat teancul de hârtii pe care i l-am pus în brațe.

"Nu cumpărați banca." Vocea distorsionată mi-a tăiat ceața de lucru ca un pumnal. M-am liniștit, o senzație de răceală târându-se pe gât și ajungând în plămâni. "Dacă o faci, vei muri."

CAPITOLUL 39

Dominic

NU M-AM DUS ACASĂ VINERI SEARA. Am prins câteva ore de somn în camera pe care o amenajasem imediat după plecarea Alessandrei, când nu mai suportam să dorm singură în patul nostru, și m-am trezit înainte de răsăritul soarelui pentru a termina hârtiile. Cea mai mare parte a echipei mele a adormit și ea în birou.

Cumpărarea unei bănci era o afacere uriașă nu numai pentru mine, ci și pentru întreaga companie, iar aerul era plin de un cocktail de nervi, emoții și tensiune. Orice putea merge prost până luni; era treaba noastră să ne asigurăm că nimic nu se întâmplă.

Până sâmbătă seara, când am ajuns sâmbătă seara, am uitat deja de apelul de aseară. Erau o mulțime de oameni care se opuneau cumpărării, inclusiv șefii celorlalte bănci regionale. Prăbușirea DBG le-ar fi fost benefică pe termen lung și niciunul dintre ei nu era mai presus de intimidare. Cu toate acestea, mă îndoiam că vreunul dintre ei ar fi pus în aplicare amenințarea cu crima.

"Aproape am terminat." Cearcănele întunecate au inelat ochii lui Caroline. În spatele ei, cutii de mâncare la pachet, cești de cafea și teancuri de documente împânzeau masa de conferințe. "Contractele vor fi gata cel târziu până dimineață."

"Bine." Mi-am verificat ceasul. Trebuia să plec în curând pentru a ajunge la timp la marea deschidere a lui Alessandra. "Sună-mă doar dacă este o urgență. Nu vreau nici măcar un singur mesaj, decât dacă a murit cineva sau clădirea arde."

Criza de la DBG ne-a bulversat în cel mai prost weekend posibil, dar voi face să meargă. După cum a spus Caroline, eram în ultima linie dreaptă și am avut încredere în echipa mea că va rezista până dimineață. Restul nopții a fost despre Alessandra.

Caroline a luat comanda mea cu calm. "Am înțeles."

Am făcut repede un duș și m-am schimbat în baia din biroul meu. Două minute pentru a ajunge jos. Treizeci de minute pentru a ajunge la marea deschidere, în funcție

de cât de rău era traficul. Timpul era strâns - rămăsesem mai mult decât ar fi trebuit pentru a pune la punct o clauză esențială din contract - dar era fezabil.

M-am repezit în lift și am apăsat pe butonul pentru hol.

Patruzeci. Treizeci și nouă. Treizeci și opt. Liftul a trecut pe lângă fiecare etaj cu o lentoare atroce. Pentru prima dată, am regretat că mi-am amplasat biroul la cel mai înalt etaj al sediului central al Davenport Capital.

S-a oprit la etajul treizeci. Ușile s-au deschis, dar nu era nimeni care să aștepte de cealaltă parte. La etajul 25, același lucru.

Mi-am verificat din nou ceasul. Perioada în care puteam ajunge la timp se micșora cu fiecare secundă. Speram din tot sufletul ca zeii traficului să fie de partea mea, altfel eram terminat.

M-am oprit din nou la etajul șaptesprezece.

"Pentru numele lui Dumnezeu!" Trebuia să vorbesc cu administrația clădirii despre lifturile astea nenorocite. Am întins mâna pentru a apăsa butonul de închidere, dar un *clic* moale mi-a atras atenția în sus.

Metalul negru strălucea la câțiva centimetri de fața mea, cu țeava la fel de stabilă și de neclintită ca și mâna care o ținea.

Undele de șoc mi-au străbătut corpul. *Nu.* Poate că eramdelirând din cauza lipsei de somn, pentru că asta nu avea niciun sens. Doar că, într-un mod pervers, avea.

Ar fi trebuit să știu. Gustul de cupru al trădării mi-a crescut în gât când privirea lui Roman s-a întâlnit cu a mea.

"Îmi pare rău."

Regretul sincer i-a dantelat vocea în timp ce m-a privit în ochi și a apăsat pe trăgaci.

CAPITOLUL 40

Alessandra

PARTICIPAREA la marea inaugurare a depășit așteptările mele. Dacă Dominic și cu mine am fi fost încă căsătoriți, ar fi fost o chestiune de la sine înțeleasă, deoarece toată lumea dorea să se apropie de numele Davenport. Dar faptul că am divorțat și că toate VIP-urile pe care le-am invitat au fost prezente? A fost uimitor.

O privire rapidă în sală a arătat-o pe Buffy Darlington făcând curte cu mondenele din vechea gardă, în timp ce Tilly Denman domnea peste noul val de It girls. Ayana arăta strălucitoare în smarald, Sebastian Laurent își făcea prima apariție în societate de la fiascoul de la Le Boudoir, iar Xavier Castillo se tolănea pe cabina de catifea, părul său negru ciufulit și zâmbetul său leneș atrăgând o sumedenie de priviri admirative, deși ochii îi rămâneau ațintiți asupra lui Sloane. L-am zărit chiar și pe Vuk Markovic, cunoscutul și reținut Vuk Markovic, al cărui corp masiv îi eclipsa scaunul cu o ușurință rizibilă.

Ar fi trebuit să fie cea mai bună noapte din viața mea. Și totuși...

Am aruncat o privire la ceas. Petrecerea începuse acum o jumătate de oră, iar Dominic nu era încă aici.

Neliniștea mi-a șoptit prin stomac. *Va fi aici.*Eraprobabil blocat în trafic Sâmbăta seara în Manhattan era un infern pentru șoferi.

Am luat o înghițitură îmbucurătoare de șampanie și am avut mare grijă să nu mi-o vărs pe rochie. Lilah Amiri mi-o trimisese joi seara la apartament, prin amabilitatea lui Dominic, care făcuse o treabă incredibilă în alegerea culorii și a stilului perfect. Mă cunoștea bine și era clar că-și amintea că evenimentul era în seara asta dacă se chinuise să cumpere rochia pentru mine.

Va fi aici, mi-am repetat.

"Felicitări, iubito!" Isabella a apărut cu o băutură în mână și cu Kai în remorcă. M-a înghițit într-o îmbrățișare imensă și parfumată. "Uită-te la toate astea. Este *uimitor.*"

"Mulțumesc." Am zâmbit și am încercat să-mi las grijile deoparte. Avea dreptate. Noaptea *a fost* extraordinară, iar asta nu a fost din cauza mea, care mă dădea pe spate.

Am deschis un magazin fizic în mai puțin de patru luni. E drept că am avut noroc, relații și un flux de numerar constant de partea mea, dar a fost o realizare care merită sărbătorită indiferent de câți oameni au venit în seara asta.

Îmi stabilisem un obiectiv pentru *mine,* nu pentru altcineva, și îl atinsesem. Mândria mi-a atenuat îndoielile anterioare și am stat puțin de vorbă cu Kai și Isabella înainte de a mă amesteca cu alți invitați pe care nu-i vedeam atât de des.

"Ar trebui să ne așezăm", l-am auzit pe Dante spunând în timp ce treceam pe lângă el și Vivian, care arăta cea mai mică urmă de burtă de bebeluș. Tonul lui era plin de neliniște. "Am citit un articol care spunea că ar trebui să nu stai în picioare când ești însărcinată, iar tu stai în picioare de ore întregi."

"Au trecut patruzeci de minute", a spus Vivian. Și-a mângâiat soțul, care părea îngrijorat, pe braț. "Sunt *bine.* Sunt însărcinată, nu incapabilă."

"Ce se întâmplă dacă..."

"Ce-ar fi să mai luăm încă una dintre acele tartine delicioase?O idee excelentă Haideți." L-a îndrumat spre masa cu mâncare. "Mi-e poftă de murături, iar tu ai nevoie de o băutură."

Mi-am reținut un râs. Dante fusese întotdeauna protector cu Vivian, dar grija lui trecuse la cote maxime de când era însărcinată. Am fost surprinsă că nu a împachetat-o cu bule și nu a lipit-o de el până când a născut.

"Bună, Sebastian. Mulțumesc mult că ai venit." Am ținut să îl salut pe prietenul lui Dominic, care se confrunta cu o furtună mediatică de la moartea lui Martin Wellgrew la evenimentul său. Sebastian fusese întotdeauna drăguț și sincer, ceea ce era o raritate în înalta societate din Manhattan, și nu merita tratamentul nedrept din partea presei.

"Nu mi-ar lipsi." O urmă de epuizare i-a nuanțat zâmbetul. "Felicitări pentru magazin. Arată grozav."

"Mulțumesc." Simpatia mi-a înmuiat vocea. "Ce mai faci?"

"Aș putea fi și mai rău." A oferit o ridicare din umeri. "*C'est la vie.* Mass-media face ceea ce face mass-media. Uită-te la Dominic și DBG."

Inima mea a ricoșat la menționarea bruscă și neașteptată a numelui lui Dominic. Fiascoul DBG dominase titlurile de pe prima pagină a ziarelor încă de joi, dar nu avusesem ocazia să vorbim personal pentru că eu fusesem ocupată cu pregătirea petrecerii, iar el fusese ocupat cu cumpărarea.

"Ce vrei să spui?"

"Doar că se dezlănțuie cu veștile despre răscumpărări, în funcție de partea în care se încadrează." Sebastian a clătinat din cap. "Este o afacere uriașă, dar acest weekend trebuie să fie o nebunie pentru Dom și echipa lui. Am auzit că nimeni nu a ieșit din birou de ieri dimineață. Pun pariu că trebuie să muncească și până diseară."

"Bine." Am înghițit nodul tot mai mare din gât. "Să aibă sens. Ei bine, vă mulțumesc din nou că ați venit. Nu uitați să luați o pungă de cadouri înainte de a pleca."

Pun pariu că trebuie să lucreze și în această seară.

Cuvintele lui Sebastian îmi răsunau în cap în timp ce mă îndreptam prin cameră. Am încercat să mă concentrez, dar nu puteam scăpa de imaginea mentală a lui Dominic care își cerceta documentele, atât de pierdut în munca sa încât uita de orice altceva.

Nu. A spus că va fi aici. Mi-a trimis un mesaj cu câteva ore în urmă promițând că va fi pe drum în curând. Nu și-ar mai fi încălcat cuvântul dat. Nu-i așa?

Cu toate acestea, cu cât trecea mai mult timp, cu atât se strângea mai tare funia groazei în jurul pieptului meu. Vechiul meu eu ar fi raționalizat absența lui. Achiziția DBG era o afacere record care trebuia finalizată într-o fereastră de timp foarte scurtă; *desigur că* Dominic trebuia să o prioritizeze în detrimentul deschiderii unui mic magazin. Avea sens practic.

Dar asta a fost problema. Căsnicia noastră s-a destrămat pentru că ne-am concentrat prea mult asupra aspectului practic și nu suficient asupra sentimentelor noastre, inclusiv asupra modului în care mă simțeam eu că eram mereu pe locul al doilea la serviciu.

Știa cum mă simțeam acum și îmi promisese de nenumărate ori că se va schimba. Dar ăsta era primul lui test important de când ne-am împăcat și nu era aici.

Un pumn s-a închis în jurul inimii mele. Aș fi fost de acord cu o vizită rapidă. Chiar dacă și-ar fi arătat fața pentru două minute înainte de a se grăbi să se întoarcă la muncă, aș fi înțeles, pentru că măcar asta însemna că și-a amintit și și-a făcut timp să mă vadă.

Dar, pe măsură ce minutele treceau și petrecerea se încheia, era clar că Dominic nu mai venea deloc.

CAPITOLUL 41

Dominic

AM REACȚIONAT DIN INSTINCT.

L-am apucat de brațul lui Roman cu o fracțiune de secundă înainte ca el să apese pe trăgaci; împușcătura a ieșit larg, glonțul lovindu-se de oțel în timp ce cădeam înapoi în lift și ușile se închideau.

Pistolul său a căzut pe podea. Ne-am năpustit asupra ei în același timp, dar Roman și-a înfipt cotul în cutia toracică exact când degetele mele au atins metalul.

Zgomote și mormăieli, pumni împotriva cărnii. Aerul evacuat din plămâni, înlocuit cu o nevoie disperată, primară de supraviețuire.

Nu mi-am permis să mă gândesc. Dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să mă confrunt cu cine aparținea arma. Al cărui număr de telefon îl sunasem când aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc. A cărui reapariție în viața mea o acceptasem în ciuda îndoielilor, pentru că am greșit o dată și am permis sentimentalismului să mă copleșească.

Spre deosebire de lupta noastră de la apartament, aceasta nu a vărsat sânge, dar a fost mai dură decât oricare dintre loviturile noastre anterioare.

În cele din urmă, Roman a reușit să se impună când mi-a sunat telefonul și mi-a divizat atenția pentru o fracțiune de secundă. O răsucire a brațului său și am fost prinsă de perete cu un pistol apăsat sub bărbie.

Ne-am privit unul pe celălalt, cu respirația grea de efort și ceva mai profund decât lupta fizică.

Telefonul meu a încetat să mai sune. Tăcerea care a urmat a fost atât de vastă și de încărcată încât mi-a deformat tenorul vocii.

"Și mie mi-a părut bine să te văd, Rome", am răcnit. Undeva, în adâncurile întunecate ale minții mele, mi-am dat seama că liftul se oprise din mers. Trebuie să fi apăsat întrerupătorul de urgență. "Acum poți să-mi spui, mai exact, ce *naiba* e asta?"

Ceața șocului se risipise treptat, lăsând loc la o mie de întrebări fără răspuns. De exemplu, de ce naiba încerca fratele meu să mă omoare și de ce, dacă mă voia mort, nu încercase să termine treaba mai devreme. Avusese destule ocazii în ultima lună, când eu eram cu garda jos.

De ce acum? De ce aici? Și de ce privirea de regret din ochii lui când a apăsat pe trăgaci?

Maxilarul lui Roman ticăie. "Nu pot să te las să duci la bun sfârșit afacerea."

Ce-realizare s-a strecurat prin sentimentul de trădare care îmi fierbea în stomac. "DBG? E vorba de o nenorocită de *bancă*?"

"Am încercat să te avertizez."

Nu cumpărați banca. Dacă o faci, vei muri. Apelul ciudat de aseară a reapărut cu o claritate de fier.

"Ați spus că nu sunteți în spatele apelurilor necunoscute." Am recunoscut absurditatea acuzației mele. Dacă nu era mai presus de crimă, cu siguranță nu era mai presus de minciună.

"Nu cele din toamnă." Ochii lui Roman au pâlpâit sub lumini. "Aceia au fost ei. Au fost... nemulțumiți că am luat contact cu tine. Apelurile au fost un avertisment pentru mine mai mult decât pentru tine."

Sângele îmi bătea în urechi. *Pe ei.* "Pentru cine lucrezi?" Aveam bănuielile mele, dar voiam ca el să spună.

"Nu pot să-ți spun." Strânsoarea lui s-a strâns în jurul armei. "Să zicem că am nimerit în gașca nepotrivită."

"Roman clasic".

Nu a zâmbit. "Mi-aș dori să nu fiu nevoit să fac asta."

"Atunci nu o face." Ochii mei au rămas în ochii lui. "Oricine ar fi, nu sunt aici. Suntem tu și cu mine. Asta e tot."

Eram dureros de conștientă de metalul rece pe pielea mea și de secundele care treceau. Existau șanse mari să nu ies în viață din acest lift, iar singurul lucru la care mă puteam gândi era Alessandra.

Marea deschidere a fost în plină desfășurare. Credea că am uitat de ea? Că nu aveam de gând să apar pentru că eram prea ocupat cu cumpărarea? Era seara ei cea mare și aș fi putut să o stric așa cum am făcut-o cu atâtea alte lucruri în trecut.

Nu mă temeam de moarte, cât mă temeam să nu o mai văd niciodată.

Regretul s-a întărit în determinare. *La naiba cu asta.* Tocmai ne împăcasem și aveam toată viața în față. Nu aveam de gând să renunț la asta fără să lupt.

"De ce îți pasă atât de mult de bancă?". Am tras de timp. Dacă i-aș putea distrage atenția lui Roman măcar o secundă... "Ce importanță are cumpărarea mea?"

"Pentru mine, niciunul. Pentru clientul meu, foarte mult."

"E amuzant." Un gust acru mi-a crescut pe limbă. "Ai vorbit atât de mult despre loialitate, dar iată-te aici, alegând un client în locul fratelui tău. Cam atât despre familie."

Maxilarul îi ticăia din nou. "Nu da vina pe mine. Dacă ai fi ascultat..."

"Pentru un apelant anonim care folosește un distorsor de voce? Nu-mi pot imagina de ce nu aș accepta sfaturi de afaceri de la cineva ca el." Abia îmi puteam auzi vocea peste bătăile inimii mele. "Măcar fii sinceră. Există o parte din tine care și-a dorit întotdeauna să facă asta. Ai vrut să mă faci să plătesc pentru trădarea mea și asta e șansa ta. Așa că fă-o. Chiar acum, față în față. Ai așteptat 15 ani pentru asta." L-am apucat de încheietura mâinii și am forțat pistolul să se strângă mai tare de pielea mea. "*Fă-o.*"

Faceți clic.

Inima îmi depășea respirația. Oxigenul s-a îngroșat în noroi, iar acrivia mi-a trecut pe piele ca niște lame de ras.

Ochii fratelui meu s-au aprins și pentru o secundă, doar o secundă, am crezut că asta a fost tot.

Dar apoi Roman a șuierat un blestem, iar senzația de metal a dispărut de pe pielea mea. A făcut un pas înapoi, cu arma îndreptată în continuare spre mine.

"Dacă nu te omor", a spus el, "ne vor omorî pe amândoi. Doar dacă..."

Am așteptat, suspendat între ușurare și teamă.

"Renunți la afacere. Pleacă de la DBG, Dom, și poate că voi reuși să-i conving să ne lase în viață."

"Gata."

"Nu mă minți." Roman mă cunoștea prea bine ca să mă creadă pe cuvânt. "Dacă te las să pleci și oricum finalizezi răscumpărarea, nicio măsură de securitate nu ne va putea salva pe tine sau pe mine. Nu va mai fi vorba de client. Va fi vorba de reputația lor, iar ei ar face *orice* pentru a-și proteja reputația. Ai încredere în mine." Umbrele se strecurau prin ochii lui, ecourile unor orori pe care era mai bine să le lase îngropate.

Ciocănitul pulsului îmi făcea să mă doară venele.

Plănuisem să fac exact ceea ce bănuia el. Aș fi ieșit, aș fi semnat contractul și l-aș fi vânat pe cel care se afla în spatele acestei nopți. Nu mă voi odihni până când nu *vor* fi morți, fiecare dintre ei.

"Este o bancă." Roman și-a ținut privirea pe a mea. "O bancă. Merită ceea ce ai putea pierde?"

Ciocnirile s-au intensificat.

Ar fi trebuit să fie o chestie de la sine înțeleasă. Să renunț la afacere și să trăiesc fără să mă uit peste umăr în fiecare zi. Dar cumpărarea DBG nu a fost despre *o singură bancă.* A fost vorba de punctul culminant a tot ceea ce am încercat să fac de când am fost destul de mare ca să-mi dau seama că nu trebuie să rămân în orașul meu de rahat.

Nimeni nu cumpărase vreodată o bancă de asemenea dimensiuni înainte de vârsta detreizeci și cinci de Eu aș fi fost primul. Ar fi un*du-te dracului"* pentru fiecare negaționist pe care l-am întâlnit și pentru fiecare profesor care a spus că nu voi ajunge nimic. Indiferent ce s-ar fi întâmplat după aceea, m-aș fi asigurat că voi intra în cărțile de istorie.

Imortalizat. De neșters.

Ar fi vorba de securitate și de moștenirea mea.

Nu mă temeam de misteriosul susținător al lui Roman; aveam propriile mele relații și suficienți bani pentru a-i îngropa de vii. Dar victoria nu era garantată, iar eu nu eram singurul care risca.

Cât de mult eram dispus să pariez pentru a obține tot ceea ce mi-am dorit vreodată?

"Mingea e în terenul tău, Dom", a spus Roman, cu voce joasă. "Ce vei alege? Moștenirea ta sau viețile noastre?"

CAPITOLUL 42

Alessandra

NU A APĂRUT NICIODATĂ.

Petrecerea s-a încheiat mai devreme din cauza unei furtuni iminente care a dus oamenii acasă înainte de a fi prinși în inundații, dar nu m-a deranjat. Marea deschidere fusese deja un succes răsunător, iar eu îmi epuizasem bateria socială pentru acea noapte.

În plus, era greu să zâmbesc și să mă prefac că nu e nimic în neregulă când inima mea se rupea înainte de a se vindeca complet.

"Poate că a avut un accident", a spus Isabella. "Ar putea fi în spital chiar acum, încercând să își smulgă perfuzia ca să poată fugi să te vadă. Sunt sigură că nu a uitat."

"*Isa.*" Vivian a privit-o cu ochi răi. "Nu glumi cu așa ceva."

"Ce? S-au întâmplat lucruri mai ciudate." Isabella și-a tras buza de jos între dinți. "Nu cred că Dominic a uitat sau a ales să nu vină. Nu după tot ce a făcut pentru a o recâștiga pe Alessandra."

"Voi doi." Sloane a arătat spre Dante și Kai, care au încremenit la unison. Nimeni nu voia să fie ținta furiei ei. "Unde este prietenul tău?"

"Nu a răspuns la apelurile noastre." Kai și-a revenit primul și mi-a oferit un zâmbet liniștitor. "Sunt sigur că este pe drum. Probabil că a fost reținut."

"Sau jefuit", a spus Dante. A ridicat din umeri când Vivian și-a redirecționat privirea morții spre el. "Îmi pare rău, *mia cara,* dar este o posibilitate."

"Băieți, e în regulă." Epuizarea mi-a secătuit vocabularul până la strictul necesar. "Nu este problema voastră. Mergeți acasă. Voi face curat."

"O să vă ajut." Sloane a luat un sac de gunoi.

"Nu", am spus cu fermitate. "Ai făcut destule."

"Dar..."

"Nu poți..."

În ciuda protestelor lor, mi-am forțat prietenii să iasă pe ușă câteva minute mai târziu. Le-am apreciat grija, dar voiam să fiu singură.

Am trecut prin mișcările de a arunca gunoiul și de a depozita resturile în frigider. A fost ca și cum aș fi privit pe cineva jucând un cosplay cu mine; arăta ca mine și se mișca ca mine, dar nu se *simțea* ca mine. Era un străin care juca viața mea de vis.

M-am oprit în fața colajului pe care îmi petrecusem săptămâni întregi creându-l cu migală. Ocupase tot peretele din dreapta. Petalele strălucitoare și vibrante se estompau treptat până la maro stins care domina centrul piesei, înainte ca o urmă de culoare să se strecoare din nou în pânză.

Viață, moarte, renaștere. Nu a fost subtil, dar nu am vrut să fie. Am vrut să fie o amintire a ceea ce părăsisem și a ceea ce nu voiam să mai cad din nou în ea.

"Ále."

Coloana mea vertebrală s-a înțepenit la auzul vocii din spatele meu. Ar fi trebuit să încui ușa, dar fusesem prea distrasă de prezența lui Dominic. Instinctul meu de autoconservare s-a dus pe fereastră în clipa în care a intrat în peisaj.

"Ai întârziat." Nu m-am întors, de teamă că dacă aș fi făcut-o, aș fi început să plâng și nu m-aș mai fi oprit niciodată.

"Sweetheart..."

"Nu, așteaptă. Asta nu e bine."Dezamăgirea a spulberat ritmulcuvintelor mele "Nu ai întârziat; nu ai venit niciodată. Petrecerea s-a terminat, Dominic. Nu trebuie să fii aici."

"Da, știu." Prezența lui mi-a atins spatele, grea de regret, iar eu am închis ochii împotriva unei căderi de lacrimi când mâna lui mi-a atins ușor brațul. "Pentru că ești aici."

"Atunci unde ai fost înainte? Erai la muncă?"

Tăcere.

"Da sau nu, Dominic."

O altă tăcere, mai adâncă, mi-a ciobit bucățile de inimă. Apoi, atât de încet încât aproape că nu l-am auzit: "Da".

O lacrimă mi s-a scurs pe bărbie, iar maronii din centru s-au estompat într-un monstru amorf care a colorat fiecare nuanță a lumii mele.

Când voi învăța?

"Dar nu este ceea ce crezi tu."

Mâinile lui m-au apucat de umeri și m-a întors, întâlnindu-mi ochii mei angoasați cu ai lui. Disperarea îi sculpta fața. "Am vrut să fiu aici, *amor*. Îți jur. Eram pe drum când... Doamne, nu m-ai crede dacă ți-aș spune."

"Încearcă-mă." N-ar trebui să-i fac pe plac. Auzisem toate scuzele imaginabile de-a lungul anilor - *era o urgență, cinci sute de milioane erau în joc, primul ministru m-a invitat la cină și nu puteam spune nu - și* nu aveam nevoie de încă una. Dar aveam nevoie de o concluzie și, dacă nu o ceream, mă întrebam mereu.

"A fost Roman."

Surpriza m-a străbătut. La asta nu mă așteptam.

"Recunosc, am stat mai mult decât ar fi trebuit să lucrez la contract", a spus Dominic. "Mă grăbeam să ajung la timp la petrecerea ta când... m-am întâlnit cu fratele meu."

L-am ascultat, prins între speranță primejdioasă și neîncredere sceptică, în timp ce îmi explica ce s-a întâmplat, de la lift, la pistol și până la ultimatumul fratelui său.

"Știu că sună complet incredibil, dar asta s-a întâmplat", a spus el când a terminat. "Vă jur."

Nu știam ce să cred. Pe de o parte, ceea ce spunea era atât de ridicol încât aproape că mă simțeam jignită că a crezut că aș fi crezut asta. Pe de altă parte, tocmai de aceea era credibil. Dominic nu era predispus la hiperbole. Scuzele lui fuseseră întotdeauna ancorate în realitate, nu în povești care ar fi putut fi intriga unui film cu Nate Reynolds.

"Dacă nu mă credeți, căutați pe internet. Am dat o declarație de presă despre afacere care ar fi trebuit să fie publicată..." A aruncat o privire la ceas. "Acum zece minute. Roman nu m-a lăsat să plec decât dacă am confirmat cu presa."

Valuri palpabile de tensiune se rostogoleau de pe el în timp ce eu îmi scoteam telefonul, cu inima în gât.

Nu am îndrăznit să sper, dar când am văzut titlul, ceva în mine a cedat.

Într-o declarație șocantă făcută la sfârșitul nopții, Davenport Capital a anunțat că nu mai achiziționează DBG Bank. Banca aflată în dificultate a fost supusă unei presiuni imense începând de joi...

"Evident, nu le-am spus despre Roman, dar asta dovedește că ceea ce am spus despre renunțarea la afacere este adevărat", a spus Dominic. Gâtul îi dădea din gât, iar expresia îi era sculptată de nervi. "N-aș face asta decât dacă aș fi forțat. Știi că eu... mă... fut". Nervii au făcut loc alarmei în timp ce un mic plâns mi-a scăpat din gât. "Te rog să nu plângi, *amor*. Nu mai suport." Și-a frecat o lacrimă cu degetul mare, vocea lui crăpând foarte ușor.

Am încercat să le opresc, dar lacrimile mele se revărsau mai repede decât puteam să mă descurc.Ele izvorau de undeva din adâncul meu, dintr-un bazin secretse ascundeaun monstru făurit din cele mai întunecate temeri șinesiguranțemele Îl ținea pe Dominic la distanță, în caz că se retrăgea în vechile obiceiuri, și mă împingea spre cel mai rău scenariu la primul semn de probleme. Dar cu cât plângeam mai mult, cu atât mai mult se scurgea piscina până când respectivul monstru era o umbră slăbită de sine.

Mi-am îngropat fața în pieptul lui Dominic, cu umerii plini de suspine.

"Credeam că ai uitat." Am sughițat, umilită de strigătele mele, dar prea copleșită ca să-mi pese.

"Știu." M-a strâns mai aproape de corpul lui și și-a apăsat gura în vârful capului meu. "Îmi pare atât de rău că nu te-am pus pe primul loc înainte. Pentru că te-am tratat într-un mod care te-a făcut să crezi că te voi uita. A fost de neiertat, dar nu o voi mai face niciodată." Sinceritatea a înmuiat regretul dureros. "Îți promit."

Ultimul baraj care mă ținea împreună s-a prăbușit.

Tunetul a bubuit în timp ce mă ținea în brațe, neclintit sub forța plânsului meu. Furtuna izbucnise, iar biciul feroce al ploii împotriva ferestrelor a servit ca o coloană

sonoră ciudat de liniștitoare în timp ce natura și cu mine ne eliberam amândoi emoțiile în ploi torențiale.

Dominic plecase de la serviciu în mijlocul unei afaceri istorice de mai multe miliarde de dolari. Avea la dispoziție mai puțin de șaptezeci și două de ore pentru a încheia afacerea și și-a luat liber pentru mine. Pentru unii, era minimul necesar, dar pentru el - pentru noi - era totul. Nu a contat că afacerea nu a fost finalizată sau că a ratat petrecerea propriu-zisă; ceea ce a contat a fost efortul și grija.

Nu știam cât timp am rămas acolo, cu fața mea lipită de pieptul lui și cu brațele lui în jurul taliei mele, dar până când lacrimile mele s-au potolit, ploaia încetase până la un strop de ploaie slabă.

Am ridicat capul și mi-am șters fața. "Pentru înregistrare", am spus. "Singura ta scuză acceptabilă pentru a lipsi de la evenimentele importante de acum înainte este dacă ești amenințat cu arma."

Umerii lui Dominic s-au slăbit, iar ușurarea s-a revărsat prinrâsulluiraspicat "Am notat", a spus el, dându-mi un sărut tandru. "Deși sper să păstrez astfel de incidente la un nivel minim."

"Și eu." L-am sărutat înapoi, căldura răspândindu-se din pieptul meu în șuvițe prudente și sinuoase.

Mă îndoiesc că am văzut ultima oară pe fratele său și pe cel care l-a angajat pentru a ucide achiziția DBG, dar ne vom ocupa de asta mai târziu. Deocamdată, am ales să mă bucur de triumful nostru asupra primului obstacol real și concret al noii noastre relații.

Orice ar fi venit, ne-am fi descurcat. Împreună.

CAPITOLUL 43

Dominic

DACĂ VINERI A FOST HAOS, LUNI A FOST HAOS.

Fără un plan de salvare federal sau fără capitalul provenit din afacerea mea abandonată, DBG s-a prăbușit, trimițând unde de șoc în lumea financiară. Tulburările de pe piață au atins cote amețitoare, iar FDIC (Federal Deposit Insurance Corporation) a intervenit pentru a gestiona consecințele.

Atmosfera din birou era sumbră. Lăsând la o parte implicațiile de mare anvergură ale falimentului unei bănci importante, echipa mea se chinuise de zor să facă achiziția, iar eu o ucisesem fără nicio explicație sau avertisment. Nu puteam să le spun adevărul din spatele deciziei mele, așa că am inventat o scuză despre managementul riscului pe care doar jumătate dintre ei au crezut-o.

Nu m-a făcut cea mai populară persoană din birou în acea zi, dar nu mi-a păsat. Nu mă deranja să fiu personajul negativ dacă asta însemna să-i protejez pe cei pe care îi iubeam.

"Asta e tot, domnule?" a întrebat Caroline după ședința noastră zilnică. Era suficient de profesionistă pentru a nu-și etala ranchiuna, dar un strop din ea se scurgea prin postura ei dreaptă ca un berbec și gura strânsă.

Am dat din cap, distrasă de un apel primit de la Kai. Am așteptat până când a plecat înainte de a răspunde. "Să nu-mi spui că se anunță o altă faliment bancar la orizont."

"Nu chiar", a spus el. Părea atât de uimit încât m-am îndreptat instinctiv. "Verifică pe Twitter. Este... la naiba, nu am mai văzut așa ceva. Face ca prăbușirea lui DBG să pară o joacă de copii".

Când Kai a aruncat neobișnuitul "f-bombă", mi s-a aprins fiecare fir de păr de pe ceafă. Chiar dacă Roman nu mă omorâse, puteam să mor de supradoză de adrenalină înainte de sfârșitul săptămânii.

Nu a trebuit să caut prea mult pentru a găsi despre ce vorbea Kai. Era peste tot pe Twitter - și pe Facebook, și pe Reddit, și pe Instagram, și pe TikTok, și pe orice altă platformă de partajare a informațiilor la care mă puteam gândi.

Nu a fost o carte albă. Era un contract semnat între două părți pentru servicii prestate, care descria, cu lux de amănunte, modul în care noul director executiv al Sunfolk Bank a angajat o companie privată de mercenari pentru a le elimina concurența prin orice mijloace necesare.

Martin Wellgrew, Orion Bank.

Cartea albă, DBG.

Sfinte Sisoe.

Și uite așa, cea mai sălbatică zi de luni din ultimele decenii a devenit și mai sălbatică.

Experții au avut nevoie de doar câteva zile pentru a verifica autenticitatea contractului. Numele și detaliile companiei de mercenari au fost redactate, dar nu a contat. Dacă se trăgea de un fir liber, întreaga schemă se destrăma.

Jack Becker, directorul general al Sunfolk Bank, a preluat recent conducerea după ce tatăl său a murit. Banca se confrunta deja cu dificultăți în comparație cu concurenții săi, iar stilul de management imprudent și impulsiv al lui Jack îi săpase mormântul și mai adânc.Confruntat cu presiuni imense din partea consiliului de administrație, fie să demisioneze, fie să redreseze compania, el a optat pentru o a treia variantă - să-și doboare concurenții până când Sunfolk va fi ultima rămasă în picioare

A fost un plan neverosimil și halucinant, desprins direct din filme. Era greu de crezut că cineva în viața reală ar fi suficient de îndrăzneț sau de prost să încerce să facă așa ceva, dar idioții se nasc în fiecare zi.

"Ceva?" Alessandra m-a îmbrățișat din spate. Ne întorsesem mai devreme de la o întâlnire la cină și eu verificasem știrile în timp ce ea făcea duș.

Am clătinat din cap. Trecuse o săptămână de la scurgerea contractului, iar Roman dispăruse din nou în bătaia vântului.

Nu știam ce l-a făcut să se întoarcă împotriva companiei sale. Fusese liber după ce mă convinsese să renunț la cumpărarea DBG, dar orice ar fi fost, îl transformase în ținta numărul unu. Oameni ca fostul său angajator nu s-ar fi oprit până nu l-ar fi vânat, iar eu trăiam cu frica zilei în care cadavrul lui ar fi fost găsit sau, mai rău, nu ar fi fost găsit deloc.

"Sunt sigură că e bine", a spus Alessandra cu blândețe. "Știe cum să se descurce."

"Sper că da." Am întors capul și i-am dat un sărut moale. Nu știam unde era Roman, dar cel puțin ea era în siguranță, sănătoasă și lângă mine.

Mi-am concediat vechea companie de securitate și am angajat în schimb echipa lui Christian Harper. Schimbul a fost o schimbare care a durat mult timp și, în douăzeci și patru de ore, oamenii lui mi-au refăcut complet securitatea casei, a biroului și

securitatea personală. Alessandra locuia încă în apartamentul ei, așa că le luasem în calcul și pe ea și pe Floria Designs.

Dacă fostul angajator al lui Roman m-ar fi luat în vizor din cauza relației mele cu el, eram pregătită, deși speram ca acea zi să nu vină niciodată. Dacă Alessandra ar fi fost rănită din cauza mea, nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

Mai târziu în acea noapte, când ea dormea adânc, am ieșit din dormitor pentru a verifica din nou știrile. Era o constrângere de care nu mă puteam desprinde. Unii oameni erau dependenți de rețelele de socializare sau de jocurile video; eu eram dependent de scanarea titlurilor pentru a găsi mențiuni despre cineva care ar putea fi Roman.

Nimic.

Ușurarea nu a apucat să se formeze pe deplin înainte ca un inel familiar să taie felia.

Apelant necunoscut. Un val de neliniște s-a scurs în sângele meu.

"Alo?" Vocea mea era învăluită de prudență. Cel care suna putea fi una dintre cele două părți, iar când am auzit respirația moale de la celălalt capăt al firului, un furnicăt de ușurare mi-a slăbit pumnul din jurul inimii.

Cumva, am știut. Nu eram frați de sânge, dar unele lucruri transcend sângele.

"Dacă ai nevoie de mine, sunt aici", i-am spus liniștit. Cu cât stătea mai mult la telefon, cu atât mai mare era riscul de expunere. "Ai grijă de tine."

Își reținu respirația, apoi... nimic. A închis.

"E totul în regulă?" a întrebat Alessandra somnoroasă când m-am întors în dormitor. Avea un somn ușor, iar sunetul ușii care se închidea trebuie să o fi trezit.

"Da." M-am urcat în pat și mi-am trecut gura pe fruntea ei. Roman își riscase viața întinzându-mi mâna, dar se asigurase că știu că era bine. Poate că îi făceam un deserviciu subestimându-l. Era un supraviețuitor; amândoi eram. "Totul e perfect."

CAPITOLUL 44

Alessandra

Trei luni mai târziu

"EȘTI SIGUR CĂ VEI FI BINE?"

"Da. *Du-te.*" Jenny mi-a făcut semn să plec. "E ziua ta de naștere. Distracție plăcută! Promit că nu voi da foc la magazin."

"Nu e amuzant după accidentul cu fierul de călcat."

Vinovăția îi sufoca fața. "A fost o greșeală, bine? Mi-am învățat lecția. Acum du-te și petrece-ți ziua cu iubitul tău sexy sau următorul incident cu fierul de călcat nu va fi un "incident"."

"Bine. Răsucește-mi brațul. Lasă-mă să angajez pe mine să angajez pe cineva care își amenință propriul șef", am mormăit cu bunăvoință la ieșire.

Jenny fusese una dintre asistentele mele virtuale înainte de a se muta în oraș pentru a fi mai aproape de familia ei. Angajarea ei pentru a mă ajuta să administrez magazinul a fost o chestie de la sine înțeleasă.

În ciuda reticenței mele de a o lăsa singură la începutul sezonului de absolvire - florile presate erau un cadou de absolvire surprinzător de popular -, îndoielile mele s-au topit la vederea lui Dominic care mă aștepta pe bordură.

sprijinea cu spatele de mașină, arătând de parcă ar fi ieșit de pe coperta*GQ,* îmbrăcat în blugi și într-o bluză cu mâneci suflecate, de culoare gri argintiu. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, dar zâmbetul lui lent îmi încălzea fiecare centimetru al corpului.

"Uită-te la tine. Te simți elegant acum că ești proprietarul unei bănci, nu-i așa?" Am tachinat. Rar își conducea Porsche-ul în oraș, dar să-l văd în fața, lângă sau în spatele volanului făcea lucruri năstrușnice libidoului meu.

"De fapt, da." Traducerea lui aspră mi-a provocat un fior fără suflare din cap până în

degetele de la picioare.

Începând de ieri, Dominic - sau, mai degrabă, compania lui Dominic - a devenit oficial noul proprietar al Sunfolk Bank. Instituția care fusese responsabilă pentru o mare parte din turbulențele concurenților săi a ajuns ea însăși în apă fierbinte în ultimele trei luni. Scurgerea contractului fusese doar vârful icebergului; după arestarea și reținerea sa, directorul general fusese găsit mort în celulă din cauza unui "incident nedeclarat". Toată lumea a suspectat un joc necurat, dar nimeni nu a putut confirma nimic.

De atunci, Sunfolk a trecut prin *doi* directori executivi și multiple demisii din consiliul de administrație înainte ca Dominic să intervină. Le-a făcut o ofertă pe care nu o puteau refuza, au acceptat-o, iar el a intrat în istoria companiei.

Era încă îngrijorat pentru fratele său și paranoic că fostul angajator al lui Roman ne urmărea, dar nu am dat încă de probleme. Cred că Dominic și-a dat seama că nu-și putea petrece toată viața uitându-se peste umăr, așa că s-a mai liniștit în privința verificărilor constante și a insistat să vizităm doar locuri sigure.

L-am urmat până la partea pasagerului și m-am strecurat pe scaun după ce a deschis ușa. "Deci, domnule Davenport, ce ați plănuit?" Am arcuit o sprânceană jucăușă. "Nu mă aștept decât la ce e mai bun, după felul în care ați făcut o mare vâlvă astăzi."

Anul acesta, ziua mea de naștere a căzut într-o zi de miercuri, iar Dominica insistat să ne luăm o zi liberă de la serviciu pentru a putea "sărbători în stil mare"

A zâmbit. "Nu ar fi o surpriză dacă ți-aș spune, nu-i așa?"

Și-a strecurat mâna peste a mea și a ținut-o pe consola centrală în timp ce ne croiam drum prin oraș. I-am aruncat o privire la profilul lui, cu inima plină de jenă.

Nu mi-a păsat unde am mers. Eram doar fericită să îmi petrec ziua cu el.

Dominic și cu mine ne întâlneam în mod oficial, ceea ce era ciudat de spus când fusesem căsătoriți, dar niciunul dintre noi nu voia să se grăbească să se întoarcă la căsătorie fără să își rezolve problemele. Și, sincer să fiu sincer, întâlnirile erau *distractive.* Fără complicații, fără presiune, doar simpla plăcere de a ne bucura de compania celuilalt.

Presupun că era mai ușor atunci când știai că cealaltă persoană este dragostea vieții tale, dar, indiferent de asta, am vrut să savurez fiecare pas al relației 2.0.

Jumătate de oră mai târziu, am ajuns la Aeroportul Teterboro, unde avionul său ne aștepta pe pistă.

Curiozitatea a fost stârnită. "Mergem din nou în Brazilia?" Fratele meu ar fi fost încântat. Îl vizitasem luna trecută pentru a sărbători promovarea lui la restaurant și credeam că fusese mai fericit de relația noastră reînviată decât de propria lui avansare în carieră.

O sclipire răutăcioasă i-a trecut prin ochi. "Nu. E un pic mai aproape de casă."

Ne-a dus în DC, orașul în care ne-am cunoscut, ne-am întâlnit și ne-am îndrăgostit.

Orașul în care ne-am căsătorit și în care am plănuit să sărbătorim aniversarea de zece ani. Acesta a cuprins atât de mult din relația noastră, încât să pășești pe străzile sale a fost ca și cum te-ai întoarce în timp.

Nostalgia s-a intensificat atunci când șoferul nostru ne-a lăsat la prima oprire a zilei. Exterior negru. Semnul roșu strâmb.Ferestrelecare anunță "cei mai buni burgeri din oraș" Unele lucruri s-au schimbat, dar acest loc nu se schimbase.

Gâtul mi s-a închis de emoție. "Frankie's." Locul atâtor nopți târzii și al atâtor atingeri furate cu atâția ani în urmă.

Nu mă așteptam la impactul pe care îl va avea asupra mea. Dominic și cu mine nu mai vizitasem DC de ani de zile, motiv pentru care am insistat să vin la aniversarea noastră. Era atât de aproape de New York încât excursiile de weekend ar fi trebuit să fie ceva obișnuit, dar el voia mereu să meargă undeva mai departe, mai plin de farmec.

Moritz. St. Tropez. St. Barts. În ciuda a ceea ce a însemnat pentru noi, DC nu a fost niciodată pe lista lui, cu excepția serviciului - până acum.

"Exact așa cum am lăsat-o", a spus Dominic. "Cu câteva îmbunătățiri."

"Sper că da." Un râs apos mi-a foșnit în piept. "Unsprezece ani și jumătate e mult timp să treacă fără nicio schimbare."

"Da, este."

O înțelegere moale și tăcută ne-a contopit privirile înainte de a ne întoarce privirea. Degetele noastre s-au întrepătruns în timp ce intram în restaurant, suficient de familiare pentru a mă liniști, dar suficient de noi pentru a mă face să am fluturi în stomac.

Frankie's, Thayer, Crumble & Bake pentru prăjiturile mele preferate cu lămâie, urmate de o plimbare pe malul mării din Georgetown și de o plimbare fără țintă prin noile cartiere și magazine care au apărut de când am plecat... a fost amestecul ideal de confort și noutate. Dominic nu ar fi putut planifica o zi de naștere mai perfectă.

"Doamne, ce dor mi-a fost de orașul ăsta." Nu aș mai locui aici. Am depășit ceea ce DC putea oferi, atât pe plan personal, cât și profesional, dar să mă întorc a fost ca și cum aș fi intrat într-o pereche de blugi iubită și uzată.

Dominic m-a tras mai aproape de el și m-a sărutat în vârful capului. "Te putem vizita oricând dorești."

În apropierea apusului, malul mării era plin de oameni.Studenți, cupluri și familii se înghesuiau pe bănci, dar ofamilie anume mi-a atras atenția Cuplul era tânăr, probabil în jur de douăzeci de ani, și păreau fericiți în timp ce răcneau la copilul care stătea în poala mamei.

Dorul m-a cuprins cu atâta ardoare și, dintr-o dată, m-a făcut să mă opresc.

Dominic și cu mine nu mai vorbisem despre copii de când ne-am înțeles că amândoi ne dorim să avem copii într-o zi. Asta a fost la începutul căsniciei noastre. Atât de multe se schimbaseră de atunci, dar eu încă îmi doream o familie - cu el. Doar cu el.

Dominic mi-a urmărit privirea. "Drăguț copil", a spus el cu blândețe.

"Da." Am înghițit pe lângă o durere ascuțită. Nu mă împinsese să duc lucrurile mai departe sau mai repede decât mă simțeam eu confortabil. Eram exclusivi acum, dar

bănuiam că nu era sigur dacă *voiam să mă* căsătoresc din nou într-o zi. "A noastră va fi mai drăguță".

Privirea lui s-a îndreptat spre a mea. Am putut vedea momentul în care implicația din spatele cuvintelor mele a pătruns, pentru că gura lui a înflorit cu cel mai tandru și mai frumos zâmbet pe care îl văzusem vreodată.

"Da, *amor*", a spus el. "O vor face."

EPILOGUL

Dominic

Patru luni mai târziu

ÎN ACEA VARĂ, EU ȘI ALESSANDRA NE-AM MUTAT ÎMPREUNĂ. Ea și-a rupt contractul de închiriere mai devreme, iar eu am vândut apartamentul în favoarea unei case de piatră brună situată în inima West Village. Era masivă, având patru etaje, o terasă pe acoperiș și o curte de dimensiuni medii (ceea ce era un lux și jumătate în Manhattan), dar avea totuși un aer mai confortabil decât vechea noastră casă.

Am adus-o cu noi pe Camila și restul personalului casnic. Camila fusese sceptică în privința mutării, dar după ce a văzut bucătăria, care era chiar mai mare decât cea din penthouse, a fost de acord. În ciuda nemulțumirilor ei inițiale, bănuiam că era atât de fericită că eram din nou împreună, încât s-ar fi mutat cu noi într-o colibă în pădure dacă i -am fi cerut-o. O trata pe Alessandra ca pe o fiică surogat, iar răbdarea ei cu schimbările mele de dispoziție induse de divorț se subțiase.

După ce am cumpărat casa, Alessandra și cu mine am angajat un consultant în design interior, dar am decorat noi înșine cea mai mare parte.Pentru prima dată, mi-am făcut mai puțin griji pentru cumpărarea celor mai scumpe obiecte și mai mult pentru ceea ce se potrivea cu viața noastră

Foaierul nostru se mândrea cu flori proaspete și bibelouri grațioase în locul bustului de marmură neprețuit, dar oarecum terifiant, pe care reușisem să-l licitez la o licitație Sotheby's, iar Alessandra m-a convins să nu construiesc un teren de golf în miniatură în curtea din spate doar pentru că puteam. Nici măcar nu ne *plăcea* minigolfului.

Din fericire, ea a acceptat o cadă cu hidromasaj pe acoperiș și construirea unui lift privat. Nu eram dispus să renunț la prea multe când venea vorba de lux.

Cu toate acestea, am donat, de asemenea, o sumă mare de bani pentru înființarea și menținerea Fondului de burse Ehrlich la Universitatea Thayer. Bursele bazate pe nevoi vor oferi burse complete pentru o duzină de noi studenți în fiecare an, începând din această toamnă. Profesorul Ehrlich fusese un fan înfocat al minigolfului, dar bănuiam că, dacă ar fi fost în viață, i-ar fi plăcut și mai mult bursele.

Uneori, îmi era dor de apartament și de ceea ce reprezenta - primul mare semn că reușisem, orice ar fi fost - dar casa aceea fusese pentru mine. Această casă era pentru noi și era timpul să o fac oficial.

"Dom?" Vocea Alexandrei a plutit din adâncul intrării. "Ești acasă?"

"În grădină!" Am strigat. Sudoarea îmi prelingea palma, ceea ce era ridicol. Mai făcusem asta înainte, dar când era vorba de Alessandra, de fiecare dată părea că e prima dată pentru orice.

Niciodată nu m-aș uita la ea și nu m-aș minuna de faptul că este a mea. Nu m-aș gândi niciodată la cât de aproape am fost să o pierd și să nu-i mulțumesc lui Dumnezeu că s-a întors la mine. Niciodată nu aș mai săruta-o și nu aș mai lua această ocazie ca pe ceva de la sine înțeles.

A apărut la ușa din spate, cu părul strălucind sub o pată de soare. Luase prânzul cu prietenele ei în acea dimineață, iar obrajii îi străluceau cu o nuanță de roz.

"Fără supărare, iubito, dar sper că nu încercidin nougrădinărești." Alessandra a glisat ușa de sticlă în spatele ei și și-a privit cu suspiciune florile iubite. "Îți amintești când aproape mi-ai omorât asterul din New England?".

Floria Designs prospera atât online, cât și în magazinul său fizic, ceea ce însemna că avea nevoie de mai multe stocuri. Majoritatea florilor pentru afacerea sa le procura de la furnizori, dar începuse să le cultive singură în grădina pe care o instalasem în locul terenului de mini-golf.

Conceptul de cafenea și de galerie/ florărie a fost un mare succes și, deși am urât prezența continuă a lui Aiden în viața ei - niciun proprietar din New York nu-și verifică chiriașii *atât de* des fără motive ascunse - mi-a plăcut să o văd fericită. Era singurul motiv pentru care nu-i cumpărasem compania de sub nasul lui. Dintr-un motiv oarecare, Alessandra îl considera un prieten și *nu s-ar fi* bucurat dacă aș fi făcut o asemenea cascadorie.

"New England aster... era cel mov sau cel roz? *Glumesc.*" Am râs la privirea ei. "Știu că nu trebuie să mă mai ating de astrele tale. În apărarea mea, foarfecele a alunecat. A fost un accident."

"Sigur. Întreabă-le pe bietele flori dacă le pasă", a spus ea cu un aer jucăuș.

Zâmbetul meu s-a înmuiat în ceva mai ușor, mai simplu. Zâmbetele îmi veneau mai ușor în aceste zile, născute dintr-o căldură care îmi lipsise în cea mai mare parte a vieții mele. Era genul de sentiment care îmi liniștea marginile frustrării atunci când ceva nu mergea bine la serviciu, care îmi ușura pașii în drum spre casă și care îmi picta lumea în nuanțe vii.

Stăteam întins în pat într-o sâmbătă dimineață leneșă, privind-o pe Alessandra cum

bocește și se ghemuiește la pieptul meu, când în sfârșit am pus un nume pe acest sentiment.

Mulțumire.

Indiferent câți bani pierdeam sau câștigam într-o singură zi, eram, în fond, fericită, pentru că aveam tot ce aveam nevoie în fața mea.

Gândurile la Aiden, la Floria Designs și la restul lumii au dispărut în timp ce momentul m-a lovit ca un tren de marfă.

Asta a fost. *Ea a* fost. O parte din mine a știut asta încă din clipa în care am văzut-o cu atâția ani în urmă, dar asta nu făcea mai ușor ceea ce urma să fac.

Nu a contat că am petrecut luni de zile plănuind acest lucru sau că am trecut prin iad și am reușit să ajungem de partea cealaltă. Am vrut ca acest lucru să fie perfect. Era ceea ce merita ea.

"Apropo de flori, am ceva pentru tine." Nervii mei se simțeau ca niște țepi în stomac când i-am întins trandafirul auriu. Un bilețel alb era legat de tulpină.

Fața Alessandrei s-a luminat, deși i-am dăruit zilnic floarea. "Mă întrebam când voi primi numărătoarea mea zilnică", m-a tachinat ea. "Ce se întâmplă când ajungem la o mie?".

Nu a trebuit să mă gândesc; răspunsul fusese acolo de la început.

"Apoi voi începe numărătoarea inversă din nou, și din nou, pentru tot restul vieții noastre. Pentru că atât de mult vreau să petrec cu tine."

Expresia ei s-a transformat treptat în credință stupefiată, în timp ce eu mă lăsam în genunchi și scoteam din buzunar o mică cutie de catifea.

Inima îmi bătea cu putere în timp ce degetele îmi tremurau în jurul cutiei. M-aș fi dezbrăcat în fața ei de un milion de ori pentru încă o șansă cu fata care nu a renunțat niciodată la mine. Nu conta dacă încercam să trec un curs la facultate sau să construiesc un imperiu în onoarea ei, ea ar fi fost întotdeauna forța mea motrice.

"Alessandra, tu ești cel mai important lucru pentru mine. Să fiu soțul tău va fi întotdeauna cea mai mare onoare și realizare a mea. Nicio victorie nu va avea vreodată un gust la fel de dulce ca apăsarea buzelor tale pe ale mele. Te-am pierdut și nu te merit." Am înghițit în sec în fața amintirilor a ceea ce am depășit.

"Dar jur să te aud mereu peste sunetul ambiției mele. Voi fi mereu curios în legătură cu tine.Mi-ai arătat valoarea de a învăța mereu, de a crește și de a mă îngriji, și niciodată nu te-am iubitmai mult decât în acest moment Văzându-te cum te-ai ales pe tine însuți atunci când eu nu am făcut-o, îmi va dovedi mereu că îmi amintește de puterea ta incredibilă și ce privilegiu este să te numesc al meu. Vreau să-mi petrec restul nopților alături de tine. Vreau să-mi petrec următorul deceniu muncind pentru a fi bărbatul pe care l-ai meritat întotdeauna. Vreau ca lăcomia mea să fie pentru dragostea ta, pentru râsul tău și pentru viața noastră împreună. Nu pot suporta să mă despart de tine. Te rog, Ále, vrei să fii soția mea?"

Un strigăt moale i-a izbucnit din gât. Ochii Alexandrei au strălucit când a rostit singurul cuvânt care valora mai mult decât oricare dintre miliardele din contul meu

bancar.

"Da", a plâns ea. "Da, voi fi soția ta."

Alunecând inelul pe degetul ei, se simțea ca și cum ar fi pus un lacăt la locul lui, dar acest lacăt nu era o închisoare, ci o promisiune.

Gura ei s-a întâlnit cu a mea cu gust de sare. Plângeam amândoi, iar eu știam cu o certitudine solidă ca piatra că nicio întâlnire sau cină nu va conta vreodată la fel de mult ca felul în care bucuria ei se simțea în jurul meu. Fiecare sacrificiu ar exista ca un echilibru al iubirii cu ambiția mea.

Mi-aș petrece o veșnicie devenind bărbatul pe care ea a crezut întotdeauna că sunt.

Alessandra

Cea de-a doua nuntă a avut loc pe un acoperiș cu vedere spre oraș. Am vizitat zeci de locații înainte de a ne hotărî asupra acesteia. A fost un amestec perfect de fantezie și lux și s-a simțit de nedescris mai mult pentru *noi* decât nunta tradițională de la biserică, care a dat startul căsătoriei noastre inițiale.

Prima dată, am făcut ceea ce trebuia să facem. De data aceasta, am făcut ceea ce era corect pentru noi.

Aproape toți prietenii și familia noastră au fost prezenți, inclusiv mama mea, care, în mod șocant, a apărut cu același soț ca și ultima dată când am văzut-o. Bernard trebuie să fi făcut ceva bine; poate că a patra oară a fost cu noroc.

Chiar și Aiden a fost prezent cu frumoasa asistent juridic cu care începuse să se întâlnească în urmă cu două luni. Relația noastră era strict platonică și, în ciuda suspiciunilor lui Dominic cu privire la prietenia celuilalt bărbat - se pare că îi era greu să creadă că proprietarii pot fi, ei bine, de ajutor -, Aiden era în mod clar îndrăgostit de noua lui prietenă. Abia își luase ochii de la ea toată noaptea.

Singura persoană care lipsea era Roman. Dominic nu mai știa nimic de el de la dispariția sa bruscă după scurgerea contractului care l-a doborât pe vechiul director executiv al Sunfolk. Putea fi mort, pe moarte sau la soare pe o insulă îndepărtată din Pacific. Nimeni nu știa, și nici măcar banii și relațiile lui Dominic nu puteau da de urma fratelui său.

Mi-am dat seama că soarta incertă a lui Roman îl îngrijora, dar de câte ori îl întrebam despre asta, spunea pur și simplu că Roman poate avea grijă de el însuși.

Nu l-am mai presat pe Dominic cu privire la această problemă. Poate că într-o zi, Roman își va face o reapariție. Până atunci, viața mergea mai departe.

"Ai avut un an pe cinste, nu-i așa, dragă?" Mama a cloncănit din limba ei, scoțându-mă din gândurile mele rătăcitoare. "Căsătorie, divorț, *iar* căsătorie. De ce, îmi dai o fugă

pentru banii mei!"

Marcelo a pufnit un râs, pe care l-a transformat rapid într-o tuse când ea s-a uitat la el. Bernard era ocupat să profite de bufet, așa că am rămas doar noi trei.

"Nu cred că nimeni nu te poate întrece la capitolul ăsta, mamă", am spus sec.

"*Shhh.*" Ea a pălit. "Ce ți-am spus să nu-mi spui așa în public? *Mama* sună atât de bătrân. Adresează-te mie ca Fabiana. În felul ăsta, părem cele mai bune prietene, ceea ce suntem."M-a mângâiatbrațulmeu "Mamele și fiicele sunt întotdeauna cele mai bune-oh! O văd pe Ayana.întreb dacă a rezervatcoperta *Vogue*?". A zburat, uitând de conversația noastră.

Presupun că faptul că m-am căsătorit cu un miliardar nu a fost la fel de incitant atunci când miliardarul respectiv fusese deja ginerele ei. Altfel, mama mea ar fi țipat de pe acoperiș - la propriu - despre cum fiica ei a ajuns la Dominic Davenport.

"Hei, măcar a venit", a spus Marcelo după ce a plecat. "Asta e o victorie." S-a apropiat și m-a sărutat pe obraz. "Știu că am mai spus asta, dar felicitări. E plăcut să ai din nou un cumnat. Același. *Din nou.*" A râs când l-am lovit ușor în stomac. "Serios, mă bucur pentru tine și Dom. Ați fost întotdeauna făcuți unul pentru celălalt. Doar că a trebuit să... faceți mai întâi un ocol."

Fratele meu putea fi un idiot, dar, din când în când, scăpa câte o perlă de adevăr.

Dominic și cu mine am petrecut prima jumătate a recepției salutând și amestecându -ne cu invitații. Uitasem cât de mult timp petrec miresele și mirii cu alte persoane în timpul nunților lor.

Jumătate din Clubul Valhalla a fost prezent, inclusiv mereu teribilistul, dar ciudat de intrigant Vuk Markovic, pe care încă nu-l auzisem vorbind o singură lume. Ne-a strâns mâna la linia de primire și a dispărut imediat. Xavier Castillo era și el prezent, arătând devastator într-un costum negru. În momentul de față se tolănea pe un scaun, cu o băutură în mână și cu celălalt braț așezat pe umerii unei brunete frumoase. Fără cravată, fără sacou, cu gulerul deschis și cu privirea amuzată când Sloane trecea pe lângă el fără să-i arunce o privire. Încălca lamentabil codul vestimentar, dar era atât de fermecător încât nimeni nu i-a atras atenția asupra acestui lucru.

Între timp, Dante și Vivian au venit cu adorabila lor fetiță nou-născută, Josephine, sau Josie, care a fost subiectul a numeroase *oohs* și *aahs ale* invitaților.Vivian a fost domnișoara mea de onoare, alături de Isabella și Sloane, așa că Dante a avut grijă de bebeluș cea mai mare parte a nopții Văzându-l pe marele și aspru CEO topit după fiica lui*m-a* făcuttopesc pentru că nu mă puteam opri din a-l imagina pe Dominic în locul lui.

Apropo de asta...

"Spune-mi de ce am invitat din nou atâția oameni", a spus el când am prins în sfârșit un moment de singurătate. "Nici măcar nu știu cine sunt jumătate dintre ei."

"Dom, ai verificat întreaga listă."

"Cred că mi-am pierdut cunoștința în timpul acelei părți, pentru că" - și-a îngustat ochii la un distins domn cu părul argintiu de lângă bar - "cine naiba e *ăla*?".

Mi-am camuflat un râs irepresibil. "Este vicepreședintele băncii Sunfolk."

Dominic s-a holbat. Tare. "Doamne. Am nevoie de o băutură." A scuturat din cap, exasperarea lui topindu-se într-un zâmbet plin de regret. "Îmi pare rău, *amor*, dar dacă trebuie să mai fac conversație cu încă o persoană în loc să dansez cu tine..."

"Este în regulă. Și eu simt la fel." Stomacul meu a zvâcnit când a luat două pahare de șampanie de pe tava unui chelner care trecea pe lângă mine și mi-a întins unul. *Asta a fost.* "Nu, mulțumesc."

Și-a ridicat sprâncenele. "Sunteți sigur? Nu ai băut nimic toată noaptea".

"Sunt sigur." Fluturările s-au transformat în lovituri de picior în toată regula. "De fapt, nu voi mai bea alcool în următoarele opt luni".

Paharul lui Dominic a înghețat la jumătatea drumului spre buze. L-a coborât încet, expresia lui trecând treptat de la confuzie la credință uimită. "Sunteți..."

Am dat din cap, fără să-mi pot stăpâni zâmbetul *sau* nervii. "Sunt însărcinată."

Aș fi furat metoda lui Vivian de a da vestea, dar la naiba cu ea. Dacă a funcționat, a funcționat.

Zgomotul cioburilor de sticlă sparte a atras priviri speriate din partea oaspeților, dar nu ne-a păsat.

O jumătate de râs, jumătate de plâns a izbucnit când Dominic a ocolit paharele de șampanie și m-a luat în brațe. Apoi m-a sărutat, iar noi râdeam și plângeam împreună.

Nu plănuisem să-i spun despre sarcina mea în timpul nunții noastre. Era deja o zi destul de importantă, dar mi s-a părut corect.

Fericirea mă regăsise. Eu mă regăsisem pe mine, iar Dominic își găsise bucuria în afara ambiției sale necruțătoare. Niciodată în viața noastră împreună nu m-am gândit că îl voi vedea fără liniile de îngrijorare că totul va dispărea, ci mai degrabă cu linii în jurul ochilor de la râs.

Când privirea lui a întâlnit-o pe a mea pe acel acoperiș, am știut că voi fi mereu a lui. Cel mai important, am știut că el va fi mereu al meu. Ar fi ratat câte o cină pe ici, pe colo, dar ar fi venit întotdeauna acasă cu dorința de a ne căsători. Nu va mai fi niciodată bărbatul care nu și-a arătat ˙ grija și curiozitatea. Eu nu aș mai fi niciodată soția care se prefăcea.

Am fost sinceri și deschiși și ne-am iubit cu adevărat mai mult astăzi decât în ziua în care ne-am căsătorit pentru prima dată.

Inimile noastre aveau cicatrici care nu vor dispărea niciodată, dar, de asemenea, străluceau și creșteau cu fiecare nouă zi care venea pentru noi.

Vă mulțumim că ați citit*Regele lăcomiei!* Dacă v-a plăcut această carte, v-aș fi recunoscător dacă ați putea lăsa o recenzie pe platforma (platformele) pe care o (le) alegeți.

Recenzile sunt ca niște sfaturi pentru autor, și fiecare ajută!

Cu multă dragoste,
Ana

Nu te saturi de Dominic & Alessandra?

Descărcați scena lor bonus la
anahuang.com/bonus-scenes

legătura cu
Ana Huang

Grup de cititori: facebook.com/groups/anastwistedsquad
Website: anahuang.com
BookBub: bookbub.com/profile/ana-huang
Instagram: instagram.com/authoranahuang
TikTok: tiktok.com/@authoranahuang
Goodreads: goodreads.com/authoranahuang

Recunoștințe

Pentru Becca - Această poveste nu ar fi fost posibilă fără tine și sunt atât de mândru să te numesc nu doar editorul meu, ci și prietenul meu. Îți mulțumesc pentru că mi-ai calmat atacurile de anxietate nocturne, m-ai ținut hidratată și mi-ai aprovizionat bucătăria cu gustări cu alge marine, pe lângă faptul că, știi tu, ai creat o carte. Într-o zi, ne vom lua tricouri asortate cu "Oprește-te!" pentru a sărbători.

Pentru Vinay - Probabil că ați auzit mai multe despre această carte decât ați fi vrut, dar vă mulțumim că ne-ați răspuns la întrebările noastre nesfârșite despre lumea cu mize mari a finanțelor și că ne-ați satisfăcut cererile noastre pentru ceva "sălbatic, dar fezabil". Ați nimerit-o.

Pentru Brittney, Salma și Rebecca - Vă mulțumesc, ca întotdeauna, pentru că ați oferit un feedback despre cum să fac personajele și povestea să fie corecte. Ajutați să le faceți să strălucească, iar reacțiile voastre la povești să nu înceteze niciodată să mă facă să zâmbesc.

Pentru Ana - Vă mulțumim pentru notele detaliate despre cultura și limba braziliană. Acestea au ajutat cu adevărat la ridicarea poveștii și la evidențierea trecutului Alexandrei. P.S. Notele tale despre mâncare m-au făcut să vreau să vizitez Brazilia (din nou). Încep să cred că trebuie să mă întorc în fiecare an...

Pentru Tessa - Îți mulțumesc pentru onestitatea și feedback-ul tău cu privire la componenta de dislexie din această carte. Apreciez faptul că ți-ai asumat o șansă pentru un proiect atât de timpuriu și mă bucur că m-ai contactat atunci când ai făcut-o. A fost soarta!

Pentru Amy și Britt - vă mulțumesc pentru că ați lucrat cu atâta grație și presiune în termene limită foarte scurte. Sunteți cei mai buni.

Pentru Christa, Madison și restul echipei de la Bloom Books - vă mulțumesc că ați făcut din această lansare una atât de specială pentru mine. Este prima noastră lansare hibridă și sunt uimită de tot ceea ce am realizat împreună. În cinstea multor alte sărbători în viitor.

Lui Ellie și echipei de la Piatkus - vă mulțumesc că ați acceptat poveștile mele la nivel mondial. A fost o mare plăcere să vă cunosc la Londra, iar faptul de a-mi vedea magazinele în librăriile din întreaga lume nu va înceta niciodată să fie un moment care mă va impresiona.

Lui Kimberly, Joy și echipei de la Brower Literary - vă mulțumesc pentru răbdarea, sprijinul și angajamentul incredibil de a ajuta cărțile mele să găsească noi cititori. Sunteți stânca mea în această lume sălbatică a publicării.

Pentru Nina, Kim și echipa de la Valentine PR - Aceasta este a patra noastră lansare

împreună și fiecare dintre ele devine din ce în ce mai bună. Vă mulțumim pentru toată munca voastră și pentru că ați făcut ca săptămânile de lansare să fie atât de ușoare!

Pentru Cat - sunt obsedată atât de copertile tale, cât și de tine. Sfârșit.

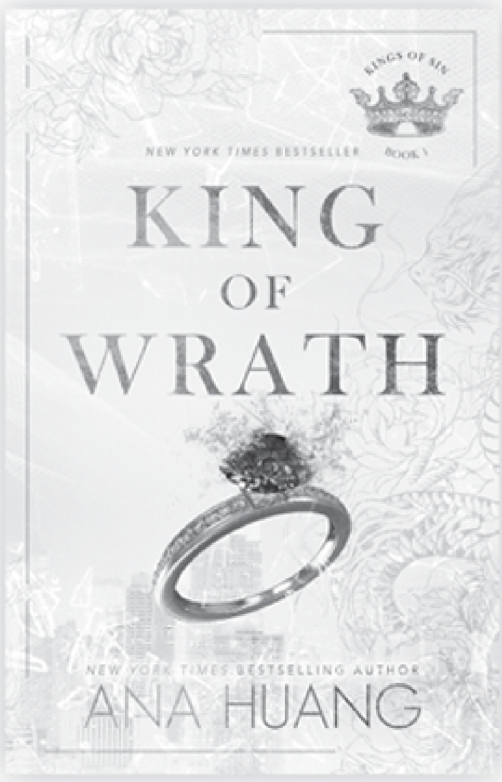
Pentru cititorii mei și pentru echipa de Twisted Squad a Anei - entuziasmul vostru pentru Dominic și Alessandra a fost palpabil. Vă mulțumesc pentru că îmi iubiți personajele, pentru editări și adnotări și pentru că îmi împărtășiți munca. Vă iubesc pe toți.

xo, Ana

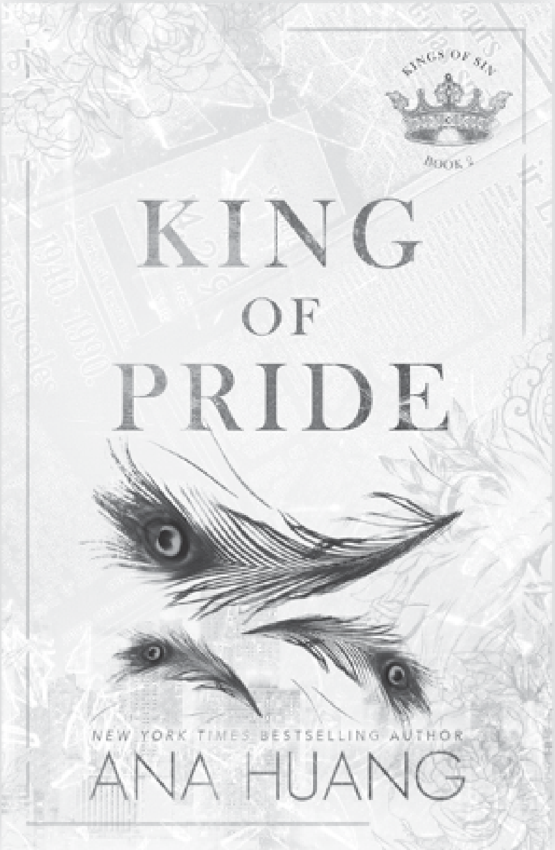
Descoperă lumea dinseria Kings of Sinsa Anei Huang bestseller Kings of Sins

Disponibil acum la Piatkus.

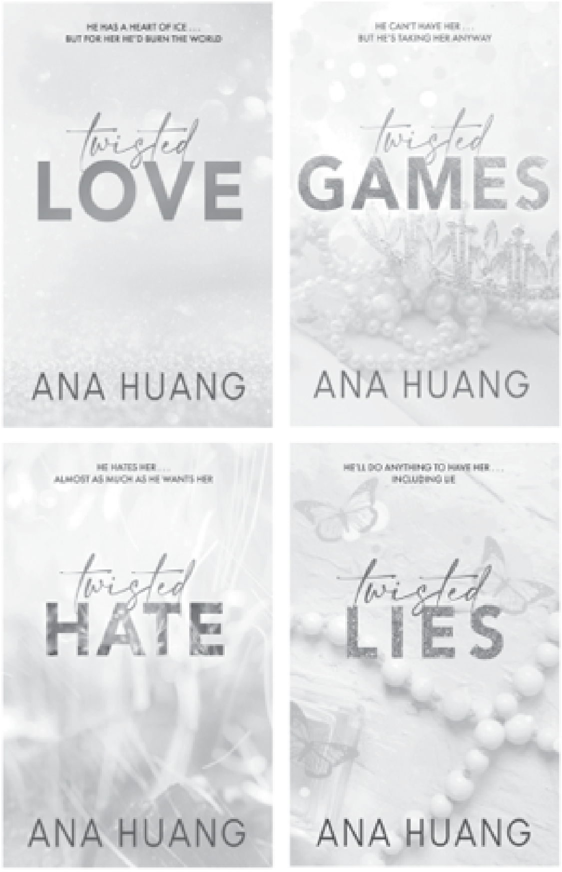
*Povestea lui Dante
și a lui Vivian în King of Wrath*

Povestea lui Kai și a Isabelei, *Regele Mândriei*

Nu ratațiseriabestselleruri a Anei
Twisted

Available now from

PIATKUS

citești pentru a descoperi povestea de dragoste captivantă a lui Alex și Ava în*Twisted Love* . . . .

Existau lucruri mai rele decât să fii blocat în mijlocul pustietății în timpul unei furtuni.

De exemplu, aș putea fugi de un urs turbat care intenționează să mă mutileze până

în secolul următor. Sau aș putea fi legat de un scaun într-un subsol întunecat și forțat să ascult "Barbie Girl" de la Aqua pe repeat până când aș prefera să-mi rod brațul decât să mai aud fraza omonimă a cântecului.

Dar doar pentru că lucrurile puteau fi mai rele, nu înseamnă că nu au fost nașpa.

Opriți. Gândiți-vă la gânduri pozitive.

"O să apară o mașină... *acum.*" M-am holbat la telefon, reținându-mi frustrarea când aplicația m-a asigurat că "îmi găsește mașina", așa cum făcuse în ultima jumătate de oră.

În mod normal, aș fi fost mai puțin stresat de această situație, pentru că, cel puțin, aveam un telefon funcțional și un adăpost de autobuz care mă ținea uscat de ploaia torențială. Dar petrecerea de adio a lui Josh începea peste o oră, eu încă nu luasem tortul surpriză de la brutărie și în curând se întuneca.putea să fiu un paharstudentă cu zero abilități de luptă de care să vorbească - vrea să se trezească singură în mijlocul pustietății după lăsarea întunericului

Ar fi trebuit să iau acele cursuri de autoapărare cu Jules, așa cum a vrut ea.

Am răsfoit mental opțiunile mele limitate. Autobuzul care oprea în această locație nu circula în weekend, iar majoritatea prietenilor mei nu aveau mașină. Bridget avea mașină de serviciu, dar era la un eveniment al ambasadei până la ora șapte. Aplicația mea de rideshare nu funcționa, iar eu nu văzusem nicio mașină trecând pe lângă mine de când începuse ploaia. Nu că aș fi făcut autostopul, oricum - m-am uitat la filme de groază, mulțumesc mult.

Mai aveam doar o singură opțiune, una pe care nu voiam să o iau, dar cerșetorii nu pot alege.

Am scos contactul din telefon, am spus o rugăciune tăcută și am apăsat butonul de apelare.

Un inel. Două inele. Trei.

Haide, răspunde. Sau nu. Nu știam ce ar fi fost mai rău - să fiu ucisă sau să am de-a face cu fratele meu. Desigur, exista întotdeauna șansa ca fratele meu să mă ucidă pentru că mă pusesem într-o asemenea situație, dar aveam să mă ocup de asta mai târziu.

"Ce s-a întâmplat?"

Am strâmbat din nas la salutul său. "Bună și ție, dragă frate. Ce te face să crezi că ceva nu e în regulă?"

Josh a pufnit în nas. "Uh, tu m-ai *sunat.* Nu suni niciodată decât dacă ai probleme."

Adevărat. Preferam să trimitem mesaje, iar noi locuiam unul lângă altul - ceea ce nu a fost ideea mea, apropo - așa că rareori trebuia să trimitem mesaje.

"N-aș spune că am *probleme", am pus o* paranteză. "Mai degrabă... am rămas blocată. Nu sunt în apropierea mijloacelor de transport în comun și nu găsesc un mijloc de transport în comun."

"Doamne, Ava. Unde ești?"

I-am spus.

"Ce naiba faci acolo? E la o oră de campus!"

"Nu fiți dramatic. Am avut o ședință foto de logodnă și e un drum de 30 de minute. Patruzeci și cinci dacă e tra c." Tunetul a bubuit, scuturând crengile copacilor din apropiere. Am tresărit și m-am retras și mai mult în adăpost, nu că mi-ar fi folosit la ceva. Ploaia se înclina în lateral, împroșcându-mă cu picături de apă atât de grele și de tari încât mă usturau când îmi loveau pielea.

Din partea lui Josh se auzi un foșnet, urmat de un geamăt moale.

Am făcut o pauză, sigur că am auzit greșit, dar nu, iarăși era acolo. Un alt geamăt.

Ochii mei s-au mărit de groază. "Faceți *sex* chiar acum?" Am strigat în șoaptă, chiar dacă nu mai era nimeni în jur.

Sandvișul pe care îl înfulecasem înainte de a pleca la ședința foto amenința să reapară. Nu era nimic - repet, nimic - mai scârbos decât să asculți o rudă în timp ce se află în mijlocul unui act sexual. Numai gândul m-a făcut să mă strâmb.

"Din punct de vedere tehnic, nu." Josh părea neîmpăcat.

Cuvântul "din punct de vedere tehnic" a făcut o mare parte din munca grea.

Nu era nevoie de un geniu pentru a descifra răspunsul vag al lui Josh. Poate că nu întreținea relații sexuale, dar *ceva se întâmpla,* iar eu nu aveam nicio dorință de a afla ce era acel "ceva".

"Josh Chen."

"Hei, tu m-ai sunat." Probabil că și-a acoperit telefonul cu mâna, pentru că următoarele cuvinte au ajuns pe mu ed. Am auzit un râs moale, feminin, urmat de un țipăt, iar eu am vrut să-mi albesc urechile, ochii, *mintea.* "Unul dintre băieți mi-a luat mașina ca să cumpere mai multă gheață", a spus Josh, cu vocea din nou clară. "Dar nu-ți face griji, te-am prins. Lasă un semn de localizare exactă și ține-ți telefonul aproape. Mai ai

"Da. Mulțumesc pentru asta, apropo." Îmi doream o geantă nouă pentru aparatul foto, dar Josh mi-a cumpărat în schimb un pachet de opt spray-uri cu piper. Nu folosisem niciodată niciunul, ceea ce însemna că toate cele opt sticle - mai puțin cea ascunsă în geantă - stăteau bine în fundul dulapului meu.

Sarcasmul meu a trecut peste capul fratelui meu. Pentru un student de nota 10 la medicină, putea fi destul de prost. "Cu plăcere. Stai liniștit și el va fi acolo în curând. Vom vorbi mai târziu despre lipsa ta totală de autoconservare."

"Sunt rezervat", am protestat eu. *Era acesta cuvântul potrivit?* "Nu e vina mea că nu există nu-știu-ce, cum adică "el"? Josh!"

Prea târziu. Deja închisese.

M-am gândit că atunci când voiam să elaboreze, mă va părăsi pentru unul dintre prietenii lui de pat. Am fost surprinsă că nu se speriase mai mult, având în vedere că Josh a pus "peste" în supraprotecție. De la "Incidentul" încoace, își asumase sarcina de a avea grijă de mine ca și cum ar fi fost fratele meu și garda mea de corp în același timp. Nu-l învinovățeam - copilăria noastră fusese o sută de nuanțe de încurcătură, sau cel puțin așa mi se spusese - și îl iubeam la nebunie, dar îngrijorarea lui constantă putea fi

un pic cam mult.

M-am așezat pe o parte pe bancă și mi-am strâns geanta lângă mine, lăsând pielea crăpată să-mi încălzească pielea în timp ce așteptam ca misteriosul "el" să apară. Ar putea fi oricine. Josh nu ducea lipsă de prieteni. Întotdeauna fusese domnul Popular - jucător de baschet, președinte al corpului studențesc și rege al balului de absolvire în liceu; fratele frăției Sigma și Big Man on Campus în facultate.

Eu eram opusul lui. Nu eram *nepopular* în sine, dar mă feream de lumina reflectoarelor și preferam să am un grup mic de prieteni apropiați decât un grup mare de cunoștințe prietenoase.Acolo unde Josh era sufletul petrecerii, eu stăteam într-un colț șiprobabil că nu voi ajunge niciodată Nu și dacă fobia mea avea ceva de-a face cu asta.

Fobia mea blestemată. Știam că totul era mental, dar *părea* fiziologic. Greața, inima care bătea cu putere, frica paralizantă care îmi transforma membrele în *lucruri* inutile, înghețate...

Partea bună a lucrurilor este că măcar nu mi-a fost frică de ploaie. Oceanele, lacurile și piscinele le puteam evita, dar ploaia... da, ar fi fost rău.

Nu știam sigur cât timp am stat înghesuită în micul adăpost de autobuz, blestemându-mi lipsa de previziune atunci când am refuzat oferta familiei Grayson de a mă duce înapoi în oraș după filmări. Nu am vrut să-i deranjez și am crezut că aș putea chema o mașină și să mă întorc în campusul Thayer în jumătate de oră, dar cerul s-a deschis imediat după ce cuplul a plecat și, ei bine, iată-mă aici.

Se întuneca. Griurile stinse se amestecau cu albastrul rece al amurgului, iar o parte din mine se temea că misteriosul "el" nu va apărea, dar Josh nu mă dezamăgise niciodată. Dacă unul dintre prietenii lui nu reușea să mă ia așa cum îi ceruse, mâine nu ar fi avut picioare care să funcționeze. Josh era student la medicină, dar nu avea niciun scrupul în a folosi violența atunci când situația o cerea - mai ales când situația mă implica pe mine.

Fasciculul luminos al farurilor a străpuns ploaia. Am strâmbat din ochi, inima îmi tresărea atât de nerăbdare, cât și de îngrijorare, în timp ce cântăream șansele de a ști dacă mașina aparținea mașinii mele sau unui potențial psihopat. Partea asta din Maryland era destul de sigură, dar nu se știa niciodată.

Când ochii mi s-au adaptat la lumină, m-am prăbușit ușurată, doar pentru a mă înțepeni din nou două secunde mai târziu.

Vești bune? Am recunoscut Aston Martinul negru și elegant care se îndrepta spre mine. Aparținea unuia dintre prietenii lui Josh, ceea ce însemna că nu voi ajunge un subiect de știri locale în seara asta.

Vești proaste? Persoana care conducea acel Aston Martin erași*favoare prietenului meu și îi voi salva sora mai mică*. Era genul de tip "*uită-te la mine greșit și te distrug pe tine și pe toți cei la care ții*", și o făcea arătând atât de calm și de superb încât nu ai fi observat că lumea ta ardea în jurul tău până când nu erai deja un morman de cenușă la picioarele lui îmbrăcat în Tom Ford.

Mi-am trecut vârful limbii peste buzele uscate când mașina a oprit în fața mea și geamul pasagerului s-a deschis.

"Urcă."

Nu și-a ridicat vocea - nu și-a ridicat niciodată vocea - dar tot l-am auzit tare și clar peste ploaie.

Alex Volkov era o forță a naturii în sine, și mi-am imaginat că până și vremea se înclina în fața lui.

"Sper că nu aștepți să îți deschid eu ușa", a spus când nu m-am mișcat. Părea la fel de fericit ca și mine de situație.

Ce gentleman.

Mi-am strâns buzele și mi-am mușcat un răspuns sarcastic în timp ce m-am ridicat de pe bancă și m-am ascuns în mașină. Mirosea a răcoare și a scump, a apă de colonie condimentată și a piele fină italiană. Nu aveam un prosop sau ceva de pus pe scaunul de sub mine, așa că tot ce puteam face era să mă rog să nu stric interiorul scump.

"Mulțumesc că m-ai luat. Apreciez asta", am spus în încercarea de a sparge tăcerea de gheață.

Am eșuat. Mizerabil.

Alex nu mi-a răspuns și nici măcar nu s-a uitat la mine, în timp ce parcurgea curbele și virajele drumurilor alunecoase care duceau înapoi în campus. Conducea în același mod în care mergea, vorbea și respira - stabil și controlat, cu un curent de pericol care îi avertiza pe cei suficient de nebuni să se gândească să se intersecteze cu el că dacă o vor face, vor fi condamnați la moarte.

exact opusul lui Josh, iar eu încă mă minunam lade faptul că erau cei mai buni prieteni Personal, credeam că Alex era un ticălos. Eram sigur că avea motivele lui, un fel de traumă psihologică care l-a modelat în robotul insensibil care era astăzi. Pe baza fragmentelor pe care le desprinsesem de la Josh, copilăria lui Alex fusese chiar mai rea decât a noastră, deși nu reușisem niciodată să-i smulg fratelui meu detaliile. Tot ce știam era că părinții lui Alex muriseră când el era mic și îi lăsaseră o grămadă de bani a căror valoare se cvadruplase atunci când intrase în posesia moștenirii, la optsprezece ani. Nu că ar fi avut nevoie de ei, pentru că inventase în liceu un nou soft de modelare financiară care îl făcuse multimilionar înainte de a putea vota.

Cu un IQ de 160, Alex Volkov era un geniu, sau aproape de el. A fost singura persoană din istoria Thayer care a finalizat programul comun de cinci ani de licență/MBA în trei ani și, la vârsta de 26 de ani, era directorul operațional al uneia dintre cele mai de succes companii de dezvoltare imobiliară din țară. Era o legendă și știa acest lucru.

Între timp, credeam că mă descurcam bine dacă îmi aminteam să mănânc în timp ce jonglam cu orele, cu activitățile extracurriculare și cu două slujbe - cea de recepționer la McCann Gallery și cea de fotograf pentru oricine mă angaja. Absolviri, logodne, petreceri de ziua câinilor, le-am făcut pe toate.

"Te duci la petrecerea lui Josh?" Am încercat din nou să fac conversație. Tăcerea mă

omora.

Alex și Josh fuseseră cei mai buni prieteni încă de când erau colegi de cameră la Thayer, cu opt ani în urmă, iar de atunci Alex se alăturase familiei mele de Ziua Recunoștinței și de diverse sărbători în fiecare an, dar eu tot nu-l *cunoșteam.* Alex și cu mine nu vorbeam decât dacă avea legătură cu Josh sau cu împărțirea cartofilor la cină sau altceva.

"Da."

Bine, atunci. Presupun că discuțiile mărunte au fost excluse.

Gândul meu se îndrepta spre milionul de lucruri pe care trebuia să le facîn acel weekend Să editez fotografiile de la ședința foto a familiei Grayson și să lucrez la cererea mea pentru bursa World Youth Photography, să-l ajut pe Josh să termine de împachetat după...

La naiba! Uitasem totul despre tortul lui Josh.

Am comandat-o cu două săptămâni în urmă, pentru că acesta era termenul maxim de livrare pentru ceva de la Crumble & Bake. Era desertul preferat al lui Josh, o prăjitură de ciocolată neagră în trei straturi, glazurată cu fudge și umplută cu budincă de ciocolată. El se răsfăța doar de ziua lui de naștere, dar, din moment ce pleca din țară pentru un an, m-am gândit că ar putea încălca regula lui de o dată pe an.

"Deci..." Mi-am lipit pe față cel mai mare și luminos zâmbet. "Nu mă omorî, dar trebuie să facem un ocol la Crumble & Bake."

"Nu. Am întârziat deja." Alex a oprit la un semafor roșu. Ajunsesem din nou în civilizație, iar eu am zărit contururile neclare ale unui Starbucks și ale unui Panera prin geamurile stropite de ploaie.

Zâmbetul meu nu s-a clintit. "Este un *mic* ocol. Va dura cel mult cincisprezece minute. Trebuie doar să dau o fugă și să iau tortul lui Josh. Știi tu, cel cu Moartea prin ciocolată care îi place atât de mult? Va fi în America Centrală timp de un an, nu au C&B acolo, și pleacă în două zile, așa că..."

"Oprește-te." Degetele lui Alex s-au încolăcit în jurul volanului, iar mintea mea nebună și hormonală s-a fixat pe cât de frumoase erau. Poate părea o nebunie, pentru că cine are un fingers frumos*?* Dar el avea. Fizic, *totul* la el era frumos. Ochii verzi ca jadul care străluceau de sub sprâncenele întunecate ca niște cioburi cioplite dintr-un ghețar; maxilarul ascuțit și pomeții eleganți, sculptați; cadrul suplu și părul des, castaniu deschis, care cumva părea atât ciufulit, cât și perfect coafat. Semăna cu o statuie dintr-un muzeu italian care a prins viață.

nebună de a-i ruffle părul ca și cum aș face-o cu părul unui copildestul de iritantă pentru noi, restul muritorilor de rând - dar eu nu aveam o dorință de moarte, așa că mi-am ținut mâinile în poală

"Dacă te duc la Crumble & Bake, te vei opri din vorbit?"

Fără îndoială că a regretat că m-a luat.

Zâmbetul meu a crescut. "Dacă vrei."

Buzele i s-au subțiat. "Bine."

Da!

Ava Chen: Unu.

Alex Volkov: Zero.

Când am ajuns la brutărie, mi-am desfăcut centura de siguranță și eram la jumătatea drumului spre ușă când Alex m-a apucat de braț și m-a tras înapoi pe scaun. Contrar a ceea ce mă așteptam, atingerea lui nu era rece - era arzătoare, și îmi ardea prin piele și mușchi până când i-am simțit căldura în stomac.

Am înghițit în sec. *Hormonii stupizi.* "Ce? Am întârziat deja, iar ei închid în curând."

"Nu poți ieși așa." Cea mai mică urmă de dezaprobare i s-a gravat în colțurile gurii.

"Cum ar fi?" Am întrebat, confuză. Purtam blugi și un tricou, nimic scandalos.

Alex și-a înclinat capul spre pieptul meu. Am aruncat o privire în jos și am scos un țipăt îngrozit. Pentru că tricoul meu? Era albă. Udă. *Transparentă.* Nici măcar puțin transparentă, de *parcă* mi se putea vedea conturul sutienului dacă te uitai destul de atent. Asta era complet transparentă. Sutienul roșu din dantelă, sfârcuri tari - mulțumiri, aer condiționat - tot tacâmul.

Mi-am încrucișat brațele peste piept, fața mea arzând de aceeași culoare cu sutienul meu. "A fost așa tot timpul?"

"Da."

"Ai fi putut să-mi spui."

"Ți-am spus. Chiar acum."

Uneori, îmi venea să îl sugrum. Chiar am vrut.Iar eunu eram nici măcar o persoană violentăaceeași fată care nu a mâncat prăjituri cu omuleți de turtă dulce ani de zile după ce s-a uitat la*Shrek* pentru că aveam impresia că mănânc membrii familiei lui Gingy sau, mai rău, pe Gingy însuși, dar ceva la Alex mi-a provocat partea întunecată.

Am exhalat o respirație ascuțită și mi-am lăsat brațele în jos din instinct, uitând de cămașa mea transparentă până când privirea lui Alex a coborât din nou spre pieptul meu.

Obrajii înflăcărați au revenit, dar mă săturasem să stau aici și să mă cert cu el. Crumble & Bake se închidea în zece minute, iar ceasul ticăia.

Poate că era din cauza omului, a vremii sau a orei și jumătate pe care o petrecusem blocată sub un adăpost de autobuz, dar frustrarea mea s-a revărsat înainte să o pot opri. "În loc să fii un nemernic și să te holbezi la sânii mei, poți să-mi împrumuți geaca ta? Pentru că vreau neapărat să iau tortul ăsta și să-l trimit pe fratele meu, cel mai bun prieten al tău, cu stil înainte să plece din țară."

Cuvintele mele au rămas în aer, în timp ce eu mi-am pus o mână la gură, îngrozită. Tocmai îi rostisem cuvântul "sâni" lui Alex Volkov și îl acuzam că mă holbează? *Și* să-l numesc nemernic?

Doamne, dacă mă lovești cu fulgerul chiar acum, nu mă voi supăra. Promit.

Ochii lui Alex se îngustară o fracțiune de centimetru. Era printre primele cinci cele mai emoționale reacții pe care i le smulsesem în opt ani, așa că era ceva.

"Crede-mă, nu mă holbam la sânii tăi", a spus el, cu vocea lui suficient de frigidă

încât să transforme în ghețari picăturile de umezeală persistente de pe pielea mea. "Nu ești genul meu, chiar dacă nu ai fi sora lui Josh."

Ouch. Nici eu nu eram interesată de Alex, dar nicio fată nu se bucură să fie respinsă atât de ușor de un membru al sexului opus.

"Mă rog. Nu e nevoie să fii un nesimțit în legătură cu asta", am mormăit. "Uite, C&B se închide în două minute. Împrumută-mi geaca ta și putem pleca de aici."

Am plătit în avans online, așa că tot ce trebuia să fac era să iau tortul.

Un mușchi îi ticăie în maxilar. "O să răspund eu. Nu pleci din mașină îmbrăcată așa, nici măcar cu geaca mea."

Alex a smuls o umbrelă de sub scaun și a ieșit din mașină într-o singură mișcare fluidă. Se mișca ca o panteră, numai grație încolăcită și intensitate de laser. Dacă ar fi vrut, ar fi putut face o avere ca model de podium, deși mă îndoiesc că ar fi făcut vreodată ceva atât de "stângaci".

S-a întors mai puțin de cinci minute mai târziu, cu cutia de prăjituri roz și verde-minte cu semnătura Crumble & Bake ascunsă sub un braț. A aruncat-o în poala mea, și-a închis umbrela și a ieșit din parcare fără să clipească.

"Zâmbești vreodată?" Am întrebat, aruncând o privire în interiorul cutiei pentru a mă asigura că nu au încurcat comanda. Nu. Un Death by Chocolate, care vine imediat. "S-ar putea să te ajute cu starea ta."

"În ce stare?" Alex părea plictisit.

"Stickuptheassitis." Îl făcusem deja pe om "dobitoc", așa că ce mai era încă o insultă?

S-ar putea să-mi fi imaginat, dar mi s-a părut că i-am văzut gura tremurândă înainte de a răspunde cu un fad: "Nu. Boala este cronică".

Mâinile mi-au înghețat, în timp ce maxilarul mi s-a dezlegat. "Ați făcut o glumă?"

"Explică-mi de ce ai fost acolo de la bun început." Alex a evitat întrebarea mea și a schimbat subiectul atât de repede încât am avut o lovitură de bici.

A făcut o glumă. N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei. "Am avut o ședință foto cu niște clienți. E un lac frumos..."

"Scutește-mă de detalii. Nu-mi pasă."

Un mârâit scăzut mi-a scăpat din gât. "Ce *cauți* aici? Nu credeam că ești genul de șofer."

"Am fost în zonă, iar tu ești sora mai mică a lui Josh. Dacă ai fi murit, ar fi fost plictisitor să stea cu el." Alex a oprit în fața casei mele. Alături, adică la casa lui Josh, luminile străluceau, iar eu puteam vedea oameni dansând și râzând prin ferestre.

"Josh are cele mai proaste gusturi în materie de prieteni", am spus. "Nu știu ce vede la tine. Sper ca bățul ăla din fundul tău să își înțepe un organ vital." Apoi, pentru că fusesem crescută cu bune maniere, am adăugat: "Mulțumesc pentru drum."

Am ieșit din mașină. Ploaia încetase până la un firicel de ploaie, iar eu am simțit mirosul pământului umed și al hortensiilor grupate într-un ghiveci lângă ușa din față. Făceam un duș, mă schimbam, apoi prindeam ultima jumătate a petrecerii lui Josh. Să sperăm că nu mă va lua peste picior că am rămas blocată sau că am întârziat pentru că

nu aveam chef.

Niciodată nu stau supărat prea mult timp, dar în acel moment, sângele meu fierbea și îmi venea să-l lovesc pe Alex Volkov în față.

Era atât de rece și arogant și... și... *el.* A fost infu- riător.

Cel puțin nu a trebuit să am de-a face cu el prea des. Josh ieșea de obicei cu el în oraș, iar Alex nu-l vizita pe Thayer, chiar dacă era un fost elev.

Slavă Domnului. Dacă ar fi trebuit să-l văd pe Alex mai mult de câteva ori pe an, aș fi înnebunit.

Look out for the new King of Sin . . .

KING OF SLOTH

He'd never wanted anyone enough to chase them... until he met her.

Order *King of Sloth* now for Xavier & Sloane's story.

PIATKUS